Autoarea bestsellerului
"Destinul familiei CALDER"

JANET DAILEY

ARIPI DE ARGINT

Lectura ideală pentru vacanța dvs.!

Această realizare a lui Janet Dailey în domeniul prozei moderne este dovada superbă a talentului şi maturităţii sale artistice. Subiectul este unic iar modalitatea de tratare încântătoare. Capacitatea sa de-a imprima un personaj în memoria cititorului este demonstrată cu îndemânare, căci am găsit în această carte femei curajoase, pătimaşe şi extrem de vii...

(Affaire de Coeur)

Vol. I-II Lei 5300

Veţi găsi în acest roman lectura cea mai potrivită pentru vacanţă!

JANET DAILEY

Aripi de argint

Volumul 1

traducere de Mileta Mihai

Editura Colosseum 2000
Bucureşti 1994

Editor: **Natașa Neţoiu**
Consilier editorial: **Adrian Niţulescu**
Redactor: **Doina Boieriu**
Coperta: **Valentin Tănase**

I.S.B.N. 973-96744-0-2
Janet Dailey
Silver Wings - Santiago Blue
©Copyright 1984 by Janet Dailey
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin
Editurii **COLOSSEUM 2000**
©Editura COLOSSEUM 2000

PROLOG

Stătea așezată cuminte, cu fusta-i lungă legată în jurul genunchilor, cu picioarele întinse în față și înconjurată de cadre mari de pânză și sârmă. Firește, ritmul inimii ei concura cu trepidațiile motorului de 30 cai putere care învârtea cele două elice. Când cablul ce ținea mașina zburătoare a fraților Wright ancorată de o stâncă, fu desprins, „Zburătorul" se lansă în aer la o înălțime de vreo cinci etaje și în acel moment de euforie nestăpânită, Edith Berg aproape că uită să se țină bine în scaun.

Alături de ea, pilota Wilbur Wright, îmbrăcat ca de obicei cu un costum gri, cu nelipsitul său guler înalt și scrobit și cu o caschetă de automobilist pe cap. Traversarea în zbor a pistei de curse Hunaudières în Le Mans, Franța, dură două minute și trei secunde, și Edith Berg intră în paginile istoriei aviației ca prima femeie din lume care a urcat într-o mașină de zbor. Totul nu fusese decât o găselniță publicitară pusă la cale de soțul ei, Hart O. Berg, reprezentant comercial al fraților Wright, pentru a face reclamă rezistenței noului aparat de zbor al acestora.

Anul era 1908, iar Edith Berg deveni imediat celebră, toată lumea aplaudându-i curajul și îndrăz-

neala. Presa mai ales fu încântată de acest efort ostentativ. Francezii însă clătinau din cap şi-şi şopteau: „Nebuna aia de americancă! Şi-nchipuie-ţi că bărbatu-său a lăsat-o!"

❀

Purta un costum de zbor nemaipomenit, din satin vineţiu, de la gluga ce-i acoperea părul negru ca pana corbului până la pantalonii scurţi, şi nişte jambiere de pânză înfăşurate strâns de la genunchi până la glezne. Nu era de mirare că la cartierul general al Aero-Clubului America din Long Island, membrii clubului, fără excepţie bărbaţi, se holbau la tânăra de douăzeci şi şapte ani pe nume Harriett Quimby, cu gurile căscate, mai ales că îndrăznise să ceară brevetul de pilot — o femeie! (La vremea aceea guvernul încă nu se dumirise că trebuia să-şi accepte responsabilitatea de a acorda piloţilor brevete şi nici n-avea s-o facă până în 1925).

Ziaristul cu ochi verzi de la Leslie's Magazine le sugeră membrilor clubului s-o lase să-şi demonstreze priceperea într-ale zborului. Cu o doză considerabilă de scepticism, ei o priviră pe Quimby cum se urcă în biplanul ei fragil şi se ridică de la sol. Zbură pe deasupra unui câmp de cartofi din apropiere, apoi se întoarse şi ateriză nu mai departe de 2,50 metri de locul decolării, stabilind un nou record al clubului în ce priveşte precizia aterizării la punct fix.

La data de 1 august 1911, Quimby deveni prima femeie din lume care primea brevetul de pilot. Într-un comentariu sarcastic adresat presei ea spuse: „Se pare că merge mai uşor cu zborul decât cu votatul". Pentru că abia în 1920 avea să fie ratificat Amendamentul 19, care acorda femeilor drept de vot.

Şedea turceşte în dreptul deschizăturii din fuselajul roşu ca para focului al avionului Fokker cu trei motoare pe nume „Prietenia", pe când acesta, cu aripile sale aurii, plutea lângă ponton în micul port din apropiere de Burry Port, în Ţara Galilor. Părul ei tuns scurt şi ciufulit avea culoarea ierburilor ce creşteau pe dealul Kill Devil, locul unde avusese loc primul zbor într-un avion cu motor al fraţilor Wright.

Căpitanul Hilton Railey vâsli pe lângă „Prietenia" şi-i strigă:

— Ei, cum e să fii prima femeie din lume care a traversat Atlanticul în zbor? Nu eşti tulburată?

— A fost o experienţă măreaţă, replică Amelia Earhart, deşi ştia prea bine că nu ea zburase peste Atlantic. Bill Schultz fusese pilotul şi navigatorul zborului. „Eu am fost doar balast. Dar într-o bună zi am să încerc pe cont propriu".

Era în 18 iunie 1928.

Patru ani mai târziu, la 12 mai 1932, Amelia Earhart ateriză cu aparatul său roşu de 500 cai putere, *Lockheed Vega*, în poiana unei ferme din apropiere de Londonderry, în Irlanda. Epuizată, se târî afară din carlingă pe brânci şi îi spuse ţăranului care se holba prostit la ea: „Vin din America". Asta se întâmpla la cinci ani după ce Lindbergh traversase Atlanticul.

În data de 12 ianuarie 1935, Amelia Earhart reuşi o altă premieră absolută în istoria aviaţiei, devenind primul pilot din lume care a zburat cu succes din Hawaii până pe teritoriul continental al Statelor Unite, aterizând cu Vega sa pe aeroportul Oakland, în California. Acest act de curaj fu urmat la foarte scurt

timp de un altul, primul zbor non-stop până la Mexico City, şi apoi de încă unul, din Mexico City la New York.

În calitatea sa de consilier profesional al femeilor, la Universitatea Purdue din Indiana, Amelia Earhart îşi sfătuia studentele: „În ziua de azi, noi, femeile, trebuie să credem cu tărie în noi înşine ca indivizi independenţi. Trebuie să înţelegem de la bun început că o femeie, pentru a se bucura de aceeaşi recunoaştere ca un bărbat, trebuie să poată face orice mai bine ca el. Trebuie să fim conştiente de diversele discriminări împotriva femeii, care există în lumea afacerilor, fie ele reglementate prin lege sau nescrise, ţinând de tradiţie."

Amelia fusese deja confruntată cu aceste discriminări în 1929, când compania Transcontinental Air Transport care avea să devină mai târziu Trans World Airlines, îi propusese să o angajeze în calitate de consultant de specialitate, alături de Lindbergh. Şi în vreme ce el zbura prin ţară inspectând noi rute aeriene, ea călătorea doar ca pasager, discutând cu femei de pretutindeni şi ţinând prelegeri la diverse cluburi ale femeilor, despre siguranţa şi plăcerea zborului.

La întrecerea aeriană transcontinentală Bendix, din mai 1935, Amelia Earhart a avut ocazia să cunoască o debutantă într-ale zborului, Jacqueline Cochran, a cărei poveste ar putea rivaliza cu orice roman dickensian. Orfană, necunoscându-i-se data naşterii şi nici părinţii, ea fusese crescută de părinţi vitregi într-un orăşel forestier din nordul Floridei. Duseseră o viaţă grea şi plină de neajunsuri, micuţa Jacqueline fiind deseori silită să umble desculţă. Când avea 8 ani, familia sa adoptivă se mută în

Columbus, Statul Georgia, ca să lucreze la o filatură de bumbac, şi chiar şi Jackie se angajă acolo, în schimbul de noapte de 12 ore. Un an mai târziu i se dădeau în grijă 15 copii în atelierul de control al calităţii ţesăturilor.

Mai târziu, părăsi filatura de bumbac pentru a se angaja la un salon de înfrumuseţare unde făcea de toate.

Devenită coafeză la numai 13 ani, Jackie a fost printre primele care au învăţat cum se face o ondulaţie permanentă. Ea începu să călătorească făcând demonstraţii în saloane de înfrumuseţare în Alabama şi Florida, până când un client o convinse să meargă la o şcoală sanitară deşi nu avea decât două clase primare.

Ca soră, lucră pentru un doctor de ţară din Bonifay, în Florida, un orăşel forestier, foarte asemănător cu locurile unde copilărise. Foarte puţin timp mai târziu, după ce asistase o naştere în condiţii grele, abandonă munca de soră şi se întoarse la meşteşugul înfrumuseţării. Deveni o coafeză priceputăşi intră în salonul Saks Fifth Avenue al lui Antoine, în New York, şi apoi la cel din Miami. În 1932, într-un club din Miami, Jacqueline Cochran îl cunoscu pe Floyd Bostwich Odlum, milionar cu afaceri financiare la bursa din Wall Street. Ea îi povesti de visul ei de a-şi deschide propria companie de cosmetică. Odlum o avertiză că pentru a învinge concurenţa şi a acoperi teritoriul necesar i-ar trebui aripi. Iar Jackie îşi folosi concediul din anul acela pentru a obţine un brevet de pilot, şi frecventă în consecinţă echivalentul unui curs de antrenament de zbor al US Navy (Marinei Statelor Unite).

În momentul când apăru compania Jacqueline Cochran Cosmetics, Inc., cu suportul financiar al lui Odlum, se născu și aviatoarea Jacqueline Cochran. În 1934, această blondă frapantă cu ochi căprui își făcu debutul în cercurile întrecerilor aeriene în cadrul competiției Anglia — Australia. Din cauza unor defecțiuni ale motorului, fu silită să aterizeze la *București, în România.*

În cursa aeriană transcontinentală Bendix din 1935 la care concurară atât Earhart cât și Cochran, Earhart decolă în toiul nopții, odată cu ceilalți piloți aliniați la start. Avionul Northrop Gamma al lui Cochran era următorul la rampă, pregătit de decolare, când o ceață deasă se răspândi peste aeroportul din Los Angeles. Avionul dinaintea ei rulă pe pista de decolare și dispăru în ceața compactă, cu tunet de motoare. Zgomotul unei explozii îndepărtate fu imediat urmat de o lumină stranie care răzbătea în valurile de ceață ca printr-un abajur. Reacția ei fu instinctivă, pregătirea de soră ieșind impetuos la lumină. Jackie sări în mașina sa și urmă duba pompierilor de-a lungul pistei de decolare. Dar ajunseră prea târziu ca să-l mai poată ajuta pe pilot în vreun fel. Până să fie stins focul, pilotul murise deja.

Jackie stătea încremenită lângă avionul ei, în vreme ce o camionetă târa cu sine rămășițele arse și contorsionate ale celuilalt avion, eliberând pista. Prăbușirea mortală la care fuseseră martori îi năucise pe toți, inclusiv pe ea. Un trimis oficial al guvernului înlemnise și el mai încolo și ea îl auzi spunând că a decola într-o astfel de ceață era sinucidere curată. Când realiză că ea ar fi fost următoarea la rampa de start, simți nevoia s-o rupă la fugă și se ascunse în spatele hangarului, ca să nu fie văzută că vomită.

Când în sfârşit nu-i mai tremurară picioarele, ceru o convorbire cu New York-ul şi îl întrebă pe cel care o sprijinise cu ardoare şi cu care între timp se logodise, Floyd Odlum: „Ce să fac?"

Dar Odlum nu ştiu ce să-i răspundă; în ultimă instanţă fu de părere că totul s-ar reduce la un „principiu de viaţă". În aceeaşi dimineaţă, la ora trei, Jacqueline Cochran execută o decolare oarbă. Avionul, îngreuiat din cauza combustibilului se ridică în ultima clipă pe deasupra zidului împrejmuitor al aeroportului, dar nu destul de repede, astfel încât antena radio atârnând pe pântecul avionului fu agăţată şi desprinsă. Dar avionul se înalţă în spirale prin ceaţă, orientându-se doar după busolă şi câştigă altitudinea necesară pentru a traversa munţii înalţi de peste 2000 m, care-i tăiau calea spre coastă.

Amelia Earhart termină a cincea, dar din cauza motorului supraîncălzit şi a unor vibraţii periculoase ale cozii avionului Northrop Gamma, Jackie fu silită să se întoarcă la linia de start din Los Angeles.

Data de 10 mai 1936 fu ziua nunţii cuplului Floyd Odlum – cel cu părul de culoarea nisipului, cu Jacqueline Cochran cea temerară şi frumoasă ca o stea de cinema. Căminul pe care nu-l avusese niciodată, copil fiind, deveni acum realitate şi se multiplică pe măsură ce proaspăt căsătoriţii îşi cumpărară o moşie în Connecticut, o fermă în apropiere de Palm Springs şi un apartament în Manhattan, cu vedere la East River. Odlum era îndrăgostit de aviaţie de multă vreme şi deci interesul său îl făcea să depăşească rolul de simplu sponsor şi susţinător al carierei nevestei sale. Printre proprietăţile sale se numărau şi corporaţia Curtiss-Wright precum şi compania Convair Aircraft. Aşadar

nu era de mirare că soții Odlum contribuiră financiar la pregătirea zborului Ameliei Earhart în jurul lumii.

La 1 iunie 1937, soții Odlum se deplasează la Miami ca s-o însoțească până la pornirea în această ultimă, fatală călătorie. Înaintea plecării, Amelia îi dărui lui Jacqueline un steguleț american de mătase, gest care deveni, în jargon militar, un simbolic „transfer de steag", mai ales când Amelia Earhart dispăru fără urmă. Luând cuvântul la o întrunire în memoria acestei femei-pilot, Jacqueline spuse: „Chiar dacă prin ultimul său zbor a intrat în eternitate, putem deplânge dispariția sa, dar n-avem voie să regretăm efortul său. Amelia nu a fost învinsă, pentru că ultimul său zbor este fără sfârșit. În această ștafetă a progresului în care alergăm toți, ea n-a făcut decât să înmâneze torța următorului, pentru ca acesta s-o ducă spre o nouă izbândă și de-acolo mai departe, și mai departe, de-a pururi."

În acel an, Jacqueline Cochran câștigă trofeul feminin al întrecerii Bendix și termină a treia la clasamentul mixt. La 4 decembrie 1937 ea stabili un nou record național de viteză, parcurgând distanța New York — Miami în 4 ore și 12 minute, îmbunătățind recordul anterior stabilit de pilotul de curse milionar Howard Hughes. În anul următor, Jacqueline Cochran câștigă cursa Bendix parcurgând o distanță de peste 3200 Km. în opt ore, zece minute și 31 secunde, fără escală! Zburase cu un P-35, un aparat suplu cu aripile înclinate, semănând bine cu un avion militar de urmărire. Stabili astfel un nou record feminin de traversare a Statelor Unite, iar în 1939 doborî recordul feminin de altitudine. Îi fu decernat pentru a doua oară cel mai prestigios premiu pe care-l putea primi un aviator american, Trofeul

Harmon, pe care i-l înmânã prima doamnã a ţãrii, Eleanor Roosevelt. Şi continuă să zboare, să stabilească noi recorduri, să încerce noi modele de avioane şi noi echipamente de zbor.

Dar evenimentele din Europa dominau scena mondială. Axa deţinea controlul asupra Cehoslovaciei, Albaniei şi Spaniei. În septembrie, Hitler trimise trupe germane în Polonia. Pe 28 septembrie, a doua zi după căderea Varşoviei, Jacqueline Cochran îi trimise o scrisoare Eleanorei Roosevelt prin care îşi făcea cunoscută părerea că venise vremea ca femeile pilot să fie luate în considerare de către aviaţia militară, chiar dacă nu aveau să fie trimise direct în luptă. De asemenea, se subînţelegea din scrisoare că aviatoarea ar fi fost dornică să se ocupe îndeaproape de planificarea de perspectivă a unei astfel de organizaţii. Dar, dincolo de a-şi exprima mulţumirile pentru această sugestie şi de a-şi afirma credinţa că femeile ar putea să-şi aducă o însemnată contribuţie la efortul de război dacă li s-ar cere aceasta, Eleanor Roosevelt nu prea putea face cine ştie ce.

Pe întreg parcursul anului 1940 şi în prima jumătate a lui 1941, Jacqueline Cochran continuă să-şi dezvolte ideea de a înfiinţa un corp de aviaţie feminină pentru a se putea dispune de cât mai mulţi piloţi bărbaţi care să participe activ la luptă. După ce luă masa într-o zi cu Generalul H.H. „Hap" Arnold, şeful Corpului Aviaţiei din armata Statelor Unite şi Clayton Knight, care conducea recrutarea în America de piloţi pentru serviciul auxiliar de transport al aviaţiei britanice, Generalul Arnold îi sugeră să transporte bombardiere peste ocean, la britanici, şi în acelaşi timp să facă publică nevoia acestora de piloţi. Knight fu de acord considerând ideea splendidă.

Dar la cartierul general al aviației auxiliare de transport* din Montreal ideea nu fu primită deloc cu același entuziasm. Răspunsul primit suna astfel: „Vă căutăm noi" și, bineînțeles, n-o făcură.

Neclintită în ideea sa, Jackie luă legătura cu unul din prietenii săi britanici, lordul Beaverbrook, care întâmplarea făcuse să fi fost recent numit ministrul aprovizionării, vechea denumire fiind de ministru al producției aeriene. În a doua săptămână a lunii iunie, Jacqueline Cochran fu într-adevăr contactată de la Montreal și i se solicită să se prezinte la o probă de zbor, ea, cea care deținea șaptesprezece recorduri de aviație, ea, cea căreia i se decernase de două ori Trofeul Harmon și câștigătoarea cursei Bendix în 1938.

După trei zile de examene epuizante, ce păreau să urmărească a-i testa mai mult rezistența decât priceperea într-ale zborului, Jackie făcu greșeala de-a glumi spunând că o durea brațul din cauza frânei de mână, ea fiind obișnuită cu cea de picior. Și pilotul-șef specifică în raportul său că, deși era calificată pentru pilotarea bombardierului Hudson, el n-o putea totuși recomanda, de vreme ce era susceptibilă de a nu avea capacitatea fizică necesară acționării frânei într-o situație de forță majoră.

Obiecțiile acestea însă fură considerate minore și de la cartierul general al aviației auxiliare de transport se decise să nu fie luate în seamă. Astfel Jacqueline Cochran primi ordin să transporte un bombardier Lockheed Hudson de la Montreal la Prestwick, în Scoția, având un echipaj alcătuit dintr-un copilot sau navigator și un operator radio. Dar necazurile ei nu

* Air Transport Auxiliary (ATA) în lb. engl., în orig.

luaseră încă sfârşit. Piloţii bărbaţi ai aviaţiei auxiliare de transport protestară vehement, ameninţând să intre în grevă. Obiecţiile lor se agăţau de diverse motive, începând cu îngrijorarea că AAT va fi învinovăţită dacă nemţii o doborau pe cea mai celebră femeie pilot a Americii, şi până la plângerea că angajarea unui voluntar neplătit – şi femeie pe deasupra – ca să piloteze un bombardier peste Atlantic era în detrimentul prestigiului propriilor lor slujbe sau însărcinări. În cele din urmă se ajunse la un compromis conform căruia Jacqueline Cochran avea să fie pilotul comandant al traversării Atlanticului dar copilotul ei va executa toate decolările şi aterizările. La 18 iunie 1941, Jacqueline Cochran deveni prima femeie din lume care a traversat Atlanticul într-un bombardier.

În data de 1 iulie, se întoarse din Anglia. Ţinu o conferinţă de presă, vorbind despre călătoria sa în Marea Britanie, în holul uriaş al apartamentului ei din Manhattan, printre frescele ilustrând primele încercări de a zbura ale omului, sub micul candelabru creat cu scopul de-a semăna cu un balon de observaţie, atârnând din tavan. După plecarea reporterilor, Jackie primi o invitaţie telefonică de a lua masa cu cuplul prezidenţial Roosevelt.

A doua zi, sosi escortată de poliţie la Crum Elbow, la celebra reşedinţă din Hyde Park, cu intrarea sa maiestuos încadrată de coloane albe. Petrecu două ore cu preşedintele. Rezultatul întâlnirii fu o scrisoare de acreditare către Robert Lovett, ministru-adjunct de război, însărcinat cu aviaţia, în care preşedintele îşi expunea dorinţa ca Jacqueline Cochran să fie asistată la elaborarea unui proiect prin care să fie creată o organizaţie de femei pilot în serviciul aviaţiei militare.

La începutul lunii iulie a urmat interviul ei cu ministrul adjunct, în urma căruia Jackie deveni „consultant tactic" neplătit, cu un birou numai al ei şi cu un personal în subordinea sa, la comandamentul transbordării avioanelor peste Atlantic. Folosind arhiva administraţiei aviaţiei civile, ea şi colaboratorii săi găsiră înregistrate peste 2 700 de femei pilot cu brevet, din care 150 având experienţa a peste 200 ore de zbor. Odată contactate, aproape toate fură entuziasmate de posibilitatea de a zbura în serviciul armatei.

Jacqueline Cochran înaintă o propunere celui cu care cândva luase masa, Generalul corpului de aviaţie al armatei „Hap" Arnold, pentru a le folosi nu numai pe cele 150 de femei pilot cu înaltă calificare, dar şi pentru a oferi antrenament şi perfecţionare pentru alte peste 2000. Şi această propunere a ei cu privire la femeile-pilot nu a fost singura primită de forţele armate. Nancy Harkness Love, absolventă de la Vassar şi pilot comercial la o companie de aviaţie din Boston, numită Inter-City Airlines, pe care o deţinea împreună cu soţul său, contactase şi ea comandamentul transbordării aviaţiei militare, cu un plan care să folosească femei-pilot pentru a transborda aparate de zbor de la fabricant la punctele de debarcare.

Dar în iulie 1941 astfel de măsuri drastice i se părură generalului Arnold premature. Statele Unite nu erau încă în război, şi existau destui piloţi bărbaţi. Şi nici nu credea generalul că erau şanse să ajungă atât de strâmtoraţi încât să fie nevoiţi să recurgă la femei.

Şi apoi se petrecu tragedia de la Pearl Harbour. În primăvara lui 1942 armata „umbla după piloţi cu lumânarea" şi planurile celor două femei fură recon-

siderate. Jacqueline Cochran era pe atunci în Marea Britanie recrutând femei dornice să zboare pentru AAT britanică când află că Nancy Love se ocupa de alcătuirea unui corp de elită de femei-pilot profesioniste, recrutori şi instructori de zbor pentru comandamentul transbordării. Jacqueline Cochran veni într-un suflet înapoi acasă pentru a pleda pe lângă comandantul aviației militare, generalul H.H. Arnold, în favoarea programului ei de perfecționare şi antrenament, oferindu-i nu câteva, ci mii de femei-pilot şi asigurându-l că se vor dovedi cel puțin tot atât de pricepute, dacă nu chiar mai bune ca bărbații.

Situația era într-adevăr gravă. În septembrie 1942 aliații pierduseră confruntare după confruntare, pe toate fronturile. Generalul Arnold căzu de acord cu proiectul Jacquelinei Cochran. Toată luna următoare ea căută o bază unde să-şi poată antrena „fetele". În sfârşit, fură asigurate toate condițiile pentru primele două clase de femei-pilot, la Howard Hughes Field, în Houston, Texas, dar în curând deveni evident că baza Houston nu era destul de încăpătoare pentru planurile ei.

Fetele sale învățau să zboare, şi mai ales o făceau „milităreşte".

Capitolul I

Spre sfârșitul lui ianuarie, 1943

În casa părinților săi din Georgetown, Cappy Hayward ședea între pernele sofalei, cu spatele drept, cu mâinile împreunate cuviincios în poală și cu picioarele ei lungi încrucișate discret în dreptul gleznelor. Pe o măsuță, într-un colț, se afla fotografia înrămată a tatălui ei, în pantaloni de călărie și cu șapcă, alături de calul său favorit cu care participa la jocuri de polo. Imaginea bărbatului mândru și chipeș, care surâdea aparatului de fotografiat semăna destul de puțin cu militarul de carieră pe care îl înfrunta acum. Figura ei era lipsită de expresie fiindcă își supraveghea strict emoțiile, așa cum o învățase viața în armată, în vreme ce a tatălui său își pierdea aparența stăpânită sub ochii ei, pe măsură ce acesta își ieșea mai tare din fire.

În cădere, cuburile de gheață scoaseră un clinchet ușor, lovindu-se de paharul de pe marginea barului. Însemnele aurii de pe epoleții vestonului militar kaki al maiorului Hayward, licăreau în soarele de ianuarie ce se revărsa pe fereastră. Maiorul Hayward nu era deloc obișnuit să i se pună la îndoială autoritatea, și cu atât mai puțin de către un membru al propriei familii.

— Credeam că am elucidat aceste probleme şi că am căzut de acord că nu te vei lăsa atrasă de acest proiect, de acest experiment neserios. E o idee al naibii de prostească să vrei să pregăteşti femei-pilot pentru armată.

Destupă carafa de whisky şi stropi cu generozitate cuburile de gheaţă din pahar.

— Tu ai elucidat şi ai căzut de acord, îl corectă ea cu voce monotonă.

Părul îi era întunecat, aproape negru, ajungând până la umeri, şi contrasta plăcut cu albastrul de necrezut al ochilor. Atitudinea ei stăpânită părea de nezdruncinat, conferind prezenţei acestei brunete înalte, cu picioare lungi, un aer de autoritate şi o prestanţă plină de maturitate.

— Te rog, Cappy, nu începe acum s-o faci pe isteaţa cu mine. Un deget împunse aerul în direcţia ei, avertizând-o.

Pe când era copil, veşnic se ruga să fie lăsată să poarte chipiul tatălui ei. Pe atunci el era căpitan. Ca urmare, fusese şi ea unsă „micul căpitan", de unde prescurtarea Cap, care, în cele din urmă devenise porecla „Cappy".

— Te înşeli, zise ea cu voce egală. Pur şi simplu te încunoştiinţez că am fost admisă la acest program de pregătire pentru piloţi şi că am de gând să-l frecventez.

— Aşa, pur şi simplu, nu? Nemulţumirea îi aprinse vocea, şi şfichiul acesteia putea plesni mai dureros decât orice bici sau curea.

— Şi ce ai să faci cu slujba?

În vreme de război, în Washington D.C.* dactilografele, chiar şi cele mai puţin pricepute, puteau obţine salarii neaşteptat de avantajoase, dar Cappy nu putea privi o astfel de îndeletnicire ca pe o slujbă serioasă. Nu îi cerea aproape nici un efort şi nici nu-i oferea vreo ocazie de a-şi mobiliza ambiţia în vreun fel. Lumea era în război şi ar fi dorit să facă şi ea atât cât i-ar fi stat în puteri, indiferent de cât de banal suna asta. Şi nu simţea că ar fi de cine ştie ce folos dactilografiind dări de seamă şi rapoarte pe care nu le citea nimeni într-o clădire sordidă, una din cele peste o duzină de clădiri din prefabricate ridicate de către guvern pentru a adăposti temporar birourile armatei. După ce toată vara se înăbuşise de căldură între pereţii cenuşii de azbest, Cappy nu se simţea în stare să înfrunte o iarnă întreagă de tremurat între ei.

— Mi-am înaintat deja demisia.

Se uită în jos la propriile-i mâini, dar apoi iute îşi zvâcni bărbia în sus pentru ca tatăl său să nu creadă că se înclina sub forţa dictatorială a argumentelor lui. Nu intenţionez să mă răzgândesc, domnule**.

Recursese pe negândite la obiceiul din copilărie de a-i spune „domnule", o revenire la zilele de demult când fetiţei nefiresc de slăbuţă şi înălţuţă pentru anii ei, în şorţuleţ alb şi cu fundiţe roz în păr care se tot ţinea după „tăticu" cel înalt şi chipeş i se poruncea cu severitate să i se adreseze cu „domnule".

Întorcându-i spatele lui Cappy, maiorul se răsuci brusc spre femeia care, într-o tăcere supusă, urmă-

* În lb. engl. în orig. Washington, D.C. (District of Columbia) – capitala SUA.

** Obicei de origine engleză, mai ales în familiile aristocratice, de a privi relaţia copil-părinte ca pe un raport inferior-superior şi de a sublinia aceasta printr-un limbaj de o politeţe rigidă.

rea cu îngrijorare dialogul celor doi, aşezată pe un scaun într-o parte. Ridică paharul şi-l goli pe jumătate, dintr-o înghiţitură.

— Toate astea-s numai din vina ta, Sue, mormăi el către nevastă-sa. N-ar fi trebuit să te las niciodată să mă convingi să-i dau voie lui Cappy să se mute din casa noastră.

— Nu da vina pe mama, răbufni Cappy. Ea n-are nici un amestec în toate astea.

Cappy nu-şi putea aminti de când era ea, nici măcar de o singură împrejurare în care mamă-sa să se fi împotrivit în vreun fel vederilor soţului ei. Fusese soţia model, veşnic însufleţită de sentimentul datoriei faţă de bărbatul ei, militarul, întotdeauna gata să împacheteze pe loc şi să plece, părăsindu-şi prietenii fără să se plângă. Şi de fiecare dată când el era transferat într-un post nou, ea zugrăvea, punea tapet şi aranja noua locuinţă într-o zonă frumoasă, şi asta doar pentru ca alţii să se bucure de toate când ei le vor părăsi, pentru a se muta iar. Ea respecta cu sfinţenie toate regulile protocolului militar, tratându-le pe nevestele colonelului şi generalului cu maximum de atenţie şi respect şi înghiţindu-le toate reproşurile fără murmur, ori de câte ori o puneau la punct. Mamă-sa era o sfântă ori o fraieră, dar Cappy nu se putea hotărî care din ele.

— Femei în carlinga aparatelor noastre de zbor militare! Este, hotărât lucru, o idee absurdă, perora în continuare tată-său. N-o să meargă niciodată. Femeile nu sunt în stare nici măcar din punct de vedere fizic să conducă avioane.

— Aşa se spunea şi despre sudură şi despre nu ştiu câte alte meserii de care se presupunea că numai bărbaţii sunt în stare. Dar Rosie-nituitoarea a dovedit

fără putință de îndoială că lucrurile nu stau deloc așa, îi reaminti Cappy. Și ar trebui să te bucuri de asta. Dacă n-ar exista femei la Rosie, n-ar ieși așa prompt din secțiile de asamblare tot echipamentul vostru de război.

Meseria acestei Rosie-nituitoarea era exact antiteza a ceea ce tatăl ei considera potrivit pentru o femeie. Dacă trebuiau neapărat să muncească, femeile n-aveau decât să fie învățătoare, surori medicale sau bone, secretare sau dactilografe. De fapt, tatăl său nu-și dorea decât ca fiică-sa să se mărite și să-i facă un nepot în locul fiului pe care nu-l avusese niciodată, Cappy fiind singurul copil. Nemulțumit de opțiunile ei, mersese până acolo încât îi alesese chiar un viitor soț, pe maiorul Mitch Ryan.

Cappy ura armata și viața militară, mai cu seamă felul în care acestea uniformizau toate personalitățile, scufundându-le într-o mare kaki, și-și puneau apăsătoarea amprentă a disciplinei pe aproape toate aspectele vieții ei. În ce-l privește pe tată-său, după el dreptatea era întotdeauna de partea armatei. Era drept să fie mutați la fiecare patru ani, nepermițându-li-se să se atașeze de oameni sau locuri, și era drept ca formarea unor legături mai strânse între familiile ofițerilor și cele ale soldaților de rând să nu fie încurajate. Pe când avea nouă ani, fusese surprinsă de tatăl său sărind coarda împreună cu fetița unui sergent. Cappy își mai amintea încă de Linda, de cât de bine se simțeau împreună și câte feluri diferite de sărituri cunoștea aceasta. Dar sistemul de castă al armatei fusese încălcat și lui Cappy i se interzisese să-și mai întâlnească mica prietenă și i se confiscă și coarda. Și mamă-sa nu spusese o vorbă în apărarea ei, acceptând totul așa cum venea, acceptând mereu.

Cappy fusese prea bine strunită de viața militară pentru a se răzvrăti vreodată pe față. Dar din clipa când deveni majoră și putu locui separat de părinții ei, se mută într-un apartament pe cont propriu. Acest gest fu ca o eliberare. De acum înainte luă singură hotărârile care o priveau și-și făcu prieteni după voia inimii. Și dacă se întâmpla ca printre ei să existe și o Rosie-nituitoarea, nu-i mai păsa, chiar dacă pe tatăl ei părea să-l afecteze.

— Nu-mi aduce argumente irelevante, răspunse el țâfnos. Învățarea unui meșteșug nu dovedește că o femeie este capabilă de coordonarea eforturilor fizice și psihice necesare traversării în zbor a unei distanțe mari. De ce naiba oi fi vrând tu să susții o astfel de idee?

— Poate nici n-ar fi trebuit să mă înveți să zbor, murmură Cappy cu o undă suavă de sarcasm.

Fusese singura dată când se simțise și ea aproape de tată-său, în vara în care împlinise 17 ani, pe când trecea încă prin perioada aceea de stângăcie, arătând ca un mânz cu picioarele prea lungi. Ea și mamă-sa îi priviseră de la sol minunata și impresionanta demonstrație de acrobație aeriană. Întotdeauna după zbor părea mai relaxat, mai abordabil și mai puțin obsedat de disciplină și severitate. Câteva întrebări din partea ei fuseseră de ajuns ca el s-o ia cu el în avion.

Dintr-o dată, zeul copilăriei ei începea s-o privească cu bunăvoință; tatăl ei o învăță să piloteze. Și, o vreme, avură ceva în comun, niște experiențe de împărtășit și niște subiecte comune de discuție, până când noutatea situației se toci, și el își pierdu interesul. Fusese amuzant s-o învețe pe fiică-sa să piloteze, ca și cum ar fi dresat un cățel, învățându-l o

nouă şmecherie. Mai târziu însă, nu putu pricepe ce ar putea s-o facă pe ea să vrea să continue a se instrui într-un domeniu atât de nefeminin. Întotdeauna fusese o dezamăgire pentru el, prea înaltă şi frapantă pentru a se putea vreodată apropia de imaginea ideală a fiicei mignone, în alb şi roz, pe care şi-o închipuise, şi nici pe departe la fel de grozavă cum ar fi putut fi fiul după care ştia şi ea că tânjise.

Caracteristic pentru reacţiile lui, maiorul ignoră replica prin care ea îi amintea ce rol jucase în deschiderea apetitului fiicei sale pentru zbor, şi strânse din dinţi pe când ochii albaştri atât de asemănători cu ai ei căpătară reflexe de oţel.

— Apariţia unor femei tinere la bazele militare va fi întâmpinată cu priviri nerușinate din partea oricărui sergent sau caporal. Cum ar putea fiica mea să se lase dezbrăcată din priviri, tolerând să fie astfel batjocorită şi umilită?

— Am copilărit în baze militare, îi reaminti ea. Nu văd nici o deosebire de situaţie.

— Bineînţeles că există o blestemată de deosebire! Gâtul i se înroşi din cauza izbucnirii de mânie. Eşti fata MEA! Orice bărbat care ar îndrăzni să ridice măcar privirea la tine ar răspunde în faţa mea! O singură femeie în baza militară şi orice fitecine ar alerga după ea.

— Asta spune multe despre bărbaţi, nu? îl provocă Cappy.

— La dracu', nu vreau decât să ai simţul realităţii, replică el. Dacă vrei cu tot dinadinsul să-ţi foloseşti brevetul de pilot, intră în Patrula aeriană civilă, în loc să te omori străbătând jumătate de ţară pentru a participa la o specializare nătângă într-un orăşel uitat de Dumnezeu, prin Texas.

— Asta e o aiureală şi tu o ştii prea bine! i-o întoarse ea, scoasă din sărite. Mi-ai spus tu însuţi că e ridicol să presupui măcar că ar putea avea loc o invazie a coastei răsăritene. Iar anticiparea unui bombardament e cu atât mai ridicolă.

— Fata mea nu va lua parte niciodată la nici o perfecţionare de pilotaj pentru femei! Nu-ţi permit să te încurci în ţele unei oarecare organizaţii pseudo-militare care are de gând să trimită femei neînsoţite pretutindeni în ţară, în baze aeriene pline de bărbaţi. Păi, veţi fi privite ca nişte târfe!

Pe dinafară, ea părea de un calm oţelit, toţi anii lungi de disciplinare a emoţiilor intrând în joc şi ferind-o de pericolul de a se lăsa în voia furiei.

— Nu mai ai de mult nici un fel de autoritate în ochii mei. Oi fi având-o tu încă pe mama sub papuc, dar eu am ieşit de mult de-acolo. N-am venit decât să te încunoştiinţez de intenţiile mele. Şi acum că am făcut-o, şi Cappy îşi culese de pe spătarul unui scaun paltonul şi fularul, nu văd de ce aş mai zăbovi.

— Cappy!

Sue Hayward se ridică în picioare ca împinsă de un resort, năucită de această ruptură pe faţă între tată şi fiică.

— Las-o să plece, Sue, porunci cu răceală Robert Hayward. Dacă are atât de puţin respect pentru părinţii săi încât e în stare să acţioneze deliberat împotriva dorinţei noastre, nici nu mai vreau s-o văd vreodată.

Cappy îi aruncă tatălui său o scurtă privire clocotind de mânie pentru îndrăzneala de a-i cere soţiei sale să fie complet de partea lui, apoi porni spre uşă, ştiind prea bine ce parte a baricadei avea să aleagă mamă-sa. Surprinse apelul mut din privirea pe care

soția i-o aruncă soțului neclintit, înainte de a se întoarce spre fiică.

— Te conduc până la ușă!

Așteptând până ieșiră din cameră, Cappy zise:

— N-am de gând să-mi cer scuze, mamă. Nu-mi pare rău de nici un cuvânt pe care l-am rostit.

— Știi că e convins de ce spune. Femeia continua să șoptească deși erau în fața ușii de la intrare. Nu te duce la cursurile astea doar ca să-l înfrunți, Cappy.

— Este ceea ce vreau să fac, insistă ea. Nu cred că ai înțeles asta vreodată. Niciodată n-am făcut nimic doar într-adins, ca să-l enervez. Există lucruri pe care vreau să le fac pentru că îmi aduc o satisfacție. Tu n-ai făcut niciodată ceva ce ți-ai dorit să faci? Întotdeauna ai făcut doar ce a vrut el, mamă?

— Eu îl iubesc. Nu vreau decât să fie fericit.

Orice discuție asupra acestui subiect aducea pe fața mamă-sii o expresie de ușoară derută.

— Dar tu n-ai vrut niciodată să fii fericită? Dar Cappy nu mai așteptă un răspuns. Mamă-sa devenise până într-atât o replică a soțului său, încât îi reflecta până și fericirea. Ce ai tu, mamă? N-ai un cămin, n-ai prieteni, nu ți-ai mai văzut familia de ani de zile.

— N-a fost posibil. Armata...

— Da, armata. Cappy se lupta să nu bată din picior de mânie. La ce bun, mamă? Situația nu se va schimba. Iar eu n-am să fiu niciodată ca tine.

Simți că femeia se crispează și-și dădu seama ce dureroasă fusese replica ei necugetată.

— Îmi pare rău.

— Asta e ceea ce vrei? Să zbori? întrebă mamă-sa liniștită.

— Da.

Timp de o clipă, femeia ezită privind-o pe Cappy cercetător.

— Atunci, du-te, zise apoi.

Încurajarea aceasta, oricât de reținută, fu cu totul neașteptată. Cu ochii încețoșați, Cappy o strânse scurt în brațe.

— Mulțumesc, zise cu glas moale, apoi brusc expresia îi deveni agasată de ceea ce se aștepta să urmeze. Dar îți jur că nu mai pun piciorul în casa asta până când nu mă va chema el.

Din sufragerie răzbătu vocea aspră și poruncitoare a bărbatului, chemând:

— Sue, Susan!

— Vin, Robert, promise ea peste umăr, apoi o îmbrățișă la rândul ei pe Cappy.

Cappy își îndesă în haină capetele fularului lung de lână, lejer înnodat la gât și întinse mâna spre clanță.

— La revedere, mamă! mai spuse.

Afară, Cappy se opri o clipă pe verandă, apoi coborî cu grijă treptele curățate de zăpadă până ajunse pe trotuar. Vizita decursese aproape exact așa cum se așteptase. Prevăzuse furia tatălui său, precum și lipsa sa de înțelegere. Trase adânc în piept aerul rece și tăios și porni la drum.

Privind în jos, dădu colțul în intersecția cu strada mare și se îndreptă spre stația de autobuz. Auzind scârțâitul unor pași în zăpadă își ridică privirea și se crispă la vederea unui ofițer într-o manta lungă, maiorul Mitchell Ryan.

— Bună. Am întârziat? Cred că maiorul mi-a spus că cina va fi la ora șase, astă seară. Răsuflarea lui se prefăcu într-un vaporos norișor alburiu iar el zâmbi puțin încurcat.

Era un gest tipic tatălui ei, această invitație la cină făcută maiorului burlac, fără ca ea să fie prevenită. Și mai fusese și destul de toantă să iasă de câteva ori cu maiorul după ce tatăl ei le făcuse cunoștință. Acum amândoi bărbații păreau să creadă că Mitch Ryan avea oarecare drepturi asupra ei, de parcă ar fi fost proprietatea lui.

Cappy se opri cam fără voie, să-i vorbească. Se lăsa seara, trimițând umbre piezișe de culoarea levănticii peste peisajul alb al orașului. Ea preferă să-și arunce privirea spre grădinile și tufișurile acoperite de zăpadă mai degrabă decât să întâlnească ochii întunecați și scormonitori ai bărbatului.

— N-aș putea spune. Eu nu rămân la cină. Am avut o discuție în contradictoriu cu tata în legătură cu hotărârea mea de-a participa la programul de pregătire pentru femeile-pilot.

— A, micul proiect recent al Generalului Arnold. Da, parcă mi-aduc aminte că mi-ai pomenit de el. Și își înclină capul înainte, studiindu-i expresia împietrită a feței. A fost întâmpinat cu o oarecare doză de scepticism.

— Eu am fost admisă.

Își dădu capul pe spate pentru a-i întâlni direct privirea, pentru că el era cu un cap mai înalt decât cei 168 de centimetri ai ei. Nuanța de un brun adânc a ochilor lui avea ceva de catifea, și întotdeauna era în privirea lui ceva ca o ușoară mângâiere, când se uita la ea, aceasta constituind fără-ndoială o trăsătură deconcertantă a sa, și cu atât mai mult un motiv pentru ea să-l țină la distanță acum, când ultimele luni îi arătaseră din plin că s-ar fi putut cu ușurință atașa de el. Maiorul Mitchell Ryan era militar de carieră.

— Şi te duci? iar ochii săi se îngustară imperceptibil.

— Săptămâna viitoare trebuie să mă prezint la baza Avenger Field, în Sweetwater, Texas.

Ea porni din nou şi Mitch Ryan se răsuci şi intră în pas cu ea, cu mantaua militară de stofă groasă fâlfâind în jurul picioarelor lungi. Ca şi Cappy, privea drept înainte.

— Pentru cât timp?

— 26 de săptămâni, dacă reuşesc să fac faţă.

— Şi-apoi?

— Apoi voi aparţine de Comandamentul transportului aerian, bănuiesc, transportând avioane dintr-o parte în alta a ţării, zise ea.

— Şi cum rămâne cu noi doi, Cappy? şi el întoarse capul către ea, privind-o pe sub cozorocul chipiului său de ofiţer.

— Nu ştiam c-ar exista ceva între noi.

Începuse să-i amorţească gura de frig, dar asta se potrivea perfect cu dispoziţia în care era. Mâna lui înmănuşată o prinse de braţ, oprind-o şi întorcând-o cu faţa spre el.

— Nu te duce. El îi susţinu privirea. Răsuflările îngheţate li se amestecau.

— De ce?

Linia gurii lui se subţie neprevestind nimic bun. Se lupta să-şi ascundă frustrarea şi agasarea.

— Sunt sigur că maiorul te-a avertizat în legătură cu aspectele negative asociate cu prezenţa femeilor în cadrul militar.

— Da, mi s-a ţinut toată prelegerea, dar întâmplarea face să fie vorba de un grup civil. Muşchii obrazului i se crispaseră. Ea rămase rigidă în strânsoarea lui.

— Şi bănuiesc că nu te-aş putea face să te răzgândeşti, să nu te duci.

— Nu, răspunse Cappy cu voce plată, fără resentimente.

De câte ori să se fi întâlnit cu Mitch de acum trei luni când tată-său le făcuse cunoştinţă? Poate de vreo şase ori, nu mai mult. Dar era sigură că respinsese cel puţin de trei ori pe atâtea invitaţii din partea lui. Dar refuzurile ei nu păreau decât să-l întărâte şi mai mult în ambiţia lui. Era cu atât mai bine pentru ea să plece acum, înainte ca perseverenţa lui s-o obosească, şi să-i cedeze, încurcându-se cu el în ciuda sfaturilor bune ale raţiunii.

Prin stofa groasă a paltonului, îi simţea degetele puternice încleştându-i braţele.

— E târziu, Cappy.

— Washingtonul e plin de fete care aleargă după bărbaţi. Nu-mi vei simţi lipsa cine ştie ce, Mitch. Cel puţin nu în acest oraş.

Zgomotul unui autobuz ce se apropia era o întrerupere bine venită a acestei scene ce devenea din ce în ce mai neplăcută pentru Cappy.

— Vine autobuzul pe care-l aşteptam, domnule maior. Bănuiesc că nu vom mai avea ocazia de a ne revedea, aşa că am putea foarte bine să ne luăm rămas bun acum. A fost distractiv.

El aruncă o privire neliniştită în direcţia autobuzului ce se apropia, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra ei.

— „Distractiv"! Asta e tot ce a însemnat pentru tine?

— Da.

Timp de încă o clipă privirea lui întunecată o scormoni pe a ei, în timp ce gura i se strâmbă într-un

rictus. Cu o duritate pe care n-o mai arătase până atunci, Mitch o trase mai aproape şi-i dădu capul pe spate sărutând-o cu forţa. Un sărut scurt şi apăsat, care-i tăiase răsuflarea puţin. Când îi dădu drumul cu bruscheţe, Cappy îl privi uluită.

— Du-te, îi porunci Mitch aspru, zvâcnind din cap către autobuzul care tocmai frâna.

— Asta nu schimbă nimic, Mitch. Era o tactică atât de tipic militară: întâi năvăleşti şi apoi ţii sub control. Şi Cappy vroia ca el să ştie că nu-i mersese. O fi el ca tatăl ei, dar ea nu era ca mamă-sa.

— Păi atunci nu te reţine nimic aici, nu-i aşa? Şi sublinie provocarea străfulgerând-o cu privirea.

În spatele ei autobuzul se opri cu scrâşnet de frâne lângă mormanul de zăpadă de la colţul străzii. Cappy nu ezită decât o frântură de secundă. Se hotărâse de mult să nu-şi îngăduie să se lase rănită. Era mult mai bine să ştii ce vrei. În felul ăsta aveai întotdeauna mai puţină durere de îndurat şi sfârşeai mai rar cu inima frântă. Făcu semn cu mâna către şoferul autobuzului s-o aştepte şi-l lăsă pe Mitch în zăpadă în urma ei.

❀

Cappy privea cu ochi mari dealurile dinspre sud ale Texasului, pe când în urechi îi răsuna trepidaţia roţilor de fier ale trenului. Aceste dealuri abrupte, dar turtite în vârf erau singurele puncte de reper într-un peisaj altfel monoton, cu tufişuri ghimpoase şi pământ de un roşu stins sub un cer cenuşiu. Totuşi ea observa cu atenţie totul, stăpânindu-şi nerăbdarea.

Surprinse cu coada ochiului nişte siluete agitându-se şi le auzi apoi izbucnind în hohote de râs răguşit. Atenţia lui Cappy fu distrasă de la fereastra

acoperită de praf a trenului, de grupul de militari din capătul vagonului. Trenul avea la bord o amestecătură pestriță de pasageri, predominând soldații, fie în permisie și deci în drum spre casă, fie întorcându-se la datorie.

Cu toții însă aveau o țintă precisă. De un an de zile dura această stare de lucruri, de când se întâmplase nenorocirea de la Pearl Harbour. Cappy aruncă o privire spre familia din Arkansas, așezată în fața ei. Femeia și cei trei copii se îndreptau spre California. Îi mărturisise lui Cappy ceva mai devreme că soțul ei „își aflase o slujbă fainâ la una din fabricile alea de avioane". Femeia se tot minuna cu ochii dilatați și Cappy își dădu seama că bărbatul câștiga mai mulți bani decât văzuse vreodată la un loc familia sa.

— Mami, mi-e foame!

Copilul cel mai mare abia șoptise, dar Cappy îl auzi. Era o fetiță de vreo șapte anișori, deși mama însăși nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât cei 22 de ani ai lui Cappy.

Fără voia ei, Cappy clătină ușor din cap în ritmul legănat al trenului, în timp ce observa cu o curiozitate lenește această familie. Cu toată aparenta lipsă de experiență a femeii, ochii aceia albaștri ce se detașau pe figura cu obraji osoși și scobiți păreau să cunoască adânc realitățile esențiale ale vieții.

Fără a-l stânjeni pe pruncul care-i dormea în poală, femeia scoase din traista de la picioare un sandwich învelit în hârtie cerată. Mijlociul, un băiețel de vreo cinci anișori, se holbă la sandwich cu ochi mari, dar nu scoase o vorbă. Când femeia frânse sandwich-ul în două bucăți mai mult sau mai puțin egale, copilul mai mare gemu ușor a împotrivire.

– Hai, hai, Addie, împarte sandwich-ul cu frăţiorul tău, îl dojeni femeia cu o privire de avertisment care o amuţi pe fată, dar lui Cappy nu-i scăpă privirea încărcată de resentiment pe care aceasta i-o aruncă lui frate-său.

Sandwich-ul nu părea demn de-a fi motiv de ceartă. Feliile groase de pâine ascundeau aproape complet felia străvezie de brânză prinsă între ele ca-n capcană, şi totuşi copiii mâncară încet, savurând fiecare înghiţitură şi culegând cu grijă orice firimitură. Femeia se aplecă din nou peste pruncul adormit ca să scotocească în traistă şi de data aceasta scoase un măr micuţ, cam zbârcit. Când se îndreptă de spate, băgă de seamă că era privită. Privirea îi alunecă rapid şi vinovat, parcă spre mărul din mână.

– Vreţi un măr? oferi femeia cu voce ezitantă. Sunt dintr-alea dulci, chiar din mărul nostru din curte. Au ţinut foarte bine iarna asta în beci.

– Mulţumesc, nu. Cappy observă slaba schimbare de expresie de pe faţa femeii uşurate. Eu oricum cobor la staţia următoare.

Sandwich-uri cu brânză, mai mult pâine decât brânză, mere vechi şi zbârcite, Cappy clătină din cap în gând cu un soi de auto-compătimire maliţioasă. Nu-şi amintea să fi mâncat vreodată în viaţă pâine cu brânză, pur şi simplu. Viaţa militară o izolase de dezastrul Marii Recesiuni. În familia ei întotdeauna fuseseră mese îndestulătoare şi mâncare din belşug, luată la preţurile de la magazia garnizoanei. Nu le lipsise niciodată nimic.

Un bărbat în uniformă de marină se apropie, încercând ostentativ să-i atragă atenţia. El se opri lângă locul liber de pe bancheta pe al cărei loc de la

fereastră stătea ea și proptindu-se țanțoș pe picioare, zise:

— E liber locul ăsta? și arătă către locul gol de lângă ea.

Cappy aprobă din cap.

— Vă rog.

Atât de multe astfel de avansuri i se făcuseră pe parcursul lungii călătorii cu trenul, încât căpătaseră un soi de monotonie. După ce tânărul marinar se trânti în scaun, ea întrebă:

— Mergeți acasă în permisie, sau vă întoarceți la datorie?

— Trebuie să mă prezint la unitate în California, zise el. Se zvonește că vom fi trimiși pe mare în câteva săptămâni cu destinația „nu — știu — unde", în Pacific. Și gura i se strâmbă într-un rictus de auto-compătimire tristă, cu intenția de a trezi înțelegerea și simpatia tinerei femei.

— Trebuie să se ducă și pe mare cineva. Privirea ei piezișă imită ironic grimasa lui de auto-compătimire.

El râse scurt și nesigur, neștiind dacă ea glumea pur și simplu, sau îl lua pe el peste picior. O cântări din ochi, ușor intimidat de atitudinea de superioritate pe care ea și-o păstra netulburată, și care se bătea cap în cap cu imaginea vibrantă a părului ei negru ondulat la capete și a ochilor ei intens albaștri.

— Mă numesc Andrews, Benjamin T. Pentru prieteni, Ben.

Încercă să zâmbească. De obicei le dădea gata pe fete doar cu uniforma, dar acum putea băga mâna în foc că femeia asta nu era câtuși de puțin impresionată.

— Hayward, Cappy, îi imită ea felul milităresc de a se prezenta.

— Cappy, deci.

El păru să caute un subiect care să-i asigure superioritatea în conversație.

— Ei, și unde te duci tu, Cappy?

Trepidația trenului deveni mai zgomotoasă, când ușa de trecere dintre vagoane se deschise. Conductorul intră și o porni pe culoar.

— Swee-eetwater! Următoarea oprire Swee-eetwater!, anunța el cadențat străbătând vagonul.

— Aici ne despărțim. Baza Avenger Field, Sweetwater, zise Cappy către marinar și aruncă o privire scurtă pe fereastră.

Dealurile acelea abrupte și turtite în vârf care dominaseră priveliștea de când trecuseră de Abilene dispăruseră. Cât vedea cu ochii acum, se zărea doar un peisaj cu denivelări aproape inexistente, desfășurându-se sub un cer mohorât și încețoșat.

Trenul începu să frâneze încă de la periferia orășelului texan. În capătul vagonului, o altă tânără femeie se ridică o dată cu Cappy și-și luă valiza din plasa de sus. Pe deasupra capetelor celorlalți pasageri, privirile lor se întâlniră și schimbară un fulger de recunoaștere a țintei comune care le făcuse să bată atâta drum până în acest orășel din Texas.

— Vă ajut eu. Marinarul se întinse după valiza albastră cu inițialele lui Cappy și o dădu jos din plasă.

— Mulțumesc, pot să mă descurc și singură. Vru să i-o ia din mână, dar el n-o lăsă.

— Fără-ndoială că poți, căzu el de acord cu un umor neașteptat care-i puse brusc pe picior de egalitate. Da' mama m-a învățat să ajut doamnele când cară greutăți.

Cappy ridică din umeri și râse pentru că băiatul îi devenise simpatic așa, deodată.

— Fă cum vrei.

Își croiră drum către capătul vagonului, Cappy agățându-se de fiecare spătar de scaun ca să-și mențină echilibrul în pofida legănării lenește a trenului. Scrâșnetul trudit al frânelor făcu imposibilă orice continuare a conversației și trenul se opri huruind.

— Mult noroc, Ben, și îi întinse cu prietenie mâna pentru a-și lua rămas bun.

— Mda.

El îi privi mâna o clipă, apoi o privi în ochi și luând-o prin surprindere, se aplecă brusc și-o sărută pe gură. Surâzând ușor ironic, îi înmână valiza.

— Nu se știe niciodată când voi mai avea ocazia să fur un sărut unei fete drăguțe.

Cappy zâmbi din toată inima.

— Mincinosule, îi răspunse ea ironizându-i replica demonetizată, nepăsându-i că în vagon se stârnise un adevărat concert de fluierături cu subînțeles din partea celorlalți militari.

Războiul avea un efect neobișnuit asupra oamenilor, mai observase ea asta și înainte. Foarte repede devenea pentru ei o scuză pentru a lăsa baltă orice convenție socială și a se comporta după bunul lor plac.

Ușa se deschise, și Cappy se întoarse să plece. Privirea ei o întâlni iar pe a celeilalte fete ce-și aștepta rândul la coborâre. Aceasta avea un aer îndrăzneț și provocator, un fel de entuziasm. Îi dădea lui Cappy senzația lămurită că ar fi în stare de orice, pur și simplu ca să răspundă unei provocări. Cam de aceeași înălțime cu Cappy, poate o idee mai scundă, avea păr nisipiu, cârlionțat și scurt, o grămadă de

bucle care se aranja de la sine, neavând nevoie de pieptene, iar privirea, într-o nuanță neobișnuită de verde-cenușiu, era deschisă și directă.

Conductorul le luă bagajele și le coborî pe trepte, lăsându-le pe peronul gării Texas & Pacific și se întoarse să le ajute și pe ele să coboare. Un vânt tăios le biciuia obrajii, pe când Cappy o urma pe cealaltă fată. Privi în urmă, dar nimeni nu mai coborâse odată cu ele. Toți locuitorii orașului păreau să fi fost izgoniți de pe străzi de rafalele de vânt ale acestei zile posomorâte de februarie. Privirile celor două se încrucișară iar când își culeseră valizele de jos.

— Te-am auzit spunându-i soldatului din tren că și tu mergi la baza Avenger Field.

Vocea fetei avea o asprime plăcută, era deopotrivă răgușită și plină de căldură, dar în același timp îndrăzneață, ca și stăpâna.

— De vreme ce mergem amândouă în același loc, am putea foarte bine să împărțim taxiul ăla singuratic. Și indică printr-o mișcare a capului limuzina albastru închis care tocmai trăsese în fața gării.

— De ce nu?

Cappy nu avu nimic împotriva acestei propuneri practice. De teamă ca vântul să nu le amorțească în curând, renunțară la orice alt dialog și se grăbiră spre taxiul care aștepta. Șoferul ieși din mașină cu gulerul ridicat la haină și cu pălăria de cowboy îndesată bine pe frunte. Se încovoia în bătaia vântului, în timp ce le luă valizele.

— Eu zic că voi două mergeți la baza Avenger Field, ca și celelalte muieri care mai veniră, presupuse el cântărindu-le cu o privire atotcunoscătoare, după care sălță valizele în portbagaj.

— Așa-i, răspunse prompt vocea parcă asprită de whisky, pe când fata se aruncă pe bancheta din spate fără a mai aștepta să i se deschidă ușa mașinii.

Cappy o urmă și trânti portiera. În sfârșit la adăpost de vântul crâncen, fata cea înaltă și subțiratecă își reprimă un frison.

— Da' frig mai e! Întotdeauna mi-am închipuit că-n Texas e cald, bombăni ea.

— În Texas, cele mai blestemate sunt vânturile aspre din nord.

Cappy își deschise poșeta și extrase o țigară dintr-un pachet desfăcut.

— Vrei și tu una?

— Nu, mersi.

Privirea verde-cenușie o țintui, pe când chibritul scăpără și flăcăruia lui cuprinse vârful țigării.

— Ești din Texas?

— Nu, dar am trăit aici o vreme.

Dând drumul unui norulet de fum, Cappy se afundă în colțul ei.

— Apropo, numele meu e Cappy Hayward.

— Marty Rogers din Detroit, Michigan.

— Ultima mea adresă a fost Washington, D.C.

Deschise scrumiera mașinii, privindu-l pe șofer cum se strecoară la volan.

— Sunt fată de militar, așa că am locuit pe unde vrei și pe unde nu vrei.

Când taxiul ieși din gară, fata pe nume Rogers se aplecă spre șofer întrebând:

— Cât de departe e baza?

— Nu prea departe. Și ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună că distanța nu conta și oricum nu merita să se chinuie el s-o aproximeze.

— Câțiva kilometri, oferi Cappy răspunsul pe care-l culesese din diverse informări militare.

— De unde știi? Ai mai fost la baza asta aeriană?

— De fapt nici nu este o bază aeriană militară. Este un teren al municipalității transformat pentru uz militar și anume pentru pregătirea piloților. Trase din nou din țigară și slobozi fumul în timp ce continuă. Orașul a fost botezat anul trecut Avenger Field*, pentru că aici au fost instruiți piloți care să răzbune atacul de la Pearl Harbour.

— Ești o adevărată mină de informații. Și eu care mă simțeam mândră că măcar am găsit Sweetwater pe harta Texasului.

Inflexiunile aspre ale glasului ei erau ca o rostogolire de prundiș dar și senzuale, ca torsul pisicii și mai ales aveau un usturător ecou auto-ironic, o undă de sarcasm latent, mereu la pândă, zvâcnind la prima ocazie de a-și râde de ceva.

— Am mai avut pe-aici niște englezi, băieți din-tr-ăștia care zboară. Ultimul a plecat astă-vară.

Șoferul le dădu din proprie inițiativă această informație, azvârlind-o peste umăr către bancheta din spate.

— Acuma au niște băieți americani pe-acolo, completă el cu vocea nazală a celor de prin partea locului. Nu mai au decât câteva săptămâni până la terminarea pregătirii. Și se zvonește că pe urmă nu se vor mai antrena la baza asta decât femei.

Cappy simți privirea întrebătoare a celeilalte și întări:

— Am făcut niște verificări după ce-am primit telegrama de la Jacqueline Cochran, prin care mi

* În lb. engl. în orig. Avenger Field — Câmpia răzbunării.

se ordona să mă prezint aici. Doar jumătate din grupul nostru va fi antrenat la Avenger Field, cealaltă se prezintă la Howard Hughes Field în Houston.

Taxiul depășise deja ultimele clădiri de la marginea orășelului. Atât cât apucase să vadă din Sweetwater nu-i lăsase lui Marty Rogers impresia unui loc plin de viață, pe când Houston măcar aducea în minte imaginea unui oraș mare. Mă rog, asta e, concedie ea nemulțumirea ridicând în gând din umeri, doar venise aici să zboare, nu să se țină de petreceri. Și mai bine că nu venise să se distreze pentru că pe fereastră, cât vedea cu ochii, nu se arăta decât cerul greu și plumburiu și pe sub el pustietatea.

— Nu-mi pasă. Nu vreau decât să zbor, afirmă Marty cu ceva mai multă tărie decât era cazul.

— Ca noi toate, murmură Cappy și stinse apăsat țigara.

— Presupun că tatăl tău e pilot în aviația militară.

— Lucrează la Washington, într-un birou. A fost transferat la Pentagon — noua clădire din Washington pe care au ridicat-o pentru a adăposti comandamentele militare. Zboară, dar în exclusivitate pentru plăcerea personală.

— Așa ai învățat?

— Da.

Cappy nu se străduia deloc să dea un răspuns mai amănunțit primei întrebări cu caracter într-adevăr personal, care-i fusese pusă. Ar fi putut să-i spună lui Rogers asta, că la ora actuală tată-său blestema ziua în care urcase prima dată într-un avion ca s-o învețe să piloteze. Dar a da informații era una, și a face confidențe unei străine spunându-și „povestea vieții" din primele cinci minute era cu totul altceva...

De-a lungul anilor pierduse socoteala caselor în care locuise, case noi, oraşe noi, prieteni noi, pierduse şi elanul demn de compătimire de a se face cât mai plăcută. Făcuse greşeala de-a face dezvăluiri intime celor pe care şi-i închipuia prieteni, pentru ca apoi ei să-şi dea drumul la gură prin toată şcoala. Învăţase din aceste dezamăgiri aspre să-şi păstreze pentru ea propriile probleme, temeri şi dorinţe. Era mai bine să-ţi ajungi ţie însăţi; astfel oamenii nu te mai puteau răni.

— Dar tu cum ai învăţat să zbori? reorientă Cappy tirul întrebărilor lui Marty.

— Când David, fratele meu mai mare, s-a apucat de treaba asta, am vrut neapărat să văd şi eu cum e în avion. Şi a fost destul să mă urc o dată ca să mă molipsesc.

Gura ei cam mare se strâmbă sarcastic la amintirea acelor zile.

— Ai mei i-au cumpărat lui David un avion, un mic Piper Cub. Că doar el e întâiul născut, cel mai grozav fiu din lume şi totul i se cuvine, nu-i aşa? Eu se pare că am fost doar o consecinţă neprevăzută, în toate sensurile posibile.

De când începeau amintirile ei, David fusese întotdeauna centrul atenţiei. Ea crescuse în umbra fratelui mai mare, uneori adorându-l, alteori contestându-l. Între ei existase întotdeauna o concurenţă puternică, tot atât de puternică pe cât era şi dragostea frăţească ce-i unea.

— Oricum, Marty trase aer în piept şi continuă cu îndârjire, David m-a lăsat să folosesc şi eu avionul lui atâta vreme cât îmi plăteam combustibilul şi din punctul meu de vedere era o afacere dată dracului.

Înjura cu naturalețe și nonșalanță, reușind să anihileze agresivitatea argotică.

— Să-l fi văzut când a aflat că am fost admisă la programul ăsta de pregătire pe care ni-l puse la dispoziție armata! Se înverzise ca naiba de invidie!

— De ce, oare?

Cappy știa ce întrebări aștepta cealaltă să-i pună.

— Păi cu avionul ăla al lui, își închipuia că o să fie cu un cap deasupra oricărui muritor de rând, când va intra în rândurile armatei. Credea că la experiența și orele lui de zbor o să fie admis la programul de pregătire pentru piloți fără nici un fel de discuție, dar n-a putut trece de proba fizică.

— Păi cred că pe toți ne-au trecut nădușelile la proba asta.

— Mda. Ei bine, David e acum în drum spre Fort Bragg în Carolina de Nord, pentru antrenament de parașutism. Și-a zis că dacă nu poate pilota avioane militare, măcar să sară din ele. Să fiu eu a naibii dacă nu sunt un pilot de o mie de ori mai bun decât el și știu eu bine că așa e.

Marty se împăună fără jenă.

— Dar, bineînțeles, probabilitatea ca părinții mei să remarce vreodată măcar a suta parte din ce fac eu e minimă.

Se opri o clipă, și mânia ei plină de indignare ieși la lumină.

— Păi David a plecat la datorie cam acum două săptămâni și cu o seară înaintea plecării, pentru cina de rămas bun, mama și-a folosit toate cartelele pentru rația de carne, ca să-i facă lui friptură! Iar eu, știi ce am mâncat cu o seară înainte să plec? Macaroane. Nu e drept!

— Te înțeleg, zise Cappy cu simpatie.

– Mai ai vreun frate?

– Nu, sunt singură la părinți.

– Norocoaso! Probabil că părinții tăi sunt încântați de orice gest al tău, cât de mic. Păi știi cum a reacționat tata când i-am spus că am de gând să urmez acest program de pregătire? Mi-a ținut o întreagă prelegere despre tinerele femei bine-crescute care ar trebui să fie mulțumite aici, pe pământ, nu să se urce în avioane. Pur și simplu nu pricepea că am 24 ani și n-am nevoie de permisiunea lui.

– Și mie mi s-a interzis să vin, răspunse Cappy.

– Glumești! Păi eu credeam că un tată militar va fi întru totul de acord. Nu e cam ciudat? Se lăsă pe spate. Ar trebui să-i auzi pe ai mei perorând despre viciile mele: că fumez, că beau, că mă întâlnesc cu bărbați... Da' nici neprețuitul lor fiu nu e ușă de biserică. De unde or fi crezând ei că am învățat eu? La dracu', cred că nici eu nu sunt o fiică prea grozavă. Vocea i se stinse. Dar nici nu pot fi ceea ce nu sunt. Și-n afară de asta, e război, își reveni Marty la poza ei de dinainte, răgușită și nepăsătoare. Nu e drept ca David să se poată bucura de toată vâltoarea vieții, iar eu să trebuiască să stau cuminte cu mâinile-n poală.

Taxiul încetini și Cappy privi pe fereastră la ghereta de pază ce marca intrarea pe teritoriul bazei.

– Pare-mi-se c-am ajuns.

Taxiul trase în fața unei clădiri lungi cu acoperiș înclinat, joasă și zugrăvită în gri, parcă special pentru a se asorta cu norii de pe cer. Nu se găseau decât trei culori de vopsea militară: gri-ul navelor de luptă, verde stins și kaki. Mai în spate se vedeau barăcile, șase la număr, grupate două câte două, față în față, pe o axă nord-sud. Se mai zăreau acoperișurile cocoșate a două hangare. Pe deasupra unuia din

ele se profila un soi de turn cam într-o rână, la uşa căruia duceau câteva trepte.

A treia latură a amplasamentului triunghiular al clădirilor, a cărui bază o reprezentau hangarele, era formată din clădirile în care se aflau sălile de curs, sala de recreere şi sala de mese. O clădire prelungă şi spaţioasă se întindea paralel cu una din cele două piste de rulaj întretăiate. La un capăt, aceasta avea ferestre, prin care se zărea camera de pregătire a piloţilor înainte de zbor, locul unde cursantele aveau să-şi aştepte rândul la zbor. Celălalt capăt adăpostea săli pentru cursurile ce aveau să se ţină la sol. Toate aceste clădiri cenuşii de lemn erau încadrate de pistele de rulaj traversate de benzi de asfalt, care uneau capetele pistelor de rulaj între ele precum şi cu pista de decolare şi cu hangarele. Văzută de sus, *baza Avenger Field semăna cu o hartă stângaci* desenată a Texasului.

Şoferul le depuse valizele pe asfaltul dur, împestriţat cu câteva smocuri încăpăţânate de iarbă. Cappy şi Marty plătiră pe din două. Şoferul făcu banii să dispară într-un buzunar şi le aruncă o privire intrigată.

— Nu pricep nici să mă tai de ce cred nişte fătuci ca voi că ar putea să facă aşa o meserie cum e asta de pilot. Nu-i normal, vezi-bine.

— Păi probabil că suntem cu toate nitel ţâcnite, ripostă Marty cu seriozitate ironică, prejudecăţii lui masculine împotriva femeilor-pilot.

Ironia nu-şi atinse însă ţinta, care, netulburată, le întoarse spatele clătinând din cap. Când Marty o privi pe Cappy, regăsi pe figura acesteia aceeaşi expresie uşor exasperată. Solidaritatea le aduse însă pe feţe acelaşi surâs. O senzaţie tulburătoare de aventură îi

încinsese lui Marty sângele în vine. Pe când taxiul se îndepărta cu zgomot, ziua nenorocită şi friguroasă încetă să mai conteze în ochi ei. Asta era şansa vieţii ei şi nu avea să îngăduie să-i stea în cale nici un afurisit de obstacol. Şi îşi dădea seama că şi Cappy Hayward simţea şi gândea la fel.

— Asta e. Marty privi la clădirea administraţiei din faţa lor.

— Hai să intrăm. Cappy îşi înşfăcă valiza grea şi porni spre uşă, cu o scânteiere intensă în ochii de un albastru profund.

Obişnuită să aibă ea iniţiativa, Marty ezită o clipă înainte de-a o urma pe bruneta calmă şi decisă. Când Cappy deschise uşa, o rafală de vânt îngheţat pătrunse înăuntru anunţând sosirea lor numerosului grup de femei deja strâns în marea încăpere. Curentul neaşteptat de aer iscă vârtejuri prin straturile de fum albăstrui ce pluteau pe sub tavan. Capetele se întoarseră spre uşă pentru a protesta împotriva palei de aer rece, şi rămaseră întoarse pentru a le inspecta pe noile venite. Dar conversaţiile fură reluate în curând, Marty şi Cappy fură rapid asimilate, iar rumoarea vocilor feminine reveni la nivelul anterior.

Părea de la sine înţeles că, de vreme ce veniseră împreună, aveau să rămână împreună. Îşi croiră drum printre grupurile înghesuite de femei până găsiră un petec de podea liber pe care îşi lăsară valizele.

Pretutindeni în încăpere, bagajele erau folosite în cele mai neaşteptate moduri: ca proptele pentru haine, ca rezemătoare pentru cele aşezate pe podea şi chiar ca banchete înguste pe care se şedea. Marty îşi lepădă paltonul greu şi-l aşeză pe valiză, privind la un grup de trei femei ce stăteau în picioare la câţiva metri mai încolo.

– Bună.

Nu-şi pierdea deloc vremea aşteptând prezentări protocolare, nepăsându-i de Cappy Hayward, care nu manifesta deloc acelaşi entuziasm.

– Sunt Marty Rogers din Michigan.

– Păi eu sunt din Chicago, ciripi o fată cu păr negru. Pe unde ai zburat?

– În general pe lângă Detroit.

– Dar tu de unde eşti?

Întrebarea îi era adresată lui Cappy, remarcându-i-se prezenţa în marginea grupului.

– Cappy Hayward, Washington, D.C.

Se prezentă cu jumătate de gură şi cu o rigiditate cu care Marty începuse deja să se obişnuiască.

– Acolo ţi-ai făcut orele de zbor?

– Nu. Majoritatea orelor le-am făcut în Macon, Georgia, replică ea.

– Da?

Femeia cu părul negru din imediata apropiere a lui Marty ascultase cu interes, sprijinită de valiza ei. Din cauza lui Marty n-o vedea pe Cappy, aşa că se îndreptă ca să se uite în jur.

– Şi eşti de fel de pe-acolo?

Vocea dulce şi tărăgănată, a fetei îi trăda originea sudică, la fel şi accentul ei moale, catifelat şi preţios. Dar cel mai mult o surprinse pe Marty înălţimea ei: fata era cu mult mai scundă decât toate celelalte.

– Să fiu a dracu'! exclamă Marty în şoaptă. Abia dacă depăşeşte înălţimea minimă.

– M-am strecurat la milimetru, râse fata. Am câţiva milimetri peste 1,55 m. Bine că m-au măsurat dimineaţa, că altfel n-aş fi reuşit.

— Da' cum de vezi peste panoul de comandă? Ba, la dracu' dacă e să ne gândim, cum de ajungi cu picioarele alea scurte la paloniere?

Marty râdea de ea, bine dispusă, fără răutate.

— Trebuie că te aşezi pe un maldăr de perne.

— Ei, nu, doar pe două, răspunse cealaltă şi arătă spre două pernuţe bine legate de valiză.

Observând pe valiză iniţialele MLP, Marty nu se putu abţine să nu întrebe:

— Şi MLP ce înseamnă, Mighty Little Pilot?*

— Mary Lynn Palmer, corectă cealaltă, deşi la ironiile lui Marty obrajii i se rumeniseră ca merele pârguite, ea reuşi să surâdă, cu un aer de fată bine-crescută.

— Bună, Mary Lynn, şi strângându-i mâna, Cappy reuşi să impună un ton ceva mai politicos discuţiei. Tatăl meu a funcţionat în Macon acum 5 ani. Este militar de carieră, maior în Aviaţia militară.

— În cazul ăsta, vorbi Chicago, lasă-mă să-ţi urez în mod oficial bun-venit printre cele 319 femei ce alcătuiesc Detaşamentul feminin de pregătire de zbor al forţelor aeriene militare, pe scurt cunoscute şi ca fiind cele 319 membre ale DFPZFAM.

Erau botezate Clasa 43-F-3 asta însemnând că aveau să fie cea de-a treia clasă de femei care va absolvi cursurile de pregătire în 1943.

— Dumnezeule, ţi se umple gura de consoane, comentă Marty, apoi le informă pe celelalte:

— Dacă vă interesează dedesubturile acestei afaceri, tot ce-aveţi de făcut e s-o întrebaţi pe Cappy. Ea ştie aproape tot ce se poate şti.

* În lb. engl. în orig. Mighty Little Pilot — pilotul cel mic dar neînfricat.

— Cât de curând crezi că ne vor face o ramură a armatei? Se vorbește că vor fi aduse în scenă și corpul de armată al femeilor, și cele din marină.

Fata din Chicago evident luase de bune vorbele lui Marty. Lui Cappy îi stătu pe limbă să răspundă: „O să fim noi considerate piloți militari când o îngheța iadul, cel puțin dacă e să mă iau după tata", dar își reprimă acest impuls și răspunse cu tact milităresc:

— Deocamdată nu suntem decât un experiment. Cele două clase de dinaintea noastră au început acum trei luni la Houston și nici n-au absolvit încă. Firește, pe hârtie arată foarte frumos să pregătești femei-pilot pentru transportul aparatelor de zbor astfel încât bărbații să poată fi trimiși în luptă. Dar, până când nu vom dovedi că suntem într-adevăr capabile de așa ceva, problema va tot fi întoarsă pe toate fețele.

— Mă doare când mă gândesc că bărbații cred că nu putem pilota la fel de bine ca ei, chiar cu aceeași pregătire, se plânse Chicago, dar era o undă de reținere în glasul ei, de parcă ar fi avut și ea însăși unele dubii.

— Cum, nu știi că femeile sunt împrăștiate și distrate și prea neserioase și capricioase pentru a zbura? i-o întoarse Marty.

— Mă rog, eu sunt mulțumită că măcar avionul nu știe dacă e pilotat de-un bărbat sau de-o femeie, spuse cea de-a treia membră a grupului, o blondă atrăgătoare care stătea într-o rână în încercarea de a-și diminua puțin statura de 1,80 m.

Chiar atunci, privirea lui Marty fu atrasă de o femeie înaltă și elegantă, îmbrăcată după ultima modă, care-și urma drumul printre grupurile de femei în așteptare. Marty crezuse întotdeauna că se

mişca destul de elegant, dar această femeie cu păr roşcat păşea cu o graţie şi măreţie aproape princiare.

— Cine e? şi Marty o arătă discret cu o mişcare a capului pe impunătoarea roşcată.

— Este că e grozavă? replică blonda cea timidă, cu o urmă de invidie în voce.

— Arată de parcă ar fi ieşit din paginile unei reviste pariziene de modă, murmură Marty.

O clipă mai târziu femeia se opri lângă două cufere mari de bagaje aşezate lângă perete. O haină din blană de leopard, lungă până la glezne era aşezată neglijent de-a curmezişul unuia din ele. Femeia se aşează picior peste picior pe ea, ca pe o pernă, lăsând să i se vadă ciorapii de mătase.

— Mamă-doamne! fu comentariul lui Marty.

Când femeia îşi fixă o ţigară în portţigaretul lung de argint, Marty nu mai putu îndura.

— Trebuie să fac cunoştinţă cu ea, să mă conving că există cu adevărat.

Le aruncă celorlalte o privire, aşteptându-le reacţia.

— Vine cineva cu mine? le provocă ea, dar nu mai zăbovi să aştepte un răspuns.

Curiozitatea le îndemnă pe toate să se-nşire în urma ei, prefăcându-se a fi la largul lor. Prinsă la încheietura mâinii femeii, o brăţară lată aruncă scânteieri de pietre preţioase, şi blonda îi şopti celei din Chicago:

— Oare or fi diamante de-adevăratelea?

Nici una din ele nu crezuse nici o clipă că ar fi putut exista ceva contrafăcut, vreo imitaţie, în legătură cu femeia. Când le observă venind spre ea parcă într-o doară, în pas de plimbare, privirea îi alunecă în altă parte, parcă pentru a le face în ciudă. Apoi reveni, şi

bărbia i se înalță imperceptibil, în vreme ce un surâs rece și sigur de sine îi subție buzele foarte roșii.

— Bună, le întâmpină vocea cultivată și catifelată.

— Salut, eu sunt Marty Rogers. Știi, n-am putut să nu te remarcăm cum stăteai singură în colțul ăsta. Privirea evident interogativă i se opri pe cufere.

— Eu sunt Eden van Valkenburg, din New York. Și întinse o mână îngustă, cu unghii atent îngrijite, lungi, având aceeași nuanță de roșu aprins ca a rujului.

O clipă, Marty se întrebă dacă femeia așteaptă din partea ei să facă o reverență, aplecându-se asupra mâinii întinse pentru a o săruta. Dar când o strânse, femeia îi întoarse strângerea sigură și hotărâtă. Asta îi oferi lui Marty un scurt răgaz.

— Să facem prezentările. Aceasta este Cappy Hayward. Noi două am venit cu același tren, explică Marty. Tată-său e militar, așa că dacă vrei să știi ceva, întreab-o pe ea.

Nu mai urmară alte strângeri de mâini, ci doar schimburi de zâmbete curioase, dar politicoase.

— Mary Lynn e din Mobile, Alabama. Și... Chicago, nici nu știu cum te cheamă.

— Gertrude Baxter, dar toată lumea-mi spune Trudy.

Își trecu o mână prin părul lins, un gest intimidat, provocat de femeia plină de stil și, evident, mult mai rafinată, din fața ei.

— Eu sunt Agnes Richardson, Aggie.

Blonda cea neobișnuit de înaltă înclină scurt din cap în semn de salut, dar apoi nemaiputându-se abține, răbufni:

— Ce combinație adorabilă! Și privi cu invidie taiorul de lână albăstruie cu perniță la umeri și cu fusta amplă și învăluitoare.

– Mulțumesc. De fapt, mă simt puțin cam prea elegant îmbrăcată.

Această recunoaștere deschisă le luă pe toate prin surprindere. Nici una din ele nu se așteptase ca femeia să spună cu glas tare ceea ce gândeau toate în sinea lor, dar mândria ce strălucea în ochii căprui ai lui Eden ar fi trebuit să le servească de avertisment. Ea știa că e mai bine să dea glas gândurilor lor, decât să le ofere prilejul de-a o bârfi pe la spate.

– Așa să fie? replică prompt Marty, cu vocea ei aspră de whisky. Cred că portțigaretul e de vină. E puțin prea mult, nu crezi?

Nu fusese o ironie nevinovată, ci o înțepătură cu adresă precisă. Marty nu putuse niciodată să-i înghită pe cei care-și închipuiau că erau cumva mai grozavi decât tot restul lumii. Timp de câteva secunde atmosfera electrizată de această confruntare, păru a sfârâi, plină de scânteioare.

– Cuferele astea două sunt ale dumitale, domnișoară van Valkenburg? strecură Cappy plină de calm o întrebare între ele.

Femeia își întoarse cu greu atenția de la Marty.

– Da, sunt ale mele. Întâlni privirea plăcut interesată și nu descoperi nimic amenințător în întrebarea lui Cappy. M-am gândit să nu iau cu mine decât strictul necesar.

O clipă, cu răsuflarea tăiată, nimeni nu putu scoate o vorbă. Până și Marty așteaptă ca roșcata să surâdă la propria-i glumiță, dar înțelese într-un târziu că femeia vorbea cât se poate de serios. Părură să-și dea seama de asta toate în același timp. Lângă Marty, Chicago abia își înăbuși un

început de hohot de râs pe care încercă să-l mascheze cu o tuse.

— Dar sper că ți-ai adus măcar o rochie de seară, nu? întreabă Marty fără să i se clintească un mușchi pe față.

— Nu.

Eden van Valkenburg păru surprinsă de întrebare și cercetă îngrijorată din priviri chipurile celorlalte femei.

— Voi avea nevoie?

— O, Doamne! mormăi Marty întorcându-se într-o parte și neprinzând astfel fulgerul de mânie din privirea roșcatei.

Tăcerea se așternu însă încetul cu încetul de la un capăt la altul al marii încăperi. Când cuprinse și micul lor grup, se răsuciră toate să descopere cauza. Un ofițer în uniformă militară pătrunsese în clădire. Odată ce obținu atenția întregii încăperi, se prezentă drept comandantul bazei și le spuse la ce să se aștepte în următoarele 26 de săptămâni în care aveau să învețe să piloteze „ca-n armată". Nu era un discurs prea încurajator, de vreme ce le preveni, cu glas de cobe, că două cursante din trei se vor „pierde pe drum" adică nu vor reuși să absolve cursurile. Deveni evident că urmau să se supună normelor și disciplinei militare, fiind sancționate la orice încălcare a acestora.

Pe când înșira posibile încălcări, ajunse și la „...nu vor fi tolerate limbajul vulgar și înjurăturile...".

— Of, fir-ar al dracului, bombăni Marty în șoaptă și blonda Aggie Richardson izbucni într-un râs cristalin.

Capitolul II

Când în sfârşit cele cinci îşi recuperară bagajele şi se alăturară cozii de la ghişeul de distribuire a lenjeriei de pat, se treziră aproape ultimele. Femeilor li se permitea să-şi aleagă colegele de cameră, asta constituind, după părerea lui Cappy Hayward, o abatere clară de la ceea ce înţelegea ea prin tradiţie militară. De fapt, era vorba mai degrabă de colege de dormitor, de vreme ce barăcile erau compartimentate în dormitoare, fiecare cu câte şase paturi. Cele cinci, Cappy, Marty Rogers, Mary Lynn Palmer, Trudy „Chicago" Baxter şi Aggie Richardson, se hotărâseră să împartă un compartiment şi să primească o a şasea la noroc.

— Cred că va trebui să ne obişnuim să ne înghesuim la afurisitele astea de cozi, bombăni Marty.

— Aşa e în armată, îi răspunse Cappy.

Aggie se înghesui mai aproape.

— Mă întreb pe unde o fi bogătanca aia de van Valkenburg? O căută cu ochii de-a lungul cozii de femei.

— Probabil încearcă să găsească un harnal care să-i care cuferele, glumi Marty şi-apoi clătină din cap.

Vă vine să credeți? Dacă n-ar fi atât de-al dracului de comic, aș zice că e demn de milă.

— Ați fost cam drastice cu ea. Acuzația fu rostită cu accentul de Alabama, dulce și gângurit, al lui Mary Lynn Palmer.

Marty s-ar fi răzvrătit împotriva oricui i-ar fi făcut o astfel de observație, dar reproșul acestei femeiuști brune nu o ofensă. În ciuda faptului că de-abia se cunoscuseră, Marty ar fi fost gata să jure că Mary Lynn nu are strop de răutate-n ea.

După ce cântări bine acuzația, Marty făcu o concesie:

— Mă rog, poate că m-am grăbit s-o judec. Dar realitatea e că de fapt nici măcar nu încercam să glumesc pe seama ei.

— Ce vorbești? zise Chicago cu glas de clopoțel.

— Bine, poate că aveți dreptate, dar situația era atât de al dracului de amuzantă! Marty se apăra, dar în același timp lăsa să se înțeleagă că uneori nu rezista tentației de-a plasa ironii chiar fără să ia în seamă sentimentele persoanei care-i era cal de bătaie.

— Poate vrea să scrie o carte despre cum să te îmbraci când pleci la război, sugeră Chicago cu un hohot scurt de râs.

În vreme ce coada înainta, fiecare din ele trecu pe la ghișeul cu așternuturi și-și primi cearșaful, fața de pernă și pătura. Astfel încărcate, se îndreptară spre barăci.

— Toate dormitoarele sunt la fel, le informă Cappy Hayward. Are cineva vreo preferință în privința barăcii?

— În ce mă privește, nu contează, zise Marty, și celelalte aprobară din cap.

— Călăuzește-ne, Cappy, rosti ea și apoi o cuprinse un frison. Și scapă-ne dracu' de vântul ăsta blestemat!

— Va trebui să începi să-ți supraveghezi vocabularul, o avertiză Cappy. De mâine intră în vigoare regulamentul și sancțiunile.

Barăcile erau noi, construite la repezeală din scânduri de lemn și acoperite cu carton gudronat, zugrăvite într-un gri militar lipsit de personalitate. Colbul roșu și uscat al Texasului pătrunsese în toate crăpăturile, oricât de mici, depunându-se ca o mărturie a propriei persistențe. Prin fața fiecăreia din lungile clădiri trecea câte un culoar îngust și acoperit, cu perechi de ferestre-ghilotină alternând cu uși ce dădeau în „compartimente".

Apropiindu-se de capătul unui culoar, Cappy deschise ușa unui dormitor gol și celelalte o urmară înăuntru. Se opriră în mijlocul încăperii și-și lăsară privirile să cuprindă ambianța austeră. Pereții despărțitori din foi de carton tencuite erau vopsiți în alb, dar senzația de nou și proaspăt era compromisă de tot felul de scobituri și zgârieturi și mai ales de petele gălbui care avertizau în legătură cu fisurile din acoperiș, și asta deși toate clădirile bazei fuseseră ridicate în decursul ultimului an.

Șase paturi înguste de campanie erau aliniate lângă perete, despărțite de intervale de aproape un metru. Pe fiecare ramă metalică se afla câte o saltea subțire și câte o pernă plină de cocoloașe și umflături, toate îmbrăcate într-o pânză cu dungi albe și albastre. La picioarele fiecărui pat era câte un dulăpior ca de vestiar, destul de încăpător, așezat direct pe podeaua goală de lemn. Lângă ușă, un întrerupător comanda becul din plafon, mascat de un abajur

verde de metal. Şi la ferestre erau storuri verzi, dar nu existau perdele.

— De-ar fi chiar mai sărăcăcioasă, şi Marty se îndreptă spre cel mai apropiat pat pentru a-şi elibera braţele de aşternuturi şi a-şi lăsa valiza jos, nicăieri nu-i ca acasă.

Cappy nu răspunse nimic în vreme ce-şi alegea un pat, şi anume pe penultimul din capătul celălalt al camerei. Începu să-şi despacheteze lucrurile pe pat. Încetul cu încetul celelalte îi urmară exemplul.

— Pătucurile astea înguste nu sunt nici măcar cât canapeluţa din antreul apartamentului meu de-acasă, le informă Chicago cu voce stinsă.

— Ai face bine să nu te întorci de pe-o parte pe alta în somn, ori ai să te trezeşti pe jos, prezise Aggie. Cu toatele auzeau podeaua scrâşnindu-le sub tălpi şi simţeau praful fin pulverizat peste tot.

— Mititica şi neînfricata Mary Lynn e singura cu noroc, fu de părere Marty. Pătuţuriile astea sunt exact pe măsura ei.

— Nu sunt chiar aşa de mică, protestă aceasta, instalându-se pe cel de-al doilea pat, lângă Marty.

Dar Marty era deja adâncită în inspectarea dulăpaşului de la picioarele patului, care avea să servească atât de dulap cât şi de birouaş, şi nu auzi replica. Slobozi din gât un hohot de râs aspru, o scurtă izbucnire de amuzament.

— V-o puteţi închipui pe tipesa aia, van Valkberg, încercând să-şi îndese hainele cu care şi-a umplut două cufere în dulăpaşul ăsta?

I se răspunse cu jumătăţi de zâmbet, în vreme ce fiecare încerca să se adapteze condiţiilor spartane ce li se ofereau. Fiecare din ele venea din altă zonă a ţării şi din alt mediu. Şi totuşi, faptul că se aflau acum la

Avenger Field însemna că probabil toate se bucuraseră de un trai îndestulător, căci altminteri n-ar fi putut niciodată să obțină un brevet de pilot sau să acumuleze numărul de ore de zbor necesar conform standardelor. Pilotajul era o pasiune costisitoare. Puține femei aveau această dorință de a zbura, și mai puține încă și-o puteau permite.

Preferând să exploreze noul ei cămin, mai degrabă decât să despacheteze, Marty își închise dulăpașul și se îndreptă de spate ca să cuprindă încăperea cu privirea. La capătul celălalt al acesteia se afla o ușă.

— Unde-o fi ducând asta? întrebă ea, îndreptându-se deja într-acolo ca să afle.

— Probabil la baie, ghici Cappy, și o urmă spre a se convinge dacă a avut dreptate.

Marty intră și încremeni pe loc, speriată să vadă o femeie străină spălându-se pe mâini la una din cele două chiuvete din porțelan ieșind din perete și cu țevile de dedesubt la vedere.

— Pardon, eu..., începu ea să se scuze.

— Nici o problemă. Am terminat. Fata își scutură mâinile de surplusul de apă și se întinse după un prosop pentru a se șterge.

În afara celor două chiuvete, baia comună mai conținea două dușuri și două toalete, luminate și acestea de un bec în plafon, cu același abajur plat de metal verde. Marty observă cea de-a doua ușă și se încruntă.

— Credeam că asta e baia noastră.

— Se vede treaba că va trebui să o împărțim cu fetele din dormitorul de alături, zise Cappy.

— Așa ni s-a spus și nouă. Bruneta înaltă și slăbuță sfârși să se șteargă pe mâini și aruncă o privire ironică instalațiilor sărăcăcioase.

– Nu pot să cred!, protestă Marty. Douăsprezece fete să împartă o SINGURĂ baie? Şi cu o SINGURĂ oglindă?!

– Absurd, nu-i aşa?, zise cealaltă fată cu o voce plină de solidaritate pe când ieşea pe uşa ce dădea în celălalt dormitor.

– Nu „absurd" va fi cuvântul potrivit pentru a descrie situaţia când va veni dimineaţa şi ne vom repezi toate la baie în acelaşi timp. Marty prevăzuse că încăperea avea să devină câmp de bătălie, fiecare fată războindu-se s-o ia înaintea celorlalte. Şi Cappy n-o contrazise când reintrară în dormitorul lor.

– Ar fi bine să vă puneţi ceasurile să sune devreme mâine dimineaţă dacă vreţi să aveţi o şansă la baie înainte să înceapă învălmăşeala, le preveni pe celelalte.

Erau toate prinse cu despachetatul sau cu făcutul paturilor, numai Marty nu avea încă tragerea de inimă de a se apuca de ale ei. Şedea pe pat şi, cu degetele răsfirate, încerca moliciunea saltelei cu dungi albastre. Mary Lynn Palmer ocupa patul de lângă al ei. Valiza îi stătea deschisă pe pat şi Mary Lynn îşi golea lucrurile în dulăpior. Marty surprinse cu privirea o fotografie înrămată ascunsă prin lenjerie.

– Cine e în poza aia, tipul tău?

– Poţi să-i spui şi aşa. Mary Lynn ridică fotografia dintre haine ca să i-o arate lui Marty. E soţul meu.

Cu o întârziere, Marty observă verigheta de aur din inelarul stâng al lui Mary Lynn. Fotografia cu ramă aurită reprezenta un pilot militar cu chipiul de ofiţer pus şmechereşte pe-o ureche, cu părul negru, des şi ondulat. Purta o jachetă de pilot, din piele, căptuşită cu vatelină, cu fermoarul deschis la gât şi pe figura prelungă şi frumoasă, ochii întunecaţi râdeau.

— E dat dracului de arătos. Marty citi inscripția așternută în grabă, de-a curmezișul, într-un colț: „Soției mele iubite, Mary Lynn, toată dragostea mea de-a pururi, soțul tău care te adoră, Beau", apoi îi dădu fotografia înapoi lui Mary Lynn. Și el e pilot, observă ea.

— Beau e pilot militar, detașat în Anglia. Vorbea cu o voce scăzută și blândă, în care se simțea intensitatea unei emoții profunde. Pilotează bombardierele acelea mari, B-17, cu patru motoare, cărora li se spune „Prietenul-cel-mare".

— Norocosul! Mi-ar plăcea și mie să mă cațăr în carlinga unuia dintr-alea într-o zi. Marty își odihni mâinile pe marginea patului și se aplecă nonșalant, remarcând felul aproape mângâietor în care Mary Lynn apucă fotografia.

— Datorită zborului ne-am cunoscut. Râse încetișor și se corectă. De fapt nu-i chiar așa. Pe un câmp de lângă Mobile avea loc o mare demonstrație de zbor și tata m-a luat cu el să o văd. Acolo l-am văzut prima oară pe Beau și am aflat că era instructor de zbor. L-am convins pe tata să mă lase să iau lecții ca să-l pot cunoaște. Nici nu știți ce greu mi-era să pilotez avionul când îmi vorbea el la ureche. Râsul ei o făcu pe Marty să i se alăture. După ce ne-am căsătorit, Beau avea obiceiul să mă necăjească spunând că nu săgeata lui Cupidon m-a atins pe mine, ci microbul zborului.

— De când sunteți căsătoriți? Marty ghici că erau probabil proaspăt căsătoriți, de vreme ce Mary Lynn nu-și pierduse încă privirea visătoare. Mai devreme sau mai târziu, se va trezi ea, știa Marty bine. Deși, fiind război, era totuși probabil să dureze mai mult.

— De zece ani.

— Zece... Păi stai puțin. Câți ani ai tu? Ca trăznită, Marty se încruntă neîncrezătoare. Te-a luat de copil, sau cum?

— Nu. Aveam 17 ani când ne-am luat. Mary Lynn zâmbi la reacția lui Marty și așeză fotografia înrămată pe dulăpior. Dar am știut din prima clipă că el mi-e ursitul.

— Trebuie să fie tare bine să știi că aparții cuiva în felul ăsta.

Marty se împăcase de multă vreme cu celibatul. Se născuse fără instinctul de a-și face un cuib, lipsindu-i cu desăvârșire orice pricepere casnică precum și zelul de-a se așeza la casa ei. Tânjea prea mult după agitație și aventură. O dată, în primii ani de liceu îi îngăduise unui bărbat să încerce să-i îmblânzească pornirile nestăpânite și să-i demonstreze ce va să zică fericirea casnică. Singura parte care n-o plictisise fusese dormitorul. În mai puțin de-o săptămână erau la cuțite, el insistând ca ea să se cumințească și s-o lase mai moale cu chefurile, iar Marty refuzând să-și schimbe felul de viață și firea. După despărțire, ea le spuse în glumă prietenilor că ar fi trebuit să-și închipuie ea însăși că n-o să meargă niciodată. Chiar și în copilărie îi plăcuse, când se juca de-a doctorul cu alți copii, să fie doctorul de familie care umblă din casă în casă, dar niciodată să fie pacientul care așteaptă închis în casă. Așa că Marty dusese o viață de distracții. Privind-o pe Mary Lynn, realiza că nu i-ar putea semăna acesteia niciodată. Mignonă, brună și plină de o feminitate blândă și caldă, ea era genul de femeie după care se omorau bărbații, nu Marty.

— Mi-e dor de el. Mary Lynn își trecu un deget peste fotografie, ca o mângâiere. Când l-au trimis pe

Beau peste ocean, n-am suportat să rămân fără el în casă şi m-am mutat înapoi, la părinţi. Şi tare mă tem că asta a fost o mare greşeală.

— Nici tu nu te înţelegi cu ai tăi?

— Nu e vorba de asta. Adică, tata e un scump. A insistat să mă conducă la gară cu maşina, când aş fi putut să iau autobuzul şi el ar fi economisit litri preţioşi de benzină. Şi ştia că mi-am plătit singură biletul până aici, la Sweetwater, aşa că mi-a strecurat cinci dolari, ca să fie sigur că am bani de buzunar pe drum. Mă răsfaţă, pur şi simplu.

— Atunci ce n-a mers acasă la părinţi? întrebă Marty curioasă.

— Nu m-am înţeles prea grozav cu mama. Cred că am stat prea mult despărţite. Nu făceam, întotdeauna totul, cum ar fi vrut ea. Avu o imperceptibilă ridicare din umeri. Şi pe deasupra n-aveam linişte. Voiam să fac şi eu ceva, să contribui cât de puţin la efortul de război, să pun şi eu umărul. În afară de îndatoririle de soţie, singura mea calificare era aceea de pilot. Şi ştiam ce mare nevoie e de piloţi... aşa că mi-am zis că dacă mă primesc, mă duc. Mama zice că e o prostie.

— De ce? întrebă Marty autoritar.

— Ea e de părere că aş putea contribui mult mai mult angajându-mă la o uzină a industriei de război şi în plus aş fi şi mai bine plătită. Uneori, Mary Lynn avea impresia că mamă-sa n-ar fi vrut ca ea să plece, doar ca să nu piardă banii cu care contribuia pentru a-şi acoperi partea ei din cheltuielile casei. Ea însă ştia ce permanentă luptă financiară duceau părinţii ei şi se simţea vinovată că gândea rău despre mamă-sa, care nu putuse niciodată să înţeleagă cât de aproape

de Beau o făcea zborul să se simtă pe fie-sa. Când pilota, parcă era lângă el.

— Și ce părere are Beau despre toate astea? vru Marty să știe.

— N-are nimic împotrivă ca eu să zbor, o asigură Mary Lynn. Știe ce nevoie are armata de piloți buni și știe că eu fac parte dintre aceștia, de vreme ce am învățat de la el. El îmi împărtășește părerile. Vocea ei sinceră și tărăgănată urcase un ton, atrăgând atenția lui Chicago care stătea pe patul următor. Toate trebuie să facem tot ce ne stă în puteri, ca să scurtăm acest război și să ni se întoarcă bărbații cât mai repede acasă.

— Așa e, interveni Chicago în vreme ce Aggie, într-un pat învecinat urmărea și ea discuția. Cu cât există mai multe femei-pilot, cu atât sunt mai mulți bărbați disponibili pentru a fi trimiși peste ocean și, deci, cu atât vor fi trimise mai multe avioane în Germania. Ce avem noi de făcut aici e de-o importanță vitală.

— Sunt conștientă de importanța acestui program în cadrul efortului de război. Aggie cea înaltă și slăbuță își privi colegele de cameră oarecum ezitant, nefiind sigură că e binevenită în conversație. Dar pentru mine cel mai important e însuși zborul, șansa de a face ceva ce-mi place foarte tare. Când ești acolo sus, singură cu norii și cerul, și exaltarea, și te simți puternic, nu se aseamănă cu nimic altceva. Era prinsă într-o luptă de a-și exprima sentimentele. Nu ești legat de nimic. Ești liber, absolut liber. E un soi de amestec de euforie delirantă și smerenie. Zborul este o experiență deopotrivă fizică, emoțională și spirituală. Abia când se opri remarcă tăcerea care se lăsase

şi felul în care o priveau toate celelalte femei. Brusc îşi lăsă capul în piept, intimidată.

— Probabil vă închipuiţi că sunt săritură.

Trecură câteva clipe înainte să-i răspundă cineva.

— Nu ne închipuim deloc, zise Mary Lynn liniştită. Cred că împărtăşim toate simţămintele pe care tocmai le-ai descris. Dar unele dintre noi n-am mai auzit niciodată o altă femeie vorbind despre ele.

— Mă rog. Eu una nu sunt convinsă. Cred că Aggie s-a aprins puţin prea tare, sugeră Marty cu prefăcută seriozitate. La urma urmei, dacă e să ne luăm după ea, să zbori e mai grozav chiar decât să te săruţi.

Atmosfera se învioră imediat la lumina zâmbetelor ce le înfloriră pe feţe.

— Ai dreptate, Marty, căzu de acord Chicago. Există totuşi ceva pe lume mai grozav ca zborul.

Celelalte îşi făcură datoria de a râde la mica glumă a lui Chicago, dar în dosul hohotelor catifelate, lui Mary Lynn parcă i se strânse inima de vinovăţie. Oricât ar fi încercat să-şi justifice hotărârea de a se înscrie la programul de pregătire, motivul adevărat era acelaşi cu al lui Aggie: adora pur şi simplu zborul. Adora felul în care o ademenea cerul albastru, cum se agăţa de sufletul ei ca un copil de fusta mamă-sii, şi cum o îndemna să pătrundă în lumea înălţimilor pentru a-i trăi extazul. Cunoştea intensitatea acestei chemări, sentimentul de sălbatică eliberare care parcă îţi insufla o nouă viaţă, şi senzaţia că Beau era cu ea, chiar alături de ea, zburând cu ea printre aceiaşi nori. Când era acolo sus, nu mai exista nimic altceva, nici război, nici spaimele ei legate de soarta lui Beau, nici problemele părinţilor ei, nimic. Când

zbura, putea lăsa toate astea în urmă, deşi ele o aşteptau întotdeauna la întoarcerea pe pământ.

Aproape de capătul rândului de paturi, Cappy Hayward se ridică în picioare.

— Hai să despachetăm şi să ne facem paturile, zise ea, îndemnându-le astfel pe celelalte să se întoarcă la îndatoririle lor, întorcându-se şi ea către valiza rămasă deschisă pe patul ei. Hainele împăturite cu precizie erau aşezate într-o ordine impecabilă. De-a lungul vieţii ei de până acum, avusese tot timpul să câştige experienţă în ce priveşte împachetatul.

Cap! Câtă ironie a soartei să i se dea o astfel de poreclă. Dar, firește, celelalte n-aveau de unde să ştie de oroarea şi sila cu care privea ea viaţa militară, rece şi impersonală, cerând fără drept de apel o supunere oarbă. Hotărât lucru, ea nu se va resemna niciodată să ducă viaţa cu care se mulţumise mamă-sa. Ea personal urâse acea viaţă de-a lungul căreia nu ştiuse niciodată ce înseamnă stabilitatea, nu avuse-se prieteni şi nici un fel de control asupra propriei existenţe. Poate că această senzaţie de neputinţă o făcuse să se îndrăgostească de pilotaj. În avion ea era stăpână. Iar Aggie avea dreptate, nimic nu se putea compara cu asta.

Un răpăit sonor făcu uşa dormitorului să tremure din ţâţâni. Aggie schiţă intenţia de-a răspunde, apoi privi spre Cappy.

— Sunt nişte tipi în uniformă la uşă. I-am remarcat acum câteva minute trecând prin faţa ferestrei. Vrei să deschizi tu, Cap?

Ezitarea lui Cappy nu dură mai mult de-o fracţiune de secundă. Ciocănitul se repetă.

— Sigur. Puse bluza împăturită înapoi în valiză, şi traversă camera către uşă. Cercetă uniforma kaki a.

bărbatului din fața ușii, remarcând însemnele gradului.

— Ce doriți, domnule sergent?

Stând mai la o parte, în afara razei vizuale a celorlalte, se vedea roscata cea înaltă, în haină de leopard. Pe culoar, un alt soldat răsufla greu slobozind norișori de aburi, lângă unul din cuferele ei mari.

— E loc în acest dormitor pentru încă o persoană? Figura lătăreață și plată a sergentului avea o expresie care, mai ales datorită gurii subțiate, sugera că răbdarea îi cam fusese pusă la încercare. Nici roșcata nu părea a fi în toane prea grozave.

— Da, avem un pat liber. Era ultimul din rând, alături de al ei și cel mai apropiat de baie, avantaj dubios, de vreme ce era ca și cum ai fi dormit lângă ascensor. Pereții despărțitori foarte subțiri ai barăcilor nu reușeau să estompeze duduitul țevilor de apă, vuietul toaletelor și trăncăneala ocupantelor.

Pe când Cappy se dădea la o parte din fața ușii ca să poată ceilalți să intre, Marty Rogers se înghesui și ea printre ei.

— Ce vrea, Cap? Dar la o secundă după ce rosti întrebarea, Marty o văzu pe femeia cu păr roșcat, ascunsă în îmbrățișarea caldă a hainei de blană.

— Dacă vreți să țineți ușa deschisă, să aducem cufărul ăsta înăuntru. Sergentul îi ignoră întrebarea făcându-i semn soldatului care aștepta, să apuce de capătul celălalt al cufărului.

Cu mâinile în mănuși costisitoare de piele fină, Eden van Valkenburg își strânse gulerul hainei de leopard în jurul gâtului, aruncând o privire spre Marty și apoi întorcându-se spre sergent.

— Aș vrea să mai văd și alt... dormitor. Îi trebui o secundă ca să-și aducă aminte cuvântul exact.

– Există aceleaşi facilităţi în toate, domnişoară. Vocea sergentului era încărcată de exasperare. Apucă de cufăr.

– Eu cred că nu facilităţile vrea dumneaei să le schimbe, ci compania, sugera Marty ironic. Sergentului însă puţin îi păsa de animozitatea dintre aceste două femei.

– Vă rog să faceţi loc, doamnelor. Şi din ordinul său răzbătea o politeţe încordată în vreme ce se îndrepta spre uşă târând cufărul. Marty n-avu de-ales, trebuia să se dea la o parte sau avea să fie îmbrâncită.

Eden îi urmă înăuntru pe bărbaţii care cărau cufărul, plină de ciudă, dar totuşi acceptându-şi soarta. Privirea ei întunecată şi sfidătoare trecu în revistă chipurile femeilor din încăpere, spunând lămurit, deşi fără cuvinte, că nici ei nu-i părea mai bine că trebuie să împartă dormitorul cu ele. Cappy înţelegea foarte bine acel sentiment de înstrăinare, acea senzaţie că nu eşti bine venit, ci nedorit, ca orice intrus. În câte clase noi nu intrase ea în vremea şcolii, întâmpinată doar de răceala unor străini cu figuri inexpresive care se holbau la ea fără s-o vadă? În prea multe.

Cei doi bărbaţi depuseră cufărul pe podea, lângă patul neocupat. Când se întoarseră să plece, Cappy văzu cum femeia îşi deschise poşeta, răscolind înăuntru. Când sergentul trecu pe lângă ea, îl opri şi-i strecură ceva în mână.

– Mulţumesc, spuse ea închizându-şi poşeta cu un pocnet scurt, tresărirea surprinsă, de neplăcere, a omului când acesta descoperi că ţinea în mână o bancnotă mototolită.

— Păstrați-vă banii, domnișoară. Și îi vârî cu forța în mâna femeii, cu o privire dezgustată. N-ați venit într-un apartament al hotelului Waldorf. Ieși pe ușă clătinând din cap.

Sângele fierbinte îi năvăli în obraji împurpurându-i de stânjeneală. Cappy își putu ușor închipui cât de obișnuită era mondena cea bogată să dea bacșișuri hamalilor și liftierilor care-i cărau bagajele, dacă îi dăduse sergentului banii cu un gest reflex. Și, pe când soldatul de rând i-ar fi primit probabil, sergentul părea să se fi săturat până peste cap de femei sofisticate.

Când ușa se trânti în urma sergentului, o tăcere grea se înstăpâni în cameră, punctată doar de staccato-ul tocurilor lui Eden care se îndrepta cu mers înțepat către cufărul său, scoțându-și mănușile de piele, deget cu deget.

Cu pretinsă nepăsare vocea lui Marty atacă pe deasupra paturilor.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt cufăr?

— Am aranjat să fie trimis înapoi acasă cu vaporul. Își scoase cu o singură mișcare pălăria, apucând-o de boruri cu vârfurile degetelor și descoperindu-și astfel părul de un roșu aprins. Nu se obosi să se uite la Marty. Se pare că erau în el mult prea multe articole pe care eu le consideram strict necesare deși nu sunt, aici cel puțin.

— Trebuie că a fost o hotărâre dificilă, sugeră Marty, ca o ironie îndepărtată.

Sub aparența rece și stăpânită, însă, Eden clocotea de furie. Autoironia detașată era de fapt doar o poză, destinată să ascundă cât de dureros de nătângă fusese făcută să se simtă. De acord, făcuse o greșeală cam mare, dar n-avea nici cea mai mică

intenție s-o lase pe această muiere cu păr blondiu și voce aspră să-și vâre nasul în treburile ei.

— De fapt n-a fost dificil deloc, i-o întoarse ea, surâzând dulce. Un soldat m-a ajutat să sortez rapid conținutul cuferelor și să înlătur „buruienile". Haina de blană de leopard se alătură pălăriei, mănușilor și poșetei care decorau deja salteaua neașternută.

— Dă' și ce mai „buruieni"... susură Aggie, privind fix mantoul de blană care-și reluase rolul de pernă, când stăpână-sa se așezase pe patul îngust de campanie. Cappy trecu pe lângă Marty și se întoarse la patul ei, aflat între cel al lui Aggie și cel al lui Eden.

— Toată istoria asta îmi amintește de un basm, declară Marty fluturându-și mâna în direcția lui Eden van Valkenburg. Nu știu de ce am așa o presimțire că prințesa se va trezi de dimineață plângîndu-se că a dormit prost din pricina unui bob de mazăre.

Eden deschise poșeta de piele și scoase o tabacheră de aur. Decisă s-o ignore pe Marty, scoase o țigară și o bătu ușor cu capetele de tabacheră pentru ca tutunul să nu se împrăștie.

— Are cineva un foc? se interesă ea. Cappy îi zvârli o cutie de chibrituri. Eden scoase un bățișor fosforul frecat pe fosfor scăpără. Duse țigara la gură fără portțigaretul elegant, acum dat uitării, și și-o aprinse. Strâmbându-se ușor de neplăcere, își culese cu vârful degetelor firele de tutun de pe buzele ei roșii.

Din pricină că nu înțelesese câtuși de puțin ce fel de înlesniri li se vor pune la dispoziție în cadrul programului de pregătire și nici în ce condiții se va desfășura acesta, Eden știa că pășise cu stângul atât în ce privea personalul militar al bazei, cât și colegele

de antrenament. Dar asta nu făcea decât s-o îndârjească şi mai tare să îndure totul fără crâcnire. În plus, s-o ducă mai greu, în condiţii mai spartane o vreme, ar fi o binevenită schimbare. Doar n-avea să suporte aceste condiţii pentru totdeauna. Mai trase un fum din ţigară, apoi o stinse şi încercă să-şi culeagă firele de tutun de pe vârful limbii.

Celelalte se întorceau la îndeletnicirile lor, pe măsură ce agitaţia şi interesul deşteptate de sosirea ei se potoleau. Lângă patul de alături, Cappy îşi întindea cearşafurile peste saltea cu îndârjire. Eden o urmări câteva minute apoi surâse în sinea sa. Nu făcuse un pat în viaţa ei... şi, de fapt, nici nu mai fusese pusă în situaţia de-a trebui să-şi despacheteze singură lucrurile.

— Hei, Cap! Chicago se încruntase privind-o pe brunetă cum vâră cu îndemânare colţurile cearşafurilor sub saltea. Tatăl tău te-a învăţat să faci patul aşa? Pun rămăşag că dacă dai drumul unei monezi de sus, pe cearşaful ăla atât de întins, o să sară.

— Chiar aşa e, să ştii.

— Nu vrei să-mi arăţi şi mie cum să-l fac pe-al meu? întrebă ea.

Eden o urmări cu atenţie pe Cappy pe când le iniţia pe celelalte în arta de a-şi face patul „ca-n armată", apoi încercă şi ea să-l facă pe al ei. Rezultatele însă nu erau prea încurajatoare.

— Vrei să te ajut? întrebă Cappy oferindu-se, fără însă a o face pe roşcată să se simtă obligată să-i accepte ajutorul.

Eden se îndreptă de spate uşor surprinsă de acest gest prietenos şi totuşi rezervat.

— Da. Mulţumesc, domnişoară Hayward.

Un surâs amar îi jucă lui Cappy pe buze.

— Mai bine zi-mi Cappy, sau pur şi simplu Hayward. În armată manierele elegante şi politeţea sfârşesc prin a dispărea cam tot atât de repede ca şi intimitatea, aşa că ar fi mai bine să nu te aştepţi să-ţi ţină cineva scaunul când te aşezi, sau uşa când intri şi ieşi, o avertiză pe Eden,când îi arăta cum să întindă mai bine cearşafurile şi pătura.

— Am să ţin minte, replică Eden înclinând hotărâtă din cap, şi se strădui să împăturească exact colţurile. După ce stângăcia de la început fu depăşită, Eden se dădu un pas înapoi şi-şi admiră cu satisfacţie patul, cu pătura militărească de lână bine întinsă, cu marginea întoarsă cu precizie, şi cu perna aşezată exact în mijloc. Întinse mâna după poşeta care acum se afla pe cufăr, împreună cu blana şi cu pălăria. Hai să vedem dacă ţine figura cu moneda. Scoase o fisă şi îi dădu drumul de sus pe pat. Moneda lovi pătura şi sări înapoi în aer, apoi recăzu cu un zgomot slab. Senzaţia de triumf a femeii fu însă atenuată de un gând care o dezmetici.

— Presupun că se aşteaptă din partea noastră să ne facem patul în fiecare zi.

— În fiecare dimineaţă şi înaintea fiecărei inspecţii. Armata adoră inspecţiile, avertiză Cappy cu glas sec. Motto-ul ei este: „Un loc pentru toate şi toate la locul lor". Şi de asemenea, nu există loc în viaţa militară pentru amintiri cu caracter personal, fotografii, mici suveniruri şi altele de acest fel. Vor pretinde ca acest dormitor să fie impecabil şi-l vor inspecta cu mănuşi albe, pentru a se convinge că e.

— Bănuiesc că nu există..., dar Eden se opri în mijlocul frazei pe când se uita de jur împrejur la dormitorul îngust şi apoi îşi răspunse singură la întrebarea nepusă. Nu, cred că nu există în armată

femei de serviciu care să strângă și să facă curat. Cred că noi suntem acelea. Zâmbi cu ironie și glumi în continuare:

— Și mama care se plânge de criza de servitori, de când a început războiul. Își părăsesc slujbele tot mai des, ca să se angajeze pe la fabrici.

Gura lui Cappy se arcui într-un surâs cald, plăcându-i acest umor autoironic și ceea ce mărturisea el despre caracterul roșcatei, în ciuda vieții ei privilegiate și pline de belșug.

— Toată lumea vrea să contribuie cu ceva la efortul de război.

— Oh, Doamne, mie-mi spui? Mama veșnic mă înscria voluntară pentru cine știe ce nou proiect de-al ei, declară ea. Că era vorba de făcut bandaje pentru Crucea Roșie, că era vorba de donat haine ca să alcătuim „bocceluțe pentru Marea Britanie", sau... o dată chiar am ajutat-o să care pământ cu tărăboanța sus, în apartamentul nostru de la ultimul etaj ca să dea pe balcon un garden party în cinstea victoriei.

— Dar donații de sânge, nu? zâmbi Cappy malițios.

— Ba bine că nu. Am donat eu, toți prietenii mei, și chiar vreo câteva cunoștințe mai îndepărtate, o asigură Eden. Drăguțul de Ham chiar începuse să ne piseze că s-a anemiat de atâtea donații de sânge.

— Ham*?

— Hamilton Steele. Lui Eden îi apăru brusc în fața ochilor chipul neatrăgător al bărbatului aproape de două ori mai bătrân ca ea, cu păr întunecat și rărit și ochelari cu rame de aur. Vlăstar al unei vechi familii de bancheri din New York, avea multe avantaje care

* În lb. engl. în orig. ham, șuncă.

să-l facă util, oricât de plicticos de prudent şi conservator ar fi fost. E un prieten vechi, un om tare bun. Probabil că m-aş fi măritat cu el dacă n-aş fi cunoscut-o pe Jacqueline Cochran la petrecerea de Crăciun a părinţilor mei. Fiindcă, nu-i aşa, ce-ţi mai rămâne de făcut la 25 de ani? Am făcut practic ce era de făcut. Am debutat în societate, am absolvit colegiul Vassar, şi am făcut turul Europei. Lumea se aşteaptă din partea unei persoane cu statutul meu social să aibă ca preocupări de căpătâi dorinţa de a deveni soţie şi mamă, în această ordine. Eram plictisită de moarte şi destul de disperată, ca să mă arunc cu capul înainte.

Eden descria o viaţă pustie. Cappy înţelegea cu uşurinţă de ce era Eden profund nesatisfăcută.

— Aşa ai aflat de acest program de pregătire a femeilor-pilot, de la Jacqueline Cochran?

— Da. De fapt, actele ei de curaj mă ambiţionaseră să-mi iau şi brevetul de pilot. Zborul este singurul lucru care mă face să simt că trăiesc.

— Cred că aici toate suntem de aceeaşi părere.

Pentru Eden, era o senzaţie de care se agăţa cu înverşunare. Viaţa ei fusese mult prea afectată de cinism, fiindcă trăise în lumea banului. I se părea că totul avea de fapt alt scop decât cel mărturisit pe faţă, chiar şi atunci când era vorba de război. Ca de exemplu campania poliţelor Buy care de fapt nici măcar nu era o încercare de a strânge fonduri pentru război. Intenţia cu care fuseseră lansate poliţele „Series E" era, aşa cum era obişnuit să afirme tatălsău, de a absorbi „banul omului de rând" şi deci de a atenua inflaţia. Dar ea văzuse cum marile companii profitau de pe urma contractelor ce le implicau în industria de război, căci în mâna marilor patroni se

aflau fabricile, uzinele de asamblare precum și mâna de lucru deja angajată pentru a trudi la producerea și asamblarea echipamentului de război. Guvernul avea de luat decizii pragmatice, iar Eden văzuse cum cei bogați deveneau și mai bogați, iar cei săraci o duceau ceva mai bine ca înainte.

— Jacqueline Cochran mi-a descris proiectul său în culori tulburătoare, la petrecere, își aminti Eden aruncând o privire plină de resentiment încăperii rudimentare. M-a indus în eroare, pentru că m-a lăsat să înțeleg că voi urma cursurile de pregătire la Houston, iar nu într-un biet orășel de fermieri unde a înțărcat mutu' iapa. Săptămâna viitoare vine șoferul nostru să-mi aducă mașina. Unde naiba o să mă duc eu cu mașina?

— Nu știu. Dar poți să privești problema și din alt unghi: fără mașină n-ai mai putea să ieși din când în când de aici, îi sugeră Cappy, cu un mic zâmbet mijindu-i pe la colțurile gurii.

— Ai perfectă dreptate, căzu Eden de acord, râzând și plăcându-i din ce în ce mai mult femeia alături de care avea să doarmă o bună bucată de vreme.

Seara târziu, conversațiile se stinseră aproape cu totul. Femeile obosite de lunga călătorie stăteau tolănite pe paturile lor. Ieșind de la duș, Eden își făcu apariția în dormitor într-un halat de satin trandafiriu și cu papuci de interior asortați.

Din tot grupul, Cappy era singura care nu era ocupată cu scrisul vreunei scrisori.

— Cum, nu scrii acasă? Eden își dădu drumul pe pat și cu o bucățică de pluș începu să-și lustruiască unghiile lungi cu manichiura făcută la cine știe ce salon de lux.

— N-am cui să scriu. Cappy ridică din umeri cu indiferență prefăcută. Îi expediase mamei un bilet scurt, informând-o că ajunsese cu bine, dar prieteni vechi cărora să le scrie n-avea.

— Să nu fie chiar nimeni? Se încruntă Eden, vag curioasă. Parcă înțelesesem că ai un tată militar.

— Eu am tată, dar el n-are fiică, replică ea și se opri pentru a întâlni privirea încurcată a lui Eden. M-a renegat.

— Doamne sfinte, de ce?

— Pentru că am vrut să vin aici. Cappy ezită, apoi prefăcându-se că nu-i pasă, continuă. N-avea el fată de lăsat să facă pe pilotul într-o oarecare organizație pseudo-militară. Lasă că el însuși m-a învățat să pilotez.

— O să-i treacă. Părinților întotdeauna le trece.

— Nu-l cunoști pe taică-meu, i-o întoarse Cappy cu voce seacă. N-ar fi fost mai oripilat nici dacă i-aș fi mărturisit că vreau să mă angajez într-un bordel ambulant.

Un surâs fulgeră o clipă pe buzele lui Eden.

— Tatăl tău nu e singurul care gândește astfel. L-am auzit deseori pe taică-meu spunând că Dumnezeu a stricat orzul pe gâște dându-le femeilor inteligență. Presupun că totul se reduce la acel crez străvechi, conform căruia femeile nu trebuie luate în serios, ca piloți sau în orice altă ipostază. Bărbații ne pot învăța să pilotăm, așa, ca pe-o noutate drăgălașă, cum ai dresa un câine să facă sluj, dar vor ca numărul să fie executat numai la comanda lor.

— Foarte adevărat, murmură Cappy având foarte limpede în minte imaginea tatălui său.

— Iar cât despre militari, continuă Eden, de bunăseamă că s-au molipsit și ei, pentru că, judecând

după ce mi-a ajuns la urechi în New York, o femeie în uniformă este cumva imorală. În ochii ei întunecați pâlpâia o luminiță malițioasă. Pune aceste două atitudini una lângă alta și ai să obții echivalentul aproximativ al unui bordel ambulant în mintea foarte multor bărbați.

Cappy râse gutural, pierzându-și parcă ceva din amărăciunea pe care i-o provoca situația încordată dintre ea și taică-său. Și totuși, ciocnirea lor fusese inevitabilă. Erau amândoi prea îndârjiți și ambițioși, iar tată-său era mult prea obișnuit să-și impună autoritatea asupra tuturor. Numai că ea nu mai era de mult fiica supusă orbește ordinelor sale, pe care să nu le discute niciodată.

De pe patul ei, Marty se opri din scris pentru a privi spre capătul celălalt al rândului de paturi, unde Cappy și Eden discutau amical. Acestea însă vorbeau cu voce scăzută, așa încât nu putea auzi ce-și spuneau. Ce mai grup, se gândea Marty. Trei paturi mai încolo, Aggie, stând turcește, își punea părul pe moațe de cârpă improvizate, folosind o oglindă proptită în poală. Între ea și Mary Lynn, Chicago stătea întinsă pe spate, picior peste picior, cel de deasupra bâțâindu-se în ritmul în care stăpână-sa spărgea balonașe din gumă de mestecat și umplea pagină după pagină la scrisoarea pentru cei de acasă.

Eden van Valkenburg, observă Marty, își lepădase halatul de satin pe care îl aruncase cu un gest neglijent pe dulăpașul de la picioarele patului. Dând la o parte pătura de pe patul ei, zvârli ușor papucii de casă cu pompon de puf. Cămașa de noapte, din același satin trandafiriu ar fi putut ușor trece drept o rochie de seară foarte decoltată. Când Marty o văzu

trăgându-şi pe ochi o apărătoare din acelaşi satin roz, plin de volănaşe nu putu decât să clatine din cap.

— Ce poate să poarte în pat o femeie elegantă..., bombăni ea în şoaptă, fără a fi jenată de propria-i pijama albastră, banală.

În patul de alături, Mary Lynn Palmer, mignonă şi feminină în pijamaua ei de păpuşică, îşi ridică privirea de pe mapa de corespondenţă sprijinită pe genunchi.

— Ai spus ceva, Marty? se încruntă ea uşurel.

— Nu. Vântul aprig dinspre nord se strecura printre crăpăturile din jurul uşii şi ferestrelor, creând curente bruşte de aer îngheţat.

— Doamne, da' curent mai e aici, se plânse Marty, reprimându-şi un frison.

— Când o să vină vara, probabil că o să fim încântate de răcoare, prezise Mary Lynn.

— Ascultă! Marty ciuli urechile pentru a prinde murmurul de voci profunde al căror cântec era purtat de vânt. Auzi şi tu?

— Da. Mary Lynn ascultă o vreme. Trebuie să fie cadeţii din barăcile de alături.

— Probabil, aprobă Marty.

Timp îndelungat ascultară melodia abia auzită, până când nu mai putu fi distinsă şi dispăru dusă de vânt mai departe.

— Atât de departe de casă..., murmură Mary Lynn într-o şoaptă stinsă. Marty nu prea înţelese dacă se referea la soţul ei trimis peste ocean în Anglia, la soldaţii de alături sau chiar la ele, dar acesta îi păru un amănunt lipsit de importanţă.

— Da, zise ea cu simplitate şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra scrisorii scrise doar pe jumătate, către fratele ei.

Capitolul III

Explozia de zgomot bruscă şi stridentă o smulse pe Eden dintr-un somn adânc. Se ridică în capul oaselor în pat şi-şi scoase dintr-o mişcare masca de dormit din satin care-i acoperea ochii. Pentru o clipă, totul fiind complet necunoscut în jurul ei, se simţi dezorientată, habar n-avu unde se află. Cineva aprinse lumina şi o pernă zbură de-a curmezişul camerei căutându-l pe vinovat, pe când Eden încerca să-şi ferească ochii de violenta izbucnire de lumină.

În patul alăturat, Cappy Hayward se dezveli dintr-o mişcare şi coborî din pat.

— Hai, trupă! Deşteptarea! Ridică-te şi umblă!

Când Eden încercă să se mişte, fiecare fibră a trupului său, amorţită din pricina somnului chinuit pe patul incomod, protestă dureros. Clipind buimăcită în lumina intensă şi neclintită, îşi obligă trupul să se răsucească, astfel încât să şadă pe marginea patului. Dincolo de draperiile verzi, întunericul înnegrea cercevelele.

— Încă nu s-a luminat afară. Bucăţica de mătase îi atârna din mână. Cât e ceasul? Încercă să-şi mişte

umerii şi gâtul, arcuindu-se pentru a-şi alunga amorţeala.

— Şase şi cincisprezece, răspunse cineva, dar creierul lui Eden nu funcţiona încă destul de bine pentru a recunoaşte vocea.

Gemu fără voia ei. Mârâi în şoaptă:

— E de-a dreptul necivilizat. Dar ori n-o auzi nimeni, ori fură toate de acord cu ea în tăcere.

— Baia! Chicago fu aceea care, intrată în panică, emise strigătul destinat să le amintească de „amenajările" pe care trebuiau să le împartă cu încă alte şase femei.

Pe când, încă în pijama, Chicago lua baia cu asalt alături de blonda cea înaltă, Eden nu-şi putu stăpâni gândul că bucăţelele de cârpă din părul lui Aggie semănau cu nişte mici elice albe vibrându-i în jurul capului.

— Mai bine ai începe să te îmbraci, o sfătui Cappy pe Eden care continua să şadă pe marginea patului său, aşteptând să-i treacă odată ameţeala care o dezorienta. Trebuie să facem paturile şi dormitorul trebuie să fie în ordine pentru inspecţie.

— La ce oră e asta? Cu o mişcare ostenită, Eden făcu efortul de a-şi da capul pe spate pentru a-i arunca o privire înceţoşată brunetei pentru care obiceiurile locului păreau să n-aibă secrete.

— Încolonarea pentru micul dejun e la şase patruzeci şi cinci.

Îi trebui ceva timp pentru a calcula.

— Peste jumătate de oră?! Făcu ochii mari. Bine, dar mie îmi ia o oră doar ca să mă machiez şi să-mi aranjez părul!

— De-acum înainte nu-ţi va mai lua, răspunse Cappy cu o privire înţelegătoare.

Cu un efort de voință, Eden își înăbuși impulsul de-a afirma că era pur și simplu barbar să te aștepți din partea cuiva să funcționeze normal la o astfel de oră a dimineții. Se dădu jos din pat. Nimeni nu se plângea, așa că i se păru cel mai înțelept să-și țină gura.

În sala cea mare de mese, cursantele făcură coadă în fața ghișeelor de servit aburinde, pentru a-și primi micul dejun în regim de cantină. Întindeau pe rând ajutoarelor de la bucătărie tăvile cu adâncituri speciale pentru mâncare. Ducându-și tava plină către una din mesele lungi, Aggie Richardson se opri și o așteptă pe mica Mary Lynn Palmer s-o ajungă din urmă.

— E unt adevărat! se minună ea către colega de dormitor. Și nu există rații în armată...

— Știu. Cred că i-am și uitat gustul. Mary Lynn își așeză tava pe masă și trecu peste bancă pentru a se așeza.

Celelalte din grupul lor erau doar la câțiva pași în urmă. Zgomotul de scaune și mese împinse se stinse abia când toate fură așezate. Chicago își aruncă privirile pe deasupra capetelor cursantelor ce umpleau sala.

— Credeam că azi o să vedem și o parte din cadeți la micul dejun. Curiozitatea din glasul ei era învinsă de dezamăgire.

— Chiar. Unde-or fi? și Marty la rândul ei trecu în revistă sala de mese cu o privire încruntată.

— O să-i vedeți voi, când mi-oi vedea eu ceafa fără oglindă, declară Cappy cu o maliție îngăduitoare față de felul în care ele confundau dorința cu realitatea.

— De ce? vru Aggie să știe.

— Pentru că orarele vor fi aranjate de sus în aşa fel încât să ne menţină separaţi. Puteţi să faceţi prinsoare că dacă noi vom fi la un capăt al bazei, ei vor fi la celălalt, prooroci Cappy cu o luminiţă atotştiutoare în ochii ei albaştri, pătrunzători.

— N-am pomenit în viaţa mea ceva mai al dracului de ridicol. Protestul răguşit îi scăpă lui Marty înainte ca ea să-şi dea seama ce spusese. Strecură repede o privire vinovată în jur, să vadă dacă fusese auzită înjurând, dar nu se afla nici un superior destul de aproape ca s-o audă.

— E absurd să te dai peste cap pentru a ne separa. Sfinte Sisoe, păi barăcile lor sunt exact vizavi de ale noastre, îşi continuă Marty gândul.

— Da, dar între ele e ţara nimănui*, teritoriu interzis, sublinie Cappy.

— Da, mai ales pentru femei**, sugeră Chicago râzând scurt.

— Ha! Ha! Marty înfuleca omleta de pe tavă umplându-şi furculiţa până la refuz.

Eden van Valkenburg stătea în faţa ei la masă, descântând o cană de cafea şi făcându-se că nu vede felia singuratică de pâine prăjită de pe tavă.

— Asta e tot ce-ai luat?

— Nu am poftă de mâncare dimineaţa. Ridică din umeri cu indiferenţă şi apucă din vârful degetelor felia neîmbietoare de pâine prăjită.

Aggie Richardson cea înaltă şi stângace se uita cu ochi mari, neascunzându-şi invidia, la mondena

* În lb. engl. în orig. „No man's land".

** Joc de cuvinte bazat pe dublul sens al cuvântului englezesc „man", om în sens generic, dar şi bărbat.

roşcată şi stilată, strălucind prosperă şi bine hrănită ca un cal de rasă bine îngrijit.

– Mamă, da' arăţi nemaipomenit în dimineaţa asta.

Eden răspunse complimentului cu un surâs plăcut surprins.

– Mulţumesc.

– Nici nu-i de mirare, interveni Marty. Să fi văzut voi cum arăta chiuveta în urma ei, când mi-a venit mie rândul...

– Îmi pare rău, răsună puţin cam brusc scuza lui Eden. Curăţarea chiuvetelor murdare fusese întotdeauna treaba fetei în casă. Dar aici se aştepta din partea ei nu numai să-şi facă patul, realiză ea şi deveni gravă dându-şi seama la câte situaţii noi trebuia să se adapteze.

N-aveau însă timp să se încurce cu micul dejun, căci ziua începea de-a binelea. La încolonarea de dimineaţă, cele 75 de cursante fură împărţite în două grupuri, numite escadrile. Pentru fiecare din acestea fură aleşi în funcţie de grad câte un locotenent, comandant de escadrilă şi câte un conducător de formaţie.

Datoria celor dintâi era să-şi cheme escadrila la raport pentru inspecţie, având de asemenea la ordinele lor şi pe conducătorii de formaţie care răspundeau de încolonarea şi deplasarea în marş a cursantelor pe teritoriul bazei, oriunde le-ar fi chemat datoria.

Individualitatea fu înăbuşită în continuare de distribuirea echipamentului regulamentar de zbor. Pe lângă jachetele de luptă din piele, paraşute, căşti şi ochelari de protecţie, primiră şi salopete de zbor standard, de culoare kaki.

Mai târziu, odată revenite în dormitoare, Eden întoarse salopeta care i se dăduse pe dos şi căută eticheta din interior.

— Astea sunt salopete bărbăteşti! protestă ea.

Aggie desfăcuse deja fermoarul din faţă al propriei salopete pentru a o încerca. Pe când îşi trase pantalonii şi o săltă în sus ca să o îmbrace pe mâneci, celelalte o urmăriră cu atenţie să vadă cum avea să-i şadă la statura ei de 1,80 m. Cusăturile umerilor atârnau cam cinci centimetri mai jos de umeri iar materialul curgea pe lângă picioarele şi şoldurile fetei ca un balon dezumflat.

— E prea mare, zise Aggie surprinsă, în vreme ce toate celelalte se zoreau să-şi încerce şi ele salopetele.

— Măiculiţă, arată ca veşmintele alea exotice şi trăznite pe care le poartă mexicanii în California, se plânse Marty privind-o pe Eden cum se lupta să-şi strângă centura salopetei încât cel puţin să amintească vag că are o talie.

— Ce credeţi, oare-or intra la apă? sugeră plină de speranţă Mary Lynn.

— Poate că..., dar când Marty o văzu pe bruneta cea mignonă, explodă de râs. Mânecile îi erau cu mult mai lungi ca mâinile, ascunzându-le vederii, iar turul pantalonilor atârna la nivelul genunchilor. Mary Lynn încercă să facă un pas, dar se împiedică, călcând pe capetele atârnânde ale pantalonilor.

— Doar nu se aşteaptă să purtăm chestiile astea, nu? se întrebă Eden dând glas stupefacţiei tuturor.

Dar numai cererea lui Mary Lynn prin care solicita o salopetă mai mică fu luată în seamă. Restul trebuiau să se mulţumească cu ce li se distribuise. Măsura mai mică a salopetei, însă, nu contribui cu

nimic la îmbunătățirea aspectului lălâu al croielii, când Mary Lynn o îmbrăcă.

– Spuneți-ne simplu, superbele, glumi cu voce stinsă Eden încercând să-şi prindă chingile paraşutei care-i treceau incomod printre picioare.

Deocamdată tot ce puteau face era să mormăie că nu li se potrivesc salopetele, însă n-avură timp prea mult nici pentru asta, căci fură chemate să se încoloneze din nou. Mărşăluiră spre linia de zbor, în coloane şleampete, transformându-se cu chiu cu vai într-o unitate militară.

Un bazin circular mare se afla chiar în mijlocul curții bazei. Ghizdurile sale joase erau făcute din piatră, cu o bordură de ciment de jur împrejur. Din centrul oglinzii apei se ridica o arteziană cu soclu de piatră. Printre rânduri circulă rapid vestea că bazinului i se spunea „fântâna dorințelor"*. Monezi împrăştiate pe fundul apei scânteiau prinzând câte-o rază de soare. Probabil cursanții bărbați care trecuseră pe-acolo înaintea lor aruncaseră bănuți pentru a-şi asigura norocul la vreo probă de zbor.

Dar cea mai mare tulburare se născu la vederea avioanelor înşirate pe linia de zbor. Camera de control, unde se adunară să aştepte venirea instructorilor care aveau să le ia în primire una câte una, avea un perete numai ferestre care dădea spre avioanele aliniate. O adunătură pestriță de mese şi scaune era răsfirată prin cameră pentru uzul celor treizeci şi ceva de femei din escadrilă, iar într-un colț se afla un automat cu Coca-Cola, probabil pentru a le mai uşura tulburarea care le usca gâtlejurile. Lui Marty

* În lb. engl. în orig. „Wishing Weli", mit englez al fântânii vrăjite în care arunci un bănuț punându-ți o dorință, şi aceasta se va îndeplini.

inima îi zvâcnea cu zgomot în piept, trădându-i nerăbdarea. Nu mai pilotase niciodată un avion mai puternic decât micul Piper Cub al fratelui ei, David.

— Martha Jane Rogers! O voce profundă, masculină, bubui rostindu-i numele şi ea se ridică în picioare, tresărind ca sub bici la auzul nesuferitului său nume de botez.

— Marta Jane! râse Chicago şi o înghionti uşor în picior când trecu pe lângă ea.

Dar toate astea îşi pierdură orice importanţă pe când traversă cu paşi mari şi emoţionaţi camera de control către bărbatul masiv, cu voce dogită, care o strigase. El stătea în picioare lângă uşă, cu o mapă în mână, rumegând capătul unui trabuc neaprins. Apărătorile pentru urechi ale caschetei sale erau răsfrânte în sus, cu bridele atârnând, oferind o privelişte comică, dar expresia aspră şi necruţătoare a trăsăturilor sale masive de buldog îi putea îngheţa oricui zâmbetul pe buze.

— Tu eşti Rogers? O măsură cu o privire glacială.

— Da, domnule. Marty îşi împinse bărbia sfidător, refuzând să se lase intimidată de omul ursuz şi nepoliticos. Toată lumea îmi spune Marty.

— Eu nu sunt toată lumea, Rogers, trânti el sec.

— Nu, domnule. Îşi înclină capul o idee, dar maxilarele i se încleştară într-un efort de a-şi reţine răspunsul ce-i venise imediat pe limbă.

Atenţia bărbatului păru a se întoarce asupra mapei.

— Da' de ce ai aşa o voce hârâită? Ai răcit, sau ce?

— Nu, domnule. Aşa e vocea mea, îl informă Marty.

El îi aruncă o privire scurtă şi grea, apoi reveni la mapă.

— Mă cheamă Turner Sloane şi voi fi instructorul tău în această primă fază a instrucţiei. Ai vreo obiecţie?

— Nu, domnule. Dar trase aer adânc în piept pentru a-şi păstra răbdarea şi îşi obligă gura să zâmbească drăgălaş când el îşi ridică iar ochii din mapă.

— Nici nu ţi-ar prinde bine să ai. Îşi vârî mapa sub braţ şi îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Aşa m-am gândit şi eu. Zâmbetul lui Marty se lăţi şi îşi pierdu drăgălăşenia, în timp ce îl urmărea cu o silă tăcută cum îşi mută trabucul grosolan în celălalt capăt al gurii. Toţi instructorii erau civili, majoritatea piloţi prea bătrâni pentru a mai fi admişi la un astfel de program, ca Turner Sloane, sau care nu trecuseră de severa probă fizică.

— Tot făcând pe deşteapta cu gura aia mare, ai să dai de bucluc, Rogers. Îşi lăsă capul puţin pe spate şi ochii i se îngustară, iar Marty realiză că era cu vreo câţiva centimetri mai înaltă ca el.

— Da, domnule. Îi era teribil de greu să-şi ţină gura. Chiar şi acest ultim răspuns avu o undă de sarcasm. Marty avea bănuiala din ce în ce mai marcată că omul o zgândărea cu bună ştiinţă.

— Eşti gata? Din cauza trabucului ţinut între dinţi, fiecare cuvânt rostit îi ieşea pe gură într-un soi de rânjet.

— Da, domnule. Propriile ei răspunsuri milităreşti, corecte, începeau s-o calce pe nervi. Dar voia să piloteze, indiferent dacă bărbatul dorea sau nu s-o înveţe.

Își extrase trabucul dintre dinți ca să latre la ea morocănos și necioplit:

— Atunci, hai, dă-i drumul! De parcă toată această discuție ar fi fost găselnița ei.

Înghițindu-și valul usturător de furie, Marty își folosi acea energie arzătoare pentru a țâșni pe ușă înaintea lui, în răcoarea zilei de iarnă texane. Afară, se opri locului pentru a-l aștepta, lăsându-și privirea să alerge nerăbdătoare peste rândurile de avioane cu boturile îndreptate către cer, parcate în fața hangarului, aproape 30 de aparate din câte putea Marty vedea. Zona forfotea de activitate, cu avioane rulând încet către piste, cu instructori și cursanți dând ocol avioanelor, inspectându-le de la sol pentru a lua cunoștință de caracteristicile lor.

Cu un gest al mâinii, Turner Sloane indică avionul de școală pe care urma să-l piloteze. Marty își reprimă impulsul irezistibil de-a o lua la fugă spre aparat și-și struni pașii spre a se încadra în ritmul mai lent al instructorului, dar ochii ei măriți devorau avionul.

Izbucnirea de împotrivire pe care o avusese față de instructorul ei certăreț era uitată și ea îi sorbi cuvânt cu cuvânt explicațiile, pe când el îi descria caracteristicile aparatelor Fairchild PT-19, vitezele de decolare și aterizare, caracteristicile de redresare, viteza de deplasare în aer, consumul și capacitatea stocării de combustibil. Marty nu-și putea lua ochii de la avionul cu aripile înclinate, cu carlingile deschise, una în față pentru pilot și una în spate pentru pasager, sau, în cazul acesta, pentru instructor. O intensă încărcătură nervoasă îi făcea stomacul să fiarbă și palmele să o mănânce de dorul manșei. Își trecu

mâna uşor peste o aripă. Metalul i se păru aproape viu.

— Ai de gând să stai şi să te holbezi prosteşte la avionul ăsta toată ziua, sau ce? o provocă Sloane pus pe harţă.

Ca arsă de batjocura zvârlită atitudinii ei de reculeasă admiraţie în faţa avionului, Marty negă violent.

— Nu.

— Atunci ce aştepţi? Treci şi urcă-te în faţă. El zvâcni din mână către carlinga deschisă.

Închizând gura, Marty se căţără pe aripa înclinată şi păşi către locul din faţă. Cu mişcări stângace, împiedicată de salopeta voluminoasă şi de chingile paraşutei, reuşi până la urmă să se strecoare în carlingă. Până să apuce ea să-şi prindă centura de siguranţă, Sloane era deja pe aripă. După ce-i arătă unde se găsesc diversele instrumente şi recapitulară împreună modalitatea de folosire a acestora şi de operare a comenzilor, se asigură că ea şi-a pus casca de protecţie şi căştile pe urechi, astfel încât să poată auzi instrucţiunile din spate, în ciuda zgomotului motorului.

— Dar dacă vreau să spun şi eu ceva? Pentru ea nu exista nici un microfon.

— Eu sunt profesorul. Tu eşti doar elevul. Eu vorbesc şi tu m-asculţi, decretă el şi nici un muşchi nu i se clinti pe faţă.

Marty îşi ţinu gura şi privi fix panoul de comandă. Începea să devină limpede că toată povestea n-avea să se desfăşoare deloc amuzant. Dar dacă Turner Sloane îşi închipuia că va reuşi s-o descurajeze şi să-i distrugă entuziasmul pentru zbor, se înşela amarnic.

Nici nu se aşezase bine în locul lui în spate că Turner Sloane şi începu să-i latre în urechi. Când motorul de 175 de cai putere se trezi cu tunete la viaţă, trepidaţia acestuia se adăugă zumzăitului tulburat al propriilor ei nervi, pentru că pilota un avion atât de puternic, cum nu mai pilotase niciodată. Toate simţurile i se înviorară, percepţia i se ascuţi.

Pe când se deplasau încet sub comanda lui Sloane, îndepărtându-se de terenul din faţa hangarului, Marty simţi sub picioare mişcarea pedalelor palonierului. Avionul cu profundor avea o poziţie specifică, cu botul orientat în sus, din cauza căruia era aproape imposibil să vezi ceva în faţă. El descrise viraje largi în formă de S la stânga şi la dreapta pe pista de deplasare, pentru a putea vedea ce se întâmplă în faţa lor.

Vocea tunătoare din urechile ei îi amintea constant că nu era acolo ca să se distreze. Dar ea oricum vibra de încordare, concentrată la maximum asupra manevrelor lui de încadrare a avionului pe pista de rulaj. În tunetul motorului alimentat din plin, cu roţile hurducându-se pe măsură ce câştiga viteză, rulajul începu. I se puse un nod în gât urmărind vitezometrul.

Apoi veni acel moment când trepidaţia se curmă şi motorul începu să toarcă şi avionul se desprinse de pământ. Toate neliniştile şi tensiunea rămaseră în urma ei. Marty surâse, plină de încredere în ea însăşi, şi de un calm desăvârşit.

Senzaţia de viteză nestăpânită se diminuă pe măsură ce avionul se înălţă fără efort în cerul înalt, cenuşiu, rămânând totuşi sub plafonul de nori. Acul altimetrului se rotea marcând creşterea altitudinii cu zecile de metri. Micul şi prăfuitul orăşel Sweetwater întinzându-se undeva spre est, rămase în urmă.

Marty prinse cu coada ochiului o fabrică de ipsos şi o mică rafinărie de petrol, însemne vizibile de departe ale acestui ţinut texan presărat cu tufişuri ghimpoase şi arbuşti.

Mansa îi atinse genunchiul, pe când avionul se lăsă pe o parte întorcându-se spre nord. Dedesubt, toate drumurile păreau să fi fost trasate după busolă: de la nord la sud sau de la est la vest. Era un ţinut făcut să fie văzut de sus, ideal pentru pilotat, cu cerul deschizându-se asupra priveliştilor de jos.

După ce avionul ajunse la altitudinea dorită, Turner Sloane îl lăsă să planeze. Ajunseseră într-o zonă de manevre. Deja apăruseră prin preajmă alte două PT-19, care exersau.

— Bun. Rogers, acum preiei tu comanda! îi porunci în urechi vocea zgrunţuroasă. Vreau să-mi execuţi încet un viraj simplu la dreapta.

Un val de adrenalină îi urcă în trup când mâna apucă strâns mansa. Senzaţia tulburătoare de putere deveni aproape mistuitoare când Marty înclină avionul cu blândeţe, întorcându-l spre dreapta, şi-l simţi răspunzând imediat comenzilor. Când virajul se termină, ea readuse uşor aripile în poziţia paralelă cu orizontul.

— Ce ai, Rogers? făcu vocea, caustic. A fost prea greu pentru posibilităţile tale? Ai pierdut aproape zece metri în altitudine şi nici virajul n-a fost centrat ca lumea. Mai încearcă, şi de data asta, foloseşte palonierele.

Şi zborul continuă tot aşa, cu Turner Sloane căutând nod în papură, orice ar fi făcut ea. Marty se simţea nepricepută ca ultimul începător. Avea să fie una din experienţele cele mai încărcate de frustrare ale vieţii ei.

Peste nici o oră auzi „Ajunge pentru azi, Rogers", un ordin rostit cu o voce de om epuizat de cât îi fusese pusă la încercare răbdarea.

— Ia-o înapoi spre bază.

Timp de o fracțiune de secundă, Marty îngheță. Capul începu să i se învârtă și intră în panică în momentul când vru să se orienteze.

— Ce-i Rogers, te-ai rătăcit?

❀

— Când mi-a zis chestia asta, și mâinile lui Marty se transformară în pumni strânși pe când istorisea colegelor ei de dormitor scena, am simțit o dorință năpraznică să-mi smulg căștile și să i le vâr în...

— Ai grijă, Marty, o avertiză Mary Lynn.

— Popou, oferi ea concesia.

— Știai unde ești? vru Aggie să știe.

— Știam că baza trebuie să fie undeva spre sud, așa că am întors avionul în direcția respectivă și mi-am făcut cruce cu limba-n cerul gurii. Din fericire, am văzut fumul de la rafinărie și am reușit să localizez baza în funcție de asta, explică Marty cu un surâs întristat la adresa întregii întâmplări nefericite. Cred că aș fi apucat-o oriunde, mai degrabă decât să recunosc față de Sloane că nu sunt sigură în ce direcție e baza. Nu pot să înțeleg de ce tocmai eu am avut noroc de așa un instructor nemilos și afurisit.

— Instructorul meu mi-a zis răspicat să nu mă aștept la vreun tratament special doar fiindcă sunt femeie. Cap scutură scrumul țigării. Probabil se vor da peste cap și vor cădea în extrema cealaltă, ca să se asigure că nu vor fi acuzați că ne-au menajat.

— Asta să fie explicația? Eden își îndoi un picior sub ea tolănindu-se pe pat. Eu mă întrebam dacă nu

cumva problema e că nu ne plătim cursurile. Dacă am fi clienți, iar ei angajații noștri, am fi probabil tratate cu mai mult respect.

— Da, da' asta tot nu ne-ar face să le fim mai dragi, punctă Marty.

— Nu știu... Chicago se încruntă și se foi, părând puțin stingherită. Eu n-am avut nici o problemă cu domnul Lentz. A fost chiar drăguț cu mine.

— Da, lasă că te-am văzut eu când aduceați avionul înapoi la hangar. Și Aggie îi plasă brunetei tunsă scurt un ghiont în coaste. Am văzut și cum te-a ajutat să te dai jos de pe aripă, mă rog, tot tacâmul, spuse ea mai mult pentru celelalte, făcând ostentativ cu ochiul.

— Ia uitați-vă! Chicago a roșit. Marty atrase atenția tuturor asupra rumenelii din obrajii fetei.

— Hai, lăsați, protestă Chicago. A fost doar politicos, atâta tot.

— Mi-s-a părut că aveați o mulțime de lucruri de pus la cale, o tachină Aggie. Ați rămas în frigul ăla vreo zece minute bune.

— A trăit în Chicago când era mic, chiar în aceeași suburbie unde locuiesc eu: Mă întreba de niște locuri de demult de care își amintește încă.

— E însurat? întrebă Marty.

— Nu... și Chicago se opri brusc când văzu scânteierile de râs din ochii tuturor. Se înroși și mai tare. A fost pur și simplu o întâmplare că a pomenit despre asta, zău, insistă ea.

— O întâmplare pur și simplu, repetă Marty, tachinând-o cu ironie. Și cum arată acest ideal de virtute cavalerească? Înalt, brun și chipeș, pun pariu. Când Chicago dădu semne că s-ar codi, Marty o îndemnă pe Aggie:

– Spune-ne tu atunci.

– Păi, să tot aibă peste 1,70 m. Şi e bine clădit, nici prea slăbuţ, nici prea solid, începu Aggie. E greu de spus mai mult, că avea casca pe cap, dar cred că avea păr castaniu. Şi parcă şi ochii căprui... sau albaştri? Nu-mi pot aminti. Cum erau, Chicago, căprui sau albaştri?

Era o capcană evidentă. Chicago cuprinse încăperea cu privirea şi un zâmbet şters îi înflori în colţul gurii.

– Albaştri, zise ea şi celelalte râseră în cor. Dar asta are atâta importanţă încât ar putea fi şi mov. Doar ni s-a spus clar şi răspicat azi că nu avem voie să întreţinem nici un fel de relaţii particulare cu instructorii.

– Regulile sunt făcute să fie încălcate, scumpo, strecură Eden cu voce catifelată. Şmecheria e să nu te laşi prins.

– Ne spui asta din vasta experienţă personală? o provocă Marty.

– Bineînţeles. Eden îşi dădu capul pe spate, lăsând să i se vadă curba arcuită de culoarea fildeşului a gâtului, şi slobozi în sus un vârtej de fum de ţigară.

– E mult mai simplu să intri în bucluc decât să scapi de el... bănuiesc. Afară doar dacă nu mituieşti pe cineva să te scape de el, i-o întoarse Marty cu o dulceaţă muşcătoare.

– Nu fi ţâfnoasă, Marty, interveni Cap plictisită.

– Cum se face că îi iei întotdeauna apărarea? vru să ştie Marty.

– Nu-i adevărat, replică ea pierzându-şi răbdarea, apoi o văzu pe Mary Lynn luptându-se să-şi

îmbrace salopeta de zbor. Profită de ocazie pentru a schimba subiectul. Ce faci acolo?

— Am de gând să aflu dacă sărăcia asta intră sau nu la apă. Își trase până la gât fermoarul supradimensionatului veșmânt și le privi ciudat pe celelalte. Mai vrea cineva să facă duș?

— Hei, da', asta-i o idee grozavă! Chicago prinse ideea din zbor și se aruncă asupra propriei salopete pentru a o îmbrăca.

Cât ai zice pește, șase salopete atârnau pe frânghia din spatele barăcilor. Și judecând după numărul de salopete kaki șiroind de apă, deja atârnând pe alte frânghii, ideea nu le venise numai lor.

Capitolul IV

Patru zile mai târziu, uşile barăcilor deschise gemeau de tinere cursante. Tot aşa şi ferestrele, date de perete. Râdeau, şi zumzetul vocilor lor era scăzut, conspirativ, pe când glumeau şi-şi lăsau privirile să cuprindă fâşiile de ţărână roşie a Texasului, presărate cu smocuri sălbatice de iarbă, ce se întindeau printre lungile barăci cenuşii.

Aceeaşi rumoare de voci, mai profunde însă, venea şi din direcţia barăcilor de vizavi. Acoperişurile barăcilor prelungeau streşini largi deasupra cărărilor de beton dintre corpurile de clădire învecinate, încercând să creeze o versiune militară a unor galerii acoperite. Un grup întârziat de cursanţi militari se îndreptau abia târându-şi picioarele către barăcile lor, în salopetele de zbor şi cu paraşutele strânse atârnându-le în spinare. Aveau aerul că sunt atât de istoviţi încât abia se mai târăsc, dar asta nu-i împiedica să zâmbească şi să flirteze de la distanţă cu grupul mare de femei care, la rândul lor, îi treceau în revistă, cântărindu-i, pe bărbaţi.

— Auziţi, fetelor! le strigă un aviator înalt şi subţire cu un ciuf de păr blonziu ieşindu-i pieziş de sub cască, şi având încă ochelarii de protecţie la ochi.

Eşarfa albă şi lungă înfăşurată în jurul gâtului îi dădea un aer vag de îndrăzneţ. De ce nu veniţi pe la noi? Invitaţia fu secondată de câţiva din tovarăşii săi.

— Chiar aşa, cine se-aseamănă se-adună, strigă altul.

Un al treilea adăugă:

— Nu vreţi să ne-adunăm?

— Nu putem. Vocea aparte a lui Marty se ridică deasupra rumorii generale pentru a le răspunde. Nu ni se permite să avem relaţii cu voi.

— Fir-ar să fie, ce păcat! replică primul.

— Da, al dracului de păcat..., fu ea de acord. Lângă ea, Cappy gemu cu voce stinsă.

Apoi, pe neaşteptate, o voce severă apostrofă:

— Tocmai ţi-ai câştigat prima sancţiune, Rogers. Marty se răsuci scurt pentru a descoperi în faţa ei pe unul din ofiţerii bazei. Cursantele fură chemate la ordine cu o bătaie decisă din palme.

— Gata, fetelor, încolonarea! Mergem la volei!

❀

Către sfârşitul primei săptămâni întregi, un orar epuizant începuse să prindă contur. Proaspetele cursante aveau cinci ore zilnice de cursuri teoretice la sol, care, în prima fază a programului constau în cursuri de matematică, fizică, aerodinamică, studiul motoarelor şi navigaţie. Alte patru ore zilnice erau dedicate zborului. Iar timpul liber le era acaparat de un regim aspru de gimnastică de întreţinere, volei sau baseball.

Oboseala istovitoare începuse să răpească deja câte ceva din strălucirea şi noutatea aventurii, dar entuziasmul lor pentru zbor era nesecat. Grupul femeilor ce se odihneau în dormitor pregătindu-se

să se culce devreme, era tăcut, acum că discuțiile, despre cursurile zilei luaseră sfârșit. Stinghereala inițială care le împiedica să se dezbrace unele în fața altelor, era deja de domeniul trecutului. Chicago lipăia prin dormitor desculță, în desu-uri, purtând pe brat halatul pe care voise să-l îmbrace și uitase. Mary Lynn se cuibărise pe patul ei, absorbită de scrisoarea pe care o scria bărbatului ei, ca în fiecare seară.

Stând turcește pe pat, Cappy își alegea șuvițe din părul ei castaniu și mătăsos, le înfășura strâns pe degete ca pe bigudiuri și le prindea cu acele de păr, atât de prețioase în vreme de război, pe care le ținea între buzele strânse. Eden își adună prosoapele și trusa de machiaj cu toate borcănașele cu creme și loțiuni și se îndreptă spre baie pentru a-și face obișnuita toaletă de noapte.

Marty îi observă dispariția.

— E atât de catifelată și așa strălucește de curățenie, încât nu știu cum de ne suportă pe noi ăstelalte. Își cuprinsese cu brațul un genunchi îndoit și fuma. Apoi gândurile i se concentrară asupra „drăguței" probleme care o agasa cel mai tare. Credeam că această organizație este civilă, ce naiba e cu tot tapajul ăsta pe chestia disciplinei militare? mârâi ea, cârtind de fapt, indirect, împotriva a ceea ce începuse deja să devină cunoscut sub numele de „sancțiunile dracului". „Înainte marș încoace, înainte marș încolo, regulamentul zice că asta, regulamentul zice că ailaltă". Tot timpul primim ordine.

— Altfel cum ai vrea să ne țină sub control? Fără un sistem de pedepse? argumentă Cappy, scoțându-și agrafele din gură ca să poată vorbi. Noi suntem superioare numeric. Așa că au și ei nevoie de ceva cu care să ne țină în șah, ca să poată păstra ordinea.

— Urăsc logica. Marty, deja în pijama, se trânti pe pernă suflând fumul către tavan.

Afară, la geam, se auzi un foşnet, un zgomot de paşi repezi, furişaţi şi şoapte. Marty se propti în coate şi fixă uşa, cu capul înclinat uşor, ca pentru a asculta. Şi celelalte auziseră şi ciuleau urechile încercând să ghicească ce-o fi. Cineva le bătu în uşă slab, cu un singur deget parcă. Marty fu în picioare într-o clipă, trăgându-şi halatul pe mâneci în drum spre uşă, cu ţigara pe jumătate fumată atârnându-i în colţul gurii. Cu mâna pe clanţă, se lipi de tocul uşii.

— Cine e? întrebă ea abia murmurând.

— Stinge lumina şi dă-ne drumul înăuntru, veni răspunsul într-o şoaptă răguşită.

— Atenţie, sting lumina, avertiză Marty înainte de-a scufunda dormitorul în întuneric. Aggie protestă miorlăit.

— Şşş, şuieră ea şi crăpă uşa cu precauţie. Trei siluete se desprinseră din întuneric şi se strecurară iute una după alta prin deschizătura îngustă.

— Cine-i? Cine-i acolo? se impacientă Chicago şi-şi scoase lanterna a cărei rază lumină pe cei trei bărbaţi care se ghemuiseră la pământ, chiar lângă uşă. Fasciculul se opri asupra feţelor întunecate din cauza prafului a trei cadeţi zâmbitori, fixându-se pe cel ce părea a fi capul răutăţilor, bărbatul cu faţa prelungă şi ciufuI de păr blonziu decolorat de soare.

— Nu vă speriaţi, fetelor. Ne-am gândit că ne-ar prinde bine în cadrul acestui program să ne exersăm puţin calităţile de cercetaşi şi să facem o recunoaştere, ca nu cumva să ne trezim paraşutaţi pe terenul inamicului.

— Bine gândit. În vocea lui Marty vibra un râs reţinut.

— Nu-i așa că suntem norocoși să fi dat peste persoane prietenoase de la bun început? Surâsul lui îndrăzneț se accentuă, făcând să-i apară în obrajii osoși niște cute adânci. Numele meu e Colin Fletcher. Tipul din dreapta e Art Grimsby, celălalt e Morley Tyndall.

Când primul val de surprindere trecu, fetele se adunară și ele în jurul ușii și al bărbaților ghemuiți pe vine. Urmă un moment de zăpăceală în care se făcură prezentările și se strânseră mâini, într-un zumzet slab de voci.

— Am făcut o razie pe la bucătărie înainte de-a veni aici, zise Colin și dădu la iveală un coș acoperit cu o bucată de pânză. De vreme ce n-ați putut veni cu noi la un pahar zilele trecute, ne-am gândit să luăm câte o gustare în compania voastră.

Pânza fu dată la o parte și din coș se ridică un abur cald, plăcut mirositor. Chicago adulmecă.

— Pârjoale*! exclamă ea dând ochii peste cap și mimând ironic un leșin.

Coșul fu trecut ceremonios din mână în mână și fiecare se servi.

— De unde le-ați luat? întrebă Marty după ce luă prima înghițitură.

— Mama ni le-a făcut, răspunse Art Grimsby cel brun și palid. E o dulceață de femeie. Ne zice „băieții" ei.

— Daa, o sufletistă în toată puterea cuvântului, căzu Morley de acord. Ne-a dat chiar și niște Coca

* În lb. engl. în orig. „hamburger" — specialitate americană foarte populară asemănătoare cu pârjoalele, servită între felii groase de pâine cu diverse garnituri de legume, muștar sau sos picant.

Cola. Mă tem însă că va trebui să bem din sticlă. Nu s-a arătat deloc dornică să ne dea şi pahare.

— Poftim. Colin destupă o sticlă şi i-o înmână lui Marty. Ochii săi căprui-verzui păreau s-o fi ales dintre celelalte. Şi studiindu-i chipul mai îndeaproape în raza pală de lumină a lanternei, interesul îi fu şi ei stârnit. De-a curmezişul frunţii înalte, aproape ascunzând-o vederii, îi cădea ciuful de păr şaten decolorat. Nasul i se desena drept, subţire şi prelung, potrivit cu pomeţii proeminenţi. Dar ceea ce o atrăgea pe Marty era sticlirea diavolească din privirea lui, mai degrabă decât trăsăturile lui aristocratice.

— Te ocupi des cu chestii din astea? Marty se întreba de fapt dacă şi alte dormitoare se bucuraseră de compania acestor soldaţi.

— N-am avut nici un motiv, până aţi venit voi la bază, admise el. Când am aflat, nici nu ne venea să credem ce norocoşi suntem. Câţi soldaţi pe lumea asta ajung să împartă o bază aeriană cu un lot de cursante femei?

— Tocmai. Am şi sărbătorit evenimentul când am auzit că veniţi, spuse Art Grimsby.

Se lansară într-o discuţie despre avioane, tehnici de zbor, instructori şi cursuri teoretice la sol, cadeţii prevenindu-le pe fete în privinţa dificultăţilor pe care aveau să le întâmpine în fazele mai avansate ale programului. Când nerăbdarea lor de a împărtăşi cunoştinţele şi a-şi demonstra experienţa, se mai potoli, conversaţia căpătă un ton mai personal, adâncindu-se în poveşti despre vieţile lor şi mediile din care veneau fiecare.

— Eu sunt din Pensacola, răspunse Colin la o întrebare. Părinţii mei trăiesc încă acolo... într-o casă mare şi veche în golf. Acolo am învăţat eu să pilotez.

Da' ştiţi cum e în armată. M-au trimis în Anglia, m-au ţinut la sol în echipele de întreţinere, apoi, le-a dat prin cap că poate le-ar prinde bine să mă folosească drept pilot şi m-au trimis aici la pregătire.

Mary Lynn vorbi din umbră, de la marginea conului de lumină. Se aplecă în faţă ca să fie văzută, dar trăsăturile ei nu exprimau decât apatie.

— Soţul meu face parte dintr-o escadrilă detaşată la o bază aeriană undeva în Anglia. E pilot pe un bombardier B-17.

— Cum îl cheamă? Privirea lui atentă se îngustă cuprinzând-o pe micuţa sudistă, iar în adâncurile ei luci o undă de compasiune. Poate-l cunosc.

— Beau. Beau Palmer. Şi îi dădu pe nerăsuflate numele escadrilei.

El păru să caute în memorie, apoi clătină încet din cap.

— Îmi pare rău, dar nu cred că-l cunosc.

Toată săptămâna Mary Lynn fusese apatică, petrecându-şi marea parte a timpului privind pierdută fotografia lui Beau. Dintre cele şase, ea suferea fără-ndoială cel mai mult din pricina singurătăţii. Dar, pe de altă parte, ea era singura care avea bărbat, chiar dacă acesta era departe de ea. Nici una dintre celelalte n-avea vreo relaţie stabilă cu vreun prieten sau iubit. Poate doar Eden, dacă Hamilton Steele putea trece drept aşa ceva.

Uşa dinspre baie se deschise şi lumina se revărsă în dormitor. Silueta înaltă şi atrăgătoare a lui Eden van Valkenburg se contura încadrată în dreptunghiul luminos, nemişcată şi probabil orbită de întunericul încăperii.

— Ce-i asta? Cine a stins lumina? vru ea să ştie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu striga, avertiză scurt şi răguşit vocea lui Marty. Vino-ncoa repede şi închide uşa aia odată.

De îndată ce Eden închise uşa făcând astfel să dispară lumina de la baie, Chicago îndreptă fasciculul lanternei spre ea, astfel încât să poată traversa încăperea şi să se alăture grupului. Faţa îi era eliberată de orice machiaj şi părul ruginiu îi era ascuns de un turban înfăşurat în jurul capului. Marty bombăni în sinea sa că nu e drept ca Eden să arate atât de-al dracului de bine, pur şi simplu frumoasă în halatul ei de satin lucind palid.

— Ia te uită! De ce nu mi-aţi spus că avem musafiri? remarcă Eden cu un surâs şters pe când se aşeză pe podea, cu o mişcare alunecată şi plină de graţie, rezemându-se de unul din paturile de campanie. Se făcură prezentările, apoi lui Eden i se oferiră scuze pentru că toată mâncarea şi băutura se terminaseră. Fură reluate unele poveşti, inclusiv a lui Colin.

— Ai fost în Anglia? remarcă Eden.

— Da, aprobă Colin din cap.

— Ah, ador Londra! Când îşi scoase pachetul de ţigări din trusa de cosmetică, cei trei soldaţi se repeziră să-şi cotrobăie prin buzunare în căutarea unui foc.

— Ai fost acolo? Art Grimsby ieşi pe locul întâi, aprinse chibritul şi lumină brusc semiîntunericul.

Eden îşi înclină capul către flacără, apoi se redresă pentru a sufla fumul într-o parte.

— De zeci de ori. Nu de curând, bineînţeles. Cred că ultima dată, se opri ea pentru a evoca amintirea, a fost în perioada în care aproape că fugisem cu Nicky, şoferul nostru. Obişnuiam să frecventez un bar de

noapte, o bombă* aiurită chiar pe malul Tamisei. Se numea „Mistreţul şi ogarul" sau aşa ceva. O ştii? îl întrebă ea pe Colin, cu o lumină nostalgică în priviri.

— Aia cu un cap de mistreţ împăiat chiar în spatele barului, pe perete? Când Eden dădu din cap că da, el continuă. Ce mai colţat uriaş! Cred că locul se chema pur şi simplu „Capul de mistreţ".

— Ce coincidenţă de necrezut! Ai fost într-adevăr şi tu pe-acolo! zise ea uimită. Obişnuiam să plec ultima de acolo, noapte de noapte...

— Se CHEMA „Capul de mistreţ"? sesiză Marty trecutul din exprimarea lui Colin şi seriozitatea de pe faţa lui. Eden se opri şi se uită la el fix, cu ochii mari, pe măsură ce sensul întrebării lui Marty devenea clar.

— Întreg acel grup de clădiri de pe malul Tamisei a fost bombardat de nemţi, enunţă el plat.

În dormitor se lăsă tăcere. Eden îşi reprimă un frison. Un fior de gheaţă îi alunecă pe şira spinării. Războiul căpătase deodată o realitate mai intensă decât cea din titlurile ziarelor sau din peliculele cu jurnale de actualităţi, mai aproape chiar decât nenumăratele acţiuni sociale ale mamei ei. Atâtea amintiri fericite se învăluiau în imaginea acelei cârciumi englezeşti. Să afli că nu mai exista, că întregul grup de clădiri fusese distrus, că nu va mai putea să meargă acolo niciodată, că nu mai rămăseseră decât imagini în memorie, care, cu timpul, aveau să se şteargă şi ele, era sfâşietor. Războiul ucidea. Oameni, locuri, sentimente.

Colin se uită la ceas.

— S-a făcut târziu. Îşi privi amicii. E timpul să ne întoarcem la baraca noastră.

* În lb. engl. în orig., „pub", de la „public house", cârciumă.

— Da, până nu fac ăştia vreo inspecţie de noapte şi descoperă că nu suntem acolo. Morley încerca să strecoare o undă de veselie în atmosfera ce devenise apăsătoare.

Marty îşi întinse picioarele lungi, apoi se ridică.

— Staţi să văd dacă nu-i nici un pericol să fiţi văzuţi.

Stinseră lanterna. Marty deschise uşa şi scoase capul afară. Cerul strălucea de stele, mii de stele scânteind ca nişte giuvaeruri expuse pe-o catifea albastră. Tăcerea nopţii se aşternuse peste şirul de barăci. Privi în sus şi-n jos de-a lungul clădirilor înşirate faţă-n faţă. Singurele semne de viaţă ce se zăreau erau petele galbene de lumină din dreptul ferestrelor, petice izolate de strălucire printre umbrele întunecate ce apăsau asupra coridoarelor acoperite. Totul era neclintit.

Marty le făcu semn oaspeţilor lor clandestini să i se alăture în dreptul uşii. Pe furiş, veniră lângă ea şi pândind în tăcere, aruncară şi ei priviri precaute prin crăpătura uşii. Unul câte unul se strecurară apoi afară şi se ghemuiră imediat la pământ. Colin rămase ultimul. Trăsăturile lui prelungi nu se distingeau în întuneric, dar Marty simţi că o privea când se opri în prag.

— Aveţi grijă, îi îndemnă ea cu o şoaptă răguşită.

— Aşa o să facem, murmură el. Şi, cu permisiunea dumneavoastră, vom mai trece şi altădată.

Camarazii lui începuseră să şuiere uşor, chemându-l să-i urmeze fără întârziere.

— Sigur. Marty îl îmbrânci uşor de la spate, apoi intră înapoi lângă colegele ei de dormitor, încă înghesuite pe podea. O măsură curioasă pe Eden.

— Vorbeai serios când ziceai că ai fugit cu şoferul?

— Din păcate, da. Gura ei schiţă o umbră de surâs. Treceam prin ceea ce tatăl meu numea „faza mea plebeiană". Autoironia era atât de evidentă, încât celelalte se simţiră încurajate să zâmbească şi ele. Norocul meu că mi-am dat seama la timp că voiam să mă mărit cu el doar în semn de protest, ca să comit un act de dizidenţă în lumea banului în care trăiam. Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi convenea mai puţin să renunţ la contul meu de credit de la Saks... aşa că m-am răzgândit în legătură cu fuga.

— Şi ce s-a întâmplat? Aggie era pasionată de această dezvăluire în legătură cu trecutul lui Eden.

— A aflat tăticu şi l-a dat afară.

— Ţţţţ! Oare nu există nici o limită a insensibilităţii? vru Marty să ştie vag indignată. Bietul om şi-a pierdut şi mireasa şi slujba dintr-o singură lovitură.

— Oricum... şi Eden expedie toată afacerea ridicând dintr-un umăr, după această tristă experienţă, tăticu m-a trimis în Europa.

— De una singură? întrebă Chicago.

— Da.

— Mă mir că a avut curajul, susură Marty sec.

— Întâi am zburat cu toţii la Londra, începu Eden.

— Stai aşa, o opri Marty. Păi tocmai ai zis că te-ai dus singură. Care „cu toţii"?

— Camerista şi secretara, vezi bine, replică ea cu nonşalanţă, de parcă ar fi trebuit să fie de la sine-înţeles. Abia în clipa următoare îşi dădu seama ce snoabă trebuie că le părea celorlalte. Întotdeauna am călătorit cu un mic alai... până să vin aici. Numai pe

voi nu prea am reuşit să vă conving să mă serviţi, fetelor. Râse de propria-i glumă.

— Nu e chiar aşa de nostim, afirmă Marty pe când celelalte râdeau. Mulţumită ei, dormitorul nostru n-a trecut cu bine de nici o inspecţie, sau poate-aţi uitat? Veşnic îşi lasă câte ceva împrăştiat pe undeva şi se aşteaptă să strângem noi după ea.

— Năravul din fire n-are lecuire. Răspunsul ei neserios transformă critica lui Marty într-o glumă. Şi cum spuneam, am plecat cu avionul la Londra, unde l-am cunoscut pe Rinaldo, un conte italian expatriat. Trei zile mai târziu mă cerea de nevastă. Încă o logodnă care avea să dea greş, dar foarte distractivă, atât cât a ţinut.

— Ai fost logodită cu un conte de-adevăratelea? Din nou întrebarea veni de la Aggie care exprima tipicul respect smerit al americanilor faţă de titlurile de noblete.

— Da. Dar de data asta situaţia era exact pe dos. Vedeţi voi, proprietăţile lui Rinaldo şi contul lui din bancă fuseseră confiscate de guvernul fascist italian sub nu ştiu ce pretext născocit. Iar el voia să se însoare cu mine ca să poată trăi în stilul în care se obişnuise. Eden dădu drumul mucului arzând al ţigării într-o sticlă de Coca Cola, şi-l ascultă sfârâind la contactul cu rămăşiţele de lichid de pe fund.

— Cam obraznic contele, nu? sugeră Cappy cu voce uscată.

— Ultima dată când am auzit de el era consortul unei Lady din aristocraţia britanică, al cărei nume îl vom trece însă sub tăcere, glumi Eden.

Săptămâna următoare şoferul familiei îi aduse maşina, un automobil sport decapotabil, galben ca un canar şi tapiţat cu piele albă în interior. Din

nefericire, încă n-aveau voie să iasă din perimetrul bazei, aşa că nu putură să facă o plimbare. Cadeţii mai făcură şi ei două vizite nocturne în dormitorul celor şase, întârziind de fiecare dată mai mult. După ultima dintre acestea, Mary Lynn bâjbâi până la patul său, abia mişcându-se de oboseală.

– Data viitoare să le spuneţi curtezanilor voştri nocturni să vină mai devreme, se plânse ea către Marty. Unele dintre noi ar vrea să mai şi doarmă.

În dimineaţa următoare când sună deşteptarea, Mary Lynn îşi trase perna peste urechi. Lui Cappy i se păru că nu se scurseseră mai mult de câteva minute, când crăpă un ochi să se uite la ceas. Dădu alarma strigând şi sări ca arsă din pat. Dar era deja prea târziu. Întârziară cu toatele la încolonare.

Şi, în ce-o priveşte pe Cappy, după acest debut cu stângul, toată ziua îi fu stricată. Nu se pregătise destul pentru examenul de fizică şi era sigură că-l picase. Şi când sosi poşta, ea nu primi nici o scrisoare. Mamă-sa îi scrisese o dată, dar atâta tot. Nimeni nu părea să-şi mai aducă aminte de ea şi senzaţia de singurătate era foarte acută, pe când celelalte comentau zgomotos scrisorile de acasă. Dar ea nu lăsa să se vadă nimic şi dacă ghicea cineva, aceea era doar Eden. Doar ele două stăteau mai la o parte şi fumau, ascultându-le pe celelalte citindu-şi cu voce tare pasaje din scrisorile primite.

Situaţia nu se îmbunătăţi deloc când ajunse la orele de pilotaj. Folosea palonierele ori prea des, ori prea rar în manevrele ei. Nu trăgea şocul destul de repede pentru ca motorul să se redreseze. Din partea lui Rex Sievers, instructorul ei, nu primi decât critici; nu ridică nici o clipă vocea la ea, dar tonul său posac şi dezaprobator era destul de umilitor. Când decise

să scurteze lecția și îi ordonă să aterizeze și să oprească motorul, Cappy știu că incompetența ei sfârșise prin a-l exaspera. Extrem de deprimată, conduse avionul spre zona hangarelor.

Opri motorul și paletele elicei își încetiniră rotațiile, în cele din urmă oprindu-se și ele. Cappy trase de timp cât putu făcând verificările necesare înainte de a părăsi avionul, înspăimântată la gândul de-a da ochii cu instructorul.

Când el păși pe aripă până în dreptul carlingii din față ocupată de ea, Cappy nu-i dădu timp să-i spună cât de prost se descurcase.

— Nu știu ce se întâmplă cu mine, zise ea dezgustată de propria-i persoană. Pot pilota și mai bine de-atât.

— Știu că poți, Hayward, fu el de acord. Și va trebui să o faci începând de-acum.

— Știu, murmură ea dar cu capul plecat.

— Începând din clipa asta, Hayward! își reluă el ultima frază apăsând pe fiecare cuvânt.

Ea ridică privirea și se holbă la el, neîndrăznind să creadă că a înțeles bine.

— Singură? Luminița jucăușă din ochii lui îi confirmă presupunerea. Toată poza care o apăra de obicei dispăru însă, dându-i la iveală nesiguranța.

— Știu că poți, Hayward. El îi făcu cu ochiul și bătu cu palma marginea carlingii, cum ai bate un cal pe crupă. De-acum e pe mâna ta!

Un zâmbet larg îi înflori pe față și fără să-și dea seama ce face, îl salută cu vioiciune.

— Am înțeles, să trăiți!

Câteva minute mai târziu plutea în înaltul cerului în aparatul suplu de școală cu aripi lungi. Sângele îi pulsa în vine, sincronizat cu tunetul motorului, iar

vântul îi cânta pe la urechi în carlinga descoperită. Singură printre nori, Cappy încerca o senzație de împlinire neasemuită.

Era ca un vis. Apăsa palonierul drept, trăgea de manșă înapoi și ușor spre dreapta și aparatul PT-19 se avânta într-un viraj abrupt. La capătul acestuia, când aripile păreau a se îngreuna și avionul a se poticni, Cappy îl redresa cu blândețe lăsându-l să-și reia poziția orizontală și să-și continue plutirea fără efort prin văzduh. „Lumânări". „Opturi" leneșe. Se înălța și se răsucea grațios ca o frunză purtată de vânt. Era singură, aici, sus, în carlinga deschisă a aparatului de antrenament, absolut singură, cu vântul și soarele care-i mângâiau fața pe când ea mângâia cerul. Și solitudinea aceasta era plăcută și împlinită, nu ca singurătatea de la sol. Exista o intimitate între ea și avionul ei cel suplu, care-i răspundea la cea mai ușoară atingere. Era în toate astea un extaz care nu putea fi explicat, ci doar trăit.

Când începură să se vadă pistele bazei Avenger Field, Cappy își opri un oftat și se înscrise în trafic. Îi transpirară mâinile pe manșă și ea și le șterse întâi pe una, apoi pe cealaltă, de salopetă. Când vră spre bază, din poziția perpendiculară pe direcția pistei, un snop de buruieni uscate se rostogoli de vânt în calea ei. Preferă să continue virajul mai degrabă, decât să riște să i se încolăcească uscăturile rătăcitoare în trenul de aterizare sau în elice.

La sol, girueta făcea un unghi cu direcția pistei, indicând direcția piezișă a vântului. Pistele la baza Avenger Field nu păreau să fi fost amplasate ținând cont de curenții de aer predominanți. Doar rareori se puteau executa decolările și aterizările pe direcția vântului. Acesta părea întotdeauna să sufle piezîș, ca

acum. Apropiindu-se încă o dată de pistă, Cappy forţă avionul prin curentul de aer pentru a intra în linie dreaptă pe pista de aterizare. Era cu ochii-n patru să nu apară cumva vreun vârtej de praf, vreunul din acele minuscule cicloane în stare însă să-i dezechilibreze aparatul. Roţile trenului de aterizare luară contact cu solul şi avionul rulă nezdruncinat până când coada se lăsă în jos şi în cele din urmă atinse pământul într-o aterizare ca la carte.

Lângă hangare, Rex o aştepta. Zâmbea cu gura până la urechi şi chipul pistruiat i se luminase. Abia stăpânindu-şi propria emoţie, Cappy se strecură afară din carlingă şi sări de pe aripă scoţându-şi casca şi ochelarii de protecţie pentru a-şi scutura părul întunecat în bătaia vântului. Alergă cu paşi mari către instructor, radiind de satisfacţia izbânzii.

— Am reuşit! Se opri în faţa lui cu trupul încordat, tremurând de imboldul de-a stabili un contact fizic.

— Într-adevăr, ai reuşit. Felicitări, Hayward! Îi apucă o mână într-ale lui şi i-o strânse bărbăteşte, nedându-i drumul un timp. Eşti unul din cei mai afurisiţi piloţi din instinct pe care i-am întâlnit! Din când în când te străduieşti prea mult, dar vei deveni sigur una dintre cele mai bune.

O usturau ochii din pricina lacrimilor. O clipă vederea i se înceţoşă. Îşi feri chipul într-o parte şi clipi de câteva ori ca să-şi limpezească ochii. O durea că n-are cui să-i împărtăşească nici bucuria acestei aprecieri, nici mândria aproape euforică pe care o simţea. N-ar însemna nimic pentru mama ei, iar tatălui său nici că i-ar păsa. Şi totuşi, dacă ar fi fost băiat, tată-său ar pocni acum de mândrie. Nu era drept...

— Mulțumesc. Dar vocea ei suna fals. Cu capul sus, Cappy își împinse bărbia înainte și reuși să zâmbească, șters și rece. O umbră de mirare trecu pe fața lui Rex. Întotdeauna însă, cei cărora li se dezvăluia prea mult din Cappy sau se apropiau prea tare de ea, sfârșeau cu o ușă trântită în nas.

❀

Mary Lynn zbura și ea singură în acea după-amiază. Când restul colegelor aflară de realizările lor, cele două femei fură scoase cu de-a sila din dormitor și cărate până la „Fântâna dorințelor", pentru botez.

Cappy fu prima căreia i se dădu brânci în apa adâncă de aproape un metru unde plonjă cu capul înainte fără a-i mai păsa de salopetă sau altceva.

— Înșfacă și ceva bani! îi strigă una din fete pe când se scufunda. Conform tradiției, bănuții aruncați în bazin ca să poarte noroc puteau fi recuperați doar de cei care câștigaseră privilegiul de-a fi îmbrânciți sau azvârliți în apă. Cappy scoase în sfârșit capul, gâfâind din cauza șocului apei foarte reci. Când deschise pumnul, un penny* de aramă se ivi în palma udă. Dârdâind, ieși cu chiu cu vai din apă, ajutată de aceeași Eden care îi dăduse brânci mai devreme.

Apoi veni rândul lui Mary Lynn. În scrisoarea ei către Beau din acea seară, ea scrise:

„...Au venit să-mi arunce și cele două pernuțe în apă, dar Marty le-a salvat înainte de-a se uda. Am reușit să înșfac o monedă de zece cenți** și o „pee"

* În lb. engl. în orig. „penny", cea mai mică unitate monetară britanică.

** În lb. engl. în orig. „dime", monedă de zece cenți, unde „cent", este cea mai mică unitate monetară din SUA.

sau „pence"* sau cum le-o fi zicând monezilor britanice. Un cadet din Regatul Unit trebuie s-o fi aruncat în fântână înainte de vreo probă de zbor. M-a făcut imediat să simt că împărtăşeam momentul cu tine, dragul meu. Voi păstra această monedă ca pe un talisman norocos, pentru mine şi pentru tine.

Mâine, în sfârşit ni se va permite să ieşim în oraş. Până acum parcă am fost prizoniere pe teritoriul bazei. Am unele cumpărături de făcut şi sper să găsesc şi nişte suveniruri din Texas pe care să le pot trimite acasă.

Mi-a fost dor de tine, Beau.

Cu toată dragostea,
Mary Lynn.

* În lb. engl. în orig. „pence", pluralul de la „penny".

Capitolul V

Centrul orăşelului Sweetwater din Texas nu ocupa decât câteva străzi şi cursantele de la baza Avenger Field invadaseră cartierul comercial al micii comunităţi de crescători de animale, împărţindu-se în grupuri alcătuite din colege de dormitor.

— Tatăl nostru carele eşti în ceruri, rogu-te, fă să fie o coafeză în oraşul ăsta, murmură Eden pe când cele şase coborâră grămadă din maşina ei galben-*aprins şi o apucară în jos pe stradă.*

— La dracu' cu coafeza ta, se revoltă Marty. Dacă tot te rogi pentru ceva, măcar să merite osteneala.

— Ca de exemplu ce? Ceva de băut? sugeră Chicago râzând.

— O fi ăsta un ţinut cam uscat, dar pun rămăşag că se poate găsi ceva băutură de contrabandă, dacă ştii pe cine să întrebi, declară Marty. Mi-a dat mie Colin de-nţeles că aşa e.

— Eu vreau să intru aici. Mary Lynn se îndreptă spre intrarea unei mici prăvălii, iar celelalte o urmară în pluton compact. Nu-i nevoie să veniţi cu mine, dacă nu vreţi.

— Poate că vânzătoarea o să-mi poată spune unde găsesc pe cineva să-mi aranjeze părul, zise Eden.

Toate şase invadară aşadar prăvălia, răspândindu-se prin diverse raioane să cerceteze mărfurile. Afară, un camion mare se opri la colţul străzii, trăgând prea aproape de curbă şi ocupând prea mult loc. Remorca avea banchete lungi de scândură pentru transportul încărcăturii omeneşti, iar pereţii săi din şipci înguste de lemn cu spaţii între ele pentru aerisire îi cîştigaseră porecla de „camion pentru vite". Pe când acesta îşi deşertă ocupanţii pe trotuar, Marty recunoscu un cadet înalt cu păr nisipiu.

— A venit şi Colin! Şi cu o mişcare din cap îi indică lui Cappy grupul de cadeţi ce veneau către ele.

Colin se afla chiar în centrul grupului vesel şi zgomotos, când acesta trecu prin faţa prăvăliei. Mergea cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor. Marty ciocăni în geamul vitrinei care-i despărţea atrăgându-i atenţia şi apoi îi făcu cu mâna. Acţionând conform impulsului de moment, Marty nu se gândise niciodată la posibilitatea că vreunul din gesturile ei prietenoase ar putea să fie considerat prea îndrăzneţ. Nu putuse să priceapă niciodată toate prostiile astea despre cum trebuie să aştepţi să facă bărbatul primul pas.

Un surâs strâmb lumină faţa lui Colin, de cum o zări. Se opri brusc şi făcu un pas-doi înapoi lăsând grupul să-l depăşească. Vocile celorlalţi se ridicară în comentarii ironice, pe care însă Marty nu le prea putea auzi, când Colin se desprinse de-a binelea de grup şi se îndreptă spre intrarea prăvăliei.

Deasupra uşii, un clopoţel îi anunţă intrarea cu un clinchet. Marty se întoarse spre el în aşteptare, dar

până să apuce el să facă vreun pas în direcția ei, vânzătoarea cu păr castaniu îl și luă în primire.

— Colin Fletcher, tare mai speram să treci pe aici! Glasul îi gâlgâia efectiv de entuziasm și încântare, iar excesiva dulcegărie însiropa și sonoritatea nazală tipic texană, accentuând-o.

Revenindu-și rapid din surprinderea inițială, Colin îi aruncă fulgerător unul din zâmbetele sale de cuceritor.

— Bună, Sally, zise el cu căldură, dar ochii săi fugeau pe lângă ea către Marty, iar privirea sa trăda efortul de-a răspunde cu o răbdare seacă acestei întreruperi. Amuzată de situație, Marty își arcui sprâncenele.

— Mamei i-ar face plăcere să vii să cinezi cu noi în seara asta. Atâta zel și dulceață pusese fata în invitație încât, după părerea lui Marty, putea să ți se aplece. De aceea, tot ce putu face pentru a-și ascunde reacția, fu să-și îndrepte privirea în altă parte cu un gest brusc și hotărât, ca să nu izbucnească în hohote de râs.

— Mai vin și niște prieteni, la o înghețată de casă. Eu... Mama... știe ce mult îți place și mi-a dat de grijă să nu uit cumva să te invit, dacă te văd azi.

— E foarte amabil din partea mamei dumitale, admise Colin, și Marty îl privi dintr-o parte să vadă cum avea să se descurce. Farmecul său de bărbat chipeș și îndrăzneț strălucea chiar și în zâmbetul de circumstanță pe care i-l adresă fetei. Din păcate, unii din noi și-au făcut deja alt program pentru diseară.

— Așa... Se bosumflă ea, dezamăgită. Dar mâine după slujba de la biserică ai să vii, ca de obicei, la masa de duminică, nu?

— Sigur că da. Înclină afirmativ din cap, politicos şi binevoitor, dar destul de distant pentru a nu îngădui prea multă familiaritate. Doar nu crezi c-aş fi în stare să las să treacă un sfârşit de săptămână fără plăcerea de-a gusta bucatele pregătite de mama ta, nu?

— Nu. Dar era evident că explicaţia lui nu era cea pe care ar fi vrut ea s-o audă. După o scurtă ezitare, adăugă:

— Dacă totuşi te răzgândeşti, eşti oricum binevenit astă-seară.

— Mulţumesc.

Urmă un moment de stînjeneală în vreme ce vânzătoarea aştepta ca bărbatul să mai spună ceva pentru a continua conversaţia, dar el rămase tăcut, privind-o cu o răbdare stăpânită, şi ostentativă. Mary Lynn păşi către cassă, oferindu-i astfel şi fetei un pretext de-a se îndepărta. Colin privi în urma ei preţ de-o clipă cu o expresie de îngăduinţă amuzată, înainte de-a se îndrepta agale către Marty.

La ghişeu, Mary Lynn întreba:

— N-aveţi cumva o cutie sau ceva în care să pot împacheta cumpărăturile, ca să le expediez prin poştă?

Când se opri în faţa lui Marty, în ochii căprui-verzui ai lui Colin juca o strălucire plină de vino-ncoa'.

— În sfârşit ne întâlnim şi în plină zi, remarcă el cu voce catifelată. Fără colţuri întunecate pe care lanterna nu le poate ajunge.

— Şi fără mişcări furişate în umbră. Marty îi cântă în strună, deşi era conştientă de privirea de-o gelozie arzătoare pe care i-o azvârli vânzătoarea. Era evident că Sally îl considera pe Colin ca aparţinându-i şi se temea că Marty încearcă să i-l sufle.

– Îți șade bine lumina soarelui. Și zâmbetul pieziș îi strâmbă din nou gura.

– De-ajuns cu lingușeala, Colin, că am să încep să te cred.

– De vreme ce aceasta este prima dată când veniți în oraș... doamnele mele, își extinse el invitația pentru a le include și pe colegele ei de dormitor care-l puteau auzi, se cuvine să aveți un ghid care să vă însoțească și să vă arate tot ce e de văzut.

– Îmi pare rău. Eden fu prima care-i refuză invitația. Tocmai am făcut rost de numele unei coafeze. Dacă am noroc, s-ar putea să fie în stare să se ocupe și de unghiile astea.

Mary Lynn se rugă să fie iertată, dar mai avea încă de făcut cumpărături. Aggie și Chicago mai aveau și ele niște drumuri de făcut, așa că nu mai rămăseseră decât Marty și Cappy care acceptară invitația. Eden cedă presiunilor și promise să-i întâlnească mai târziu la hotelul Bluebonnet.

– Unde e? întrebă ea.

– Nu se poate să nu dai de el, îi răspunse Colin. E singurul hotel din oraș.

Cappy și Marty îl apucară fiecare pe Colin de câte un braț și cei trei ieșiră din prăvălie cu pas legănat, salutați de clinchetul vesel al clopoțelului. Turul orașului, atâta cât era, fu întrerupt din când în când de grupuri de cadeți sau de cursante care le ieșeau în cale. Dimensiunile grupului lor era fluctuant în funcție de cei care li se alăturau însoțindu-i de-a lungul câtorva clădiri, părăsindu-i apoi spre a se îndrepta spre alte destinații.

Firmele din centru erau grupate în jurul clădirii ce adăpostea birourile administrative ale ținutului, Sweetwater fiind capitala și deci centrul administra-

tiv al ţinutului Nolan. Odată ce se plimbară de jur împrejurul pieţei şi rătăciră pe străduţele ce dădeau în ea, se opriră la Clubul USO, dar lui Marty şi Cappy nu li se permise accesul. Plecară atunci toţi trei să colinde zonele cartierelor de locuit. După ce Colin le arătă şase din cele zece biserici din Sweetwater, Marty propuse ca restul de patru să fie păstrate pentru o ocazie viitoare. Apoi el le conduse în grădina publică, ce se întindea la marginea de nord a oraşelului, pe malul lacului Sweetwater. Le asigură că aveau să aibă halucinaţii în legătură cu această hidro-amenajare ieşită din mâna omului, când mercurul termometrelor avea să se avânte către 35° C în aprilie, pentru a rămâne acolo până în septembrie. Când ajunseră în marginea unde tufişurile ghimpoase începeau să muşte din terenul parcului, el le distră cu istorii despre întâlniri clandestine în puterea nopţii cu contrabandistul local de băuturi alcoolice, o bunicuţă ofilită, după cum spunea el.

Soarele se odihnea pe buza orizontului, aprinzând cerul cu o strălucire caldă, roz-arămie, când ajunseră la hotelul Bluebonnet. Unul din cadeţi închiriase un apartament la hotel, unde se puteau aduna cu toţii. Apartamentul se dovedi a consta din două camere alăturate, comunicând printr-o uşă.

Se răspândi vestea că acolo se desfăşura o petrecere. Foarte curând, un flux constant de cursante şi cadeţi intra şi ieşea din încăperi, întinzându-se până pe hol. Fumul de ţigară înceţoşa aerul, sticlele de Coca Cola se ciocneau cu zgomot metalic. Unul din colegii de baracă ai lui Colin şosi cu o sticlă de lichid limpede, ascunsă în jachetă. O dădu la iveală cu un gest teatral în aclamaţiile celor care recunoscuseră băutura de contrabandă. În timp ce sticla

făcea ocolul încăperii botezându-le tuturor sticlele cu Coca Cola, cadetul le spuse istoria dătătoare de fiori a straniei întâlniri pe care o avusese în tufișurile ghimpoase cu contrabandista cea bătrână.

Câte opt-nouă inși se înghesuiau pe fiecare pat de hotel, acestea fiind aproape singurele locuri unde se putea sta jos în cele două camere. Alții se așezaseră direct pe podea, turcește sau cu genunchii la piept; alții, încă, se rezemau de ziduri. Nu exista nici o cărare printre ei, așa că orice mișcare însemna ocolirea unor trupuri omenești. Întrecerea pentru ocuparea locurilor mai moi de pe paturi era foarte strânsă. A părăsi patul, însemna a-ți pierde locul și certuri zgomotoase la care luau cu toții parte izbucneau la răstimpuri, de câte ori se găseau mai mulți care rivalizau în revendicarea unui loc.

Zarva veselă a vocilor ridicate făcea să răsune atmosfera încărcată de fum de țigară a camerelor de hotel. Marty era una dintre persoanele destul de norocoase care ocupase un loc pe pat. Stătea ghemuită cu picioarele strânse și rezemată de apărătoarea de la capul patului. Perna dispăruse de mult, folosind cine știe cui pentru a atenua duritatea podelei. Colin ocupase și el o fâșie îngustă de pat lângă ea, și-și strânsese picioarele sub el.

Marty scotoci cu un deget în pachetul de țigări dar în zadar, acesta era gol.

— La dracu'! Mototoli pachetul cu un amestec de iritare și dezgust. Niciodată n-am fumat așa mult, până să vin aici, îi spunea ea lui Colin. Maică-mea cred că nu s-ar opri trei nopți din morală dacă m-ar vedea în ce ritm pufăi. Ea e foarte tradiționalistă în vederi. După ea, fetele cumsecade nu fumează.

Bineînțeles, după ea, fetele cumsecade nu fac o mulțime de lucruri.

— Așa sunt părinții. Ar vrea să ne facă să credem că ei n-au făcut niciodată decât ceea ce se cuvenea. Se căută în buzunarul de la piept și scoase o țigară scurtă și subțire, stângaci făcută și cu hârtia răsucită la capete. Vrei să fumăm împreună una din astea?

— Sigur. Marty îl privi cum prinse cu buzele țigara rudimentară și privirea îi întârzie lung pe gura lui cu contur hotărât. Erau foarte aproape și trupurile li se atingeau, spatele și umerii lui apăsându-i coapsa, așa cum își îmbrățișase genunchii strânși sub bărbie. Nici unul din ei nu încerca să-și facă mai mult loc pe pat, preferând contactul fizic.

Cu o sinceritate care o definea, Marty recunoscu față de ea însăși că gândurile i-o luaseră razna într-o direcție greu de controlat, și că asta n-avea nimic de-a face cu alcoolul tare botezat cu Coca Cola. Înclinația pătimașă către plăcere era un impuls natural al trupului ei ca răspuns la apropierea fizică de un bărbat atractiv. Tatăl ei, medic, fusese foarte deschis și direct în discuțiile despre sexualitatea omului, pe care le avusese cu ea încă de timpuriu, și de aceea ea își considerase întotdeauna nevoile și impulsurile drept ceva perfect normal. Dacă îi plăcea un tip și-l respecta, nu credea că e nevoie să fie reținută. Atâta vreme cât doi inși doreau amândoi același lucru și își luau și precauțiile necesare, nu vedea nici un motiv care să-i împiedice să facă dragoste și să-și satisfacă aceste nevoi și impulsuri naturale. Așa că, după ce se bucurase de compania lui Colin în marea parte a zilei, i se părea logic să se întrebe dacă avea să se bucure și de îmbrățișarea lui.

După ce flacăra chibritului aprinse tutunul răsucit în foiță, Colin trase fumul adânc în piept și-l reținu, trecându-i țigara lui Marty. Pe când trăgea și ea un fum, un surâs îi făcu buzele să tremure. Își amintise de un film vechi cu Bette Davis văzut cândva de mult. Totul părea o variație pe tema scenei de film de un romantism tocit și banal.

Când mirosul ciudat și foarte dulceag al fumului îi umplu nările, Marty îndepărtă puțin țigara și o privi încruntându-se sceptică.

— Ce-i asta?

— Sămânță de cânepă. Ochii lui căprui-verzui o studiară ușor nedumeriți. Un cowboy de pe la una din fermele de la marginea orașului m-a învățat să fumez așa ceva. Îți dă o senzație de relaxare și eliberare. E un leac bun pentru a scăpa de tensiunea nopților de dinaintea probelor de zbor.

— Nu, zău? Dincolo de gustul dulceag și amărui, Marty nu simțea nici un efect liniștitor.

— Șmecheria e să ții fumul în plămâni și să-l expiri încet de tot. Colin îi luă țigara și demonstră procedura.

Marty încercă din nou, încrețind din nas fiindcă nu-i plăcea gustul. Făcu greșeala de-a încerca să înghită fumul și un acces de tuse cu convulsii o tortură pe când cu mâna transformată în evantai, încercă să împrăștie fumul din fața ei. Râzând de ea, Colin insistă. În sfârșit, trăgând ultimul fum aproape pârlindu-și degetele cu chiștocul fierbinte, Marty reuși.

În expectativă, Marty pândi tăcută și-și verifică mental organismul. Dar în afară de o senzație delicioasă de plutire, nu simți nimic.

— Din ce ziceai că e făcută? Sămânță de cânepă? îl întrebă ea pe Colin.

— Da. Creşte sălbăticită pe aici. Îşi pironi privirea în ochii ei ce căpătaseră o nuanţă neobişnuită de verde-cenuşiu.

În curând, petrecerea se sparse. Lumea începu să plece în grupuri de câte trei sau patru, femei sau bărbaţi, unii ajutându-şi prietenii mai ameţiţi. Cappy se opri lângă patul unde Marty şi Colin fumau împreună o nouă ţigară stângaci răsucită.

— Noi plecăm, Marty. Vii şi tu? încercă ea s-o pună în mişcare pe colega ei de dormitor.

— Vă ajung eu din urmă, o expedie Marty cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

Cappy se întoarse ridicând din umeri către celelalte, şi împreună cu Eden şi cu Mary Lynn îşi croiră drum spre uşa care dădea în hol. Mulţimea din cele două camere alăturate scăzuse la o mână de oameni. Colin se răsuci pentru a şedea lângă Marty, folosind şi el apărătoarea de la capul patului drept spetează. Îi trecu ţigata şi ea trase un fum lacom, nepăsându-i de plecarea prietenelor ei.

— Nu prea e igienic. Îi înapoie ţigara pe care tocmai o strânsese între buze şi-l urmări pe Colin cum o duce la gură.

— Nici sărutatul nu e, punctă el.

Ea chicoti.

— Acum ştiu ce-a fost toată povestea asta. Încerci să mă zăpăceşti ca să nu mai gândesc limpede şi să poţi profita de mine.

— Iată-mă dat în vileag. Îşi admise vina cu o expresie adecvată de om pe care-l încearcă remuşcările, dar în ochi îi juca o scânteie deocheată. Ce păcat, fir-ar să fie, şi tocmai când lucrurile mergeau atât de bine...

Marty se întoarse să-l studieze.

— Chiar ai crezut că trebuie să recurgi la astfel de tactici cu mine, Colin?

— Eşti atât de-al dracului de directă, încât nici nu ştiu prea bine cum să te iau, mărturisi Colin cu un surâs trist de regret.

— În mod sigur nu sunt o mironosiţă*. După această aluzie piezişă la fata de la prăvălie, Marty dădu drumul mucului ţigării în restul de băutură de pe fundul sticlei.

— Cred că tocmai asta e. El îşi lăsă capul pe spate şi privi în gol către tavan. Nu sunt interesat în a deveni soţul unei fete oarecare, şi asta este exact ceea ce caută toate fetele ca Sally din acest oraş. Câţiva tipi din seria mea îşi doresc soţii pe care să le însămânţeze pentru a-şi asigura nemurirea înainte de a decola spre ceruri inamice.

— Dar ţie nu-ţi trebuie nici căsnicie, nici nimic din ce aduce aceasta cu sine. Marty îi studie profilul privindu-l dintr-o parte, capul rămânându-i, ca şi al lui, rezemat de perete. Un nas prelung şi aristocratic şi o bărbie vag teşită erau trăsăturile lui cele mai pronunţate, sub ciufuI de păr nisipiu.

— Cu tine, Marty, nu simt nevoia să mă prefac că aş vrea să mă-nsor, spuse el întorcându-şi capul doar atât cât s-o vadă.

— Când eram la liceu, o fată care se culca cu un băiat, încerca întotdeauna să se convingă pe ea însăşi că e îndrăgostită nebuneşte de el, de parcă ar fi avut nevoie de justificarea asta ca să nu se simtă vinovată sau imorală. Oftă în vreme ce urmărea cu

* În lb. engl. în orig., „Simpering Sally", mironosiţă, unde Sally — nume propriu cu valoare generică, iar „simpering" — participiul verbului a se smiorcăi.

degetele conturul alunecos al sticlei de răcoritoare, scurtă şi groasă. În ce mă priveşte îmi era de-ajuns dacă îmi plăcea tipul şi ne respectam reciproc.

Marty nu-şi jelise niciodată virginitatea pierdută şi nici nu bocise după bărbatul care o scăpase de ea. Nu i se părea nici neobişnuit, nici imoral. La urma urmei, frate-său nu practica în nici un caz celibatul. David nu pierdea nici o ocazie de-a se culca cu o fată. Nevoile ei sexuale nu erau atât de diferite de ale lui, iar dacă el putea s-o facă, la fel de bine putea şi ea, doar că mai selectiv. Îi părea rău pentru lipsa de discernământ cu care acţiona David, odată ce descoperise pe pielea ei că era mult mai plăcut să faci dragoste cu un om decât cu un trup fără personalitate.

Întoarse capul şi-l privi în ochi.

— Şi pe tine te respect, ceva de speriat, Colin.

Nesiguranţa îl făcu să nu se mişte pe când încerca să-şi dea seama dacă era vreun subînţeles în replica ei. Ei însă i se făcu milă de nedumerirea lui îngrijorată şi râzând, se aplecă şi-l sărută. Degetele lui alunecară în părul ei cuprizându-i capul şi menţinând astfel presiunea buzelor ei pe gura lui.

— În curând se dă stingerea, se plânse el mormăind.

— Mmmm! Era un sunet concesiv cu care ea îi răspunse frecându-şi nasul de obrazul lui bine ras şi neted, ca o pisică sau ca un eschimos. Ar fi îngrozitor să întârziem.

Colin îşi dădu seama că era luat la vale. Când ea coborî din pat cu o mişcare alunecată, el rămase aşezat, neştiind ce avea ea de gând. Apartamentul de hotel se golise. Nu mai rămăseseră decât doi bărbaţi care vociferau şi se certau în legătură cu

meritele care făceau ca avioanele Spitfire să fie superioare avioanelor Thunderbolt, într-un duel aerian cu un Fooke-Wulf sau un Messerschmidt. Cu paşi elastici de atlet, Marty traversă camera pentru a închide şi încuia uşa înspre cealaltă cameră, precum şi pe cea care dădea în hol. Apoi se întoarse spre el, o umbră de surâs leneş abia întrezărindu-se pe la colţurile gurii. Colin avu impresia că vede o leoaică apropiindu-se tiptil de pradă, cu mişcări alunecoase, cu blana netedă şi lucioasă şi torcând conştientă de puterea ei.

— Pe de altă parte, ar fi mare păcat să irosim prilejul de-a folosi acest pat comod, sugeră ea cu voce senzual răguşită.

Buzele lui tresăriră a zâmbet.

— Al dracului de păcat ar fi.

Când veni spre el prin întuneric câteva secunde mai târziu, şi trupul ei gol cu forme prelungi se strecură lângă el, Colin recunoscu în ea o femeie rară, cu totul aparte. Îndrăzneaţă, cu o personalitate puternică şi sigură de ea, Marty ştia ce voia. Şi în vreme ce trupurile lor se încordau pătimaş împreună, lui Colin îi scăpă din vedere că era nevoie şi de un bărbat cu totul aparte pentru a nu fi intimidat de instinctele ei agresive.

❀

În dormitor, Mary Lynn stătea pe pat, rezemată de o pernă şi cu mapa de corespondenţă pe genunchi. Nu reuşise să scrie mai mult de două rânduri la scrisoarea ei de fiecare seară pentru Beau. Vorbele pur şi simplu nu voiau să vină. Reciti din nou ultima lui scrisoare, auzindu-i inflexiunile vocii şi exprimările binecunoscute răsunând dincolo de cuvintele aşter-

nute pe hârtie. O sfâşia durerea singurătăţii, mereu crescândă.

Seara asta fusese prima seară pe care o petrecuse în compania altor bărbaţi de când plecase Beau. Râsese şi vorbise mult şi fusese flatată de atenţiile lor, dar se simţise în permanenţă apărată de verigheta de aur din deget.

Când încercă însă să-i povestească lui Beau în scrisoare, stiloul aluneca pe deasupra hârtiei fără să lase urme. Totul fusese perfect nevinovat şi totuşi ea avea senzaţia că-l înşelase simţindu-se bine cu alţi bărbaţi. Se distrase, dar acum seara luase sfârşit, se simţea mai pustie şi mai singură ca niciodată.

Auzi un foşnet de paşi la uşa dormitorului, care se deschise repede. Marty ţâşni înăuntru cu răsuflarea tăiată de fugă, dar râzând. Scânteia jucăuşă din ochii ei verzi-argintii se potrivea perfect cu mina ei radioasă.

— Eşti nemaipomenit de băftoasă. Cappy clătină din cap aproape nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Ai reuşit să ajungi la „mustaţă."

— Ştiu. Marty traversă încăperea şi se trânti cu zgomot pe pat cu o exuberanţă secretă, încă stârnită, deşi cam obosită. Un cowboy care mesteca tutun ne-a repezit încoace cu camioneta lui. A trebuit să fim cu ochii în patru să ne lăsăm în jos de câte ori scuipa în spate. A fost cea mai nebunească plimbare din viaţa mea.

Nimeni n-o întrebă cine o însoţise, ghicind toate în tăcere că era vorba de Colin. Cercetând expresia satisfăcută de pe faţa lucind ca mătasea a lui Marty, Mary Lynn simţi cum i se umple sufletul de frustrare şi singurătate. Cunoştea acea expresie, o recunoscuse de pe vremea când îşi zărea propria imagine în

oglindă după ce făcuse dragoste cu Beau. Dorința fizică fusese ceva ce reușise cu succes să sufoce în ea până acum. Dar acum tânjea dureros după atingerea lui Beau, după mângâierea mâinilor lui pe trupul ei și după sigiliul fierbinte al buzelor lui pe pielea ei.

Închise mapa cu zgomot și încercă să-și alunge din minte zarva impulsurilor dinlăuntru. Cu o logică eronată dădea vina pentru ce simțea pe seara petrecută în compania unor bărbați străini, de parcă aceste nevoi n-ar fi mocnit în adânc de atâta timp. Beau era primul și unicul ei iubit.

— Hei, da' cum de nu ți-ai terminat scrisoarea pentru Beau astă-seară? Marty observă modificarea din ritualul de fiecare seară a lui Mary Lynn.

Sângele îi înțunecă obrajii lui Mary Lynn și expresia îi deveni încordată.

— Sunt obosită, afirmă ea țâfnos și dădu mapa la o parte, pregătindu-se să se culce.

Marty se tolăni pe pat, întinzându-se ca o pisică mulțumită.

— Și eu.

Mary Lynn nu răspunse, se vârî sub pătură parcă pentru a se feri de Marty, și îi întoarse spatele.

❀

În dimineața următoare, mulți cadeți și multe cursante șezând în strane la biserică făceau grimase suferinde auzind sunetul orgii sau al pianului chinuit de mâini stângace, și capetele le plesneau de durerea mahmurelii în urma chefului din seara anterioară. Majoritatea bărbaților erau invitați la masa de duminică prin casele localnicilor, dar prea puține dintre

femei se bucurau de astfel de invitații. Se regrupară în mare parte după terminarea slujbei.

Vestea despre petrecere nu ocoli urechile superiorilor. Cursantelor li se ținu o lungă și severă cuvântare în legătură cu conduita lor și li se reaminti că reprezentau, indiferent de împrejurări, programul de pregătire a femeilor-pilot. Comportarea lor putea afecta reputația întregului program.

Din nou, se făcu încercarea de-a descuraja pe cât posibil stabilirea oricăror relații personale cu cadeții. Cursurile și activitățile lor în cadrul bazei Avenger Field erau atât de bine separate încât nu se vedeau decât rareori. Nu li se dădea nici măcar prilejul de a se amesteca la linia de zbor de vreme ce bărbații își făceau toate orele de pilotaj la o bază auxiliară lângă Roscoe, un târgușor din apropiere. Odată cu sporirea acestor precauții, se rărira și apoi dispărură cu desăvârșire vizitele lui Colin în dormitorul fetelor. Celelalte nu înțelegeau, iar Marty nici nu încerca să le explice atitudinea nepăsătoare cu care întâmpină vestea că-l va vedea mai rar. Ea și Colin erau niște prieteni buni care deveniseră amanți; dragostea romanțioasă n-avea nimic de-a face cu relația lor, așa că nu fu nici deprimată și nici nu-și plânse de milă când nu-l mai văzu.

După răgazul sfârșitului de săptămână, pregătirea reîncepu cu amploare și tempo sporite. Cursurile teoretice la sol le făceau să li se învârtă capetele de atâtea carburatoare și chiulase. Aveau de învățat, memorat și transcris codul internațional de semnalizare, care se schimba lunar, aveau de participat la discuții și de dat teste și examene, aveau cursuri de orientare și folosirea hărților și graficelor. Apoi se prezentau la linia de zbor pentru instrucție în grup,

decolarea simultană a două sau trei PT-19 cu carlingile deschise, exerciții de zbor suprapus și pilotaj solo, cel mai iubit exercițiu de zbor. Cursurile teoretice și orele de zbor erau intercalate cu ore de sport și gimnastică de întreținere, iar serile în sala de recreere erau petrecute în discuții de specialitate.

Într-o seară, după cină, își târâră trupurile ostenite până-n măduva oaselor înapoi în dormitor. Odată intrate înăuntru, se tolăniră pe paturi și încercară să-ncropească o conversație.

— Nu vi s-a părut că mâncarea avea un gust ciudat în seara asta? adresă Chicago o întrebare întregului grup. Își prinsese mâinile sub cap, jucându-se cu capetele părului ei scurt și întunecat.

— Mie nu, răspunse Eden întinsă cât era de lungă pe patul ei, cu un braț peste ochi, ca să-i ferească de lumină. Unghiile îi erau scurte și nelustruite iar părul roșcat îi era ascuns sub un turban făcut dintr-o basma colorată; mondena elegantă și plină de stil pe care o cunoscuseră cu trei săptămâni în urmă, fusese în fine integrată și asimilată de grup. Dar oricum nu cred că fusese pregătită cu intenția de-a mângâia cerul gurii. E cert că nu era ragoût*.

— Da' ce, tocănița nu mai e destul de bună pentru domniile voastre? Lui Marty, obosită și irascibilă nu-i trebui mult pentru a da drumul unei ironii muşcătoare.

— Nu ne-ar strica puțină diversitate. Fără a se clinti din poziția ei leneșă, Eden refuză să muște momeala, ca de obicei.

— Am auzit, Chicago se opri o clipă pentru a le atrage atenția și se săltă într-un cot, că ne pun bromură în mâncare.

* În lb. engl. în orig. „ragout", din fr. ragôut — mâncare cu carne, legume și sos.

Urmă un moment de tăcere pe când toate încercau să priceapă zvonul ciudat, tentate să-i dea crezare. Eden își descoperi ochii și-și săltă capul pentru a o privi pe Chicago cu ochi mari.

— Vorbești serios? zise ea.

— Hai, lăsați-o baltă. Tonul batjocoritor al lui Cappy avea în el și o undă de umor blând. N-au nevoie să recurgă la asta. Uitați-vă și voi în ce hal suntem. Suntem mult prea istovite ca să ne mai treacă măcar prin cap ideea de a face ceva cât de puțin obositor. Nu știu ce-ați face voi, dar eu, dacă m-ar ține un bărbat în brațe, aș adormi probabil foarte repede.

Râsete aprobatoare se auziră dinspre paturi, nu prea tare. Zâmbetele cereau mai puțină energie.

Capitolul VI

Unica preocupare mistuitoare a fetelor era zborul, orice altceva sfârşind prin a fi îndepărtat ca fiind de mică importanţă. Universul lor era cerul de deasupra bazei Avenger Field. Când nu zburau acolo sus, îl priveau consemnând în minte automat direcţia vântului şi înălţimea plafonului de nori, sau urmărindu-şi colegele înscriindu-se în traficul aerian, făcând exerciţii de decolare rapidă imediat după aterizare, sau aşteptându-şi rândul la manevre.

După aproape o lună, se familiarizaseră cu obiceiurile şi procedurile de rutină ale bazei. Când din parcul de maşini ţâşnea ca din puşcă un jeep şi se îndrepta în viteză spre hangarul vechi, toată lumea ştia că dispecerul din turnul de control făcea o verificare de rutină a anemometrului măsurând viteza vântului. Adevăratul turn de control însă era încă în construcţie; cel temporar aflat deasupra hangarului de lângă clădirea administrativă, adăpostea prea puţin echipament în cabina de la etajul al doilea.

Plângerile şi protestele mecanicilor de întreţinere care trebuiră să readucă în poziţie normală un avion care pur şi simplu intrase în pământ la aterizare, erau ignorate cu desăvârşire. Tot astfel, era neglijată şi

funcționarea aruncătorului de rachete de semnalizare. Veșnic ceva era în construcție pe câte undeva, pistele și căile de acces devenind astfel impracticabile. Câteodată, din cauza acestor șantiere, aterizarea devenea extrem de riscantă, dar în mod normal, faptul că ridicau praful roșiatic care sufoca oamenii strecurându-li-se în plămâni și lipindu-li-se de piele și se depunea peste tot, era suficient pentru a provoca exasperarea tuturor.

Rareori existau răgazuri în acest ritm asiduu, dar atunci totul părea aproape de perfecțiune. Cerul căpăta atunci acea incredibilă nuanță de albastru, întinzându-se la infinit. O liniște neclintită și feerică se instăpânea pretutindeni, anunțând totul în afară de izvorul de cîntec al ciocârliei.

Pe bolta cerului, leneșe parcă și pline de grație, avioanele făceau manevre acrobatice, cățărându-se până în înalt, căzând în vrie, redresându-se apoi parcă fără efort și reluându-și plutirea. Pe pistele drepte, piloții își exersau virajele în formă de S, șerpuind și înclinând avionul când pe-o parte când pe alta, pentru a compensa schimbările de direcție și de intensitate ale vântului. De multe ori vreo moară de vânt a vreunui fermier era aleasă ca axă verticală pentru manevre, constând în două rotații complete de 360°, executate succesiv. Traiectoriile aeriene păreau descrise fără pic de efort, o serie neîntreruptă de viraje, cercuri și spirale lente, împletindu-se lin. Și totuși, toate erau manevre destinate să le salveze piloților viața în caz de primejdie.

Apogeul tuturor acestor exerciții, al acestei perfecționări a ultimelor aproape șase săptămâni, era pregătirea pentru ziua probei de zbor. Ajunseseră la finalul primei etape a programului. Instructorii indivi-

duali le testaseră deja zburând cu ele, dar pentru a promova în etapa următoare a pregătirii strict necesare şi pentru a putea pilota puternicele BT-13, trebuiau să zboare sub supravegherea unor piloţi militari, care să le verifice dibăcia şi priceperea. Dacă nu treceau acest test, totul se încheia aici. Nu exista şansa de-a mai încerca o dată, şi nici o altă etapă de pregătire. Erau excluse din program.

Şi pe măsură ce se apropia ziua acestui „acum ori niciodată", tensiunea devenea din ce în ce mai evidentă printre piloţi, provocând descărcări temperamentale sau amorţeli necesare. Când sosiră piloţii militari care aveau să fie examinatorii lor, nivelul neliniştii şi-al emoţiilor atinse punctul culminant.

În sala de pregătire pentru zbor, toată lumea fuma ţigară de la ţigară. Adunate înăuntru se aflau un grup de cursante aproape paralizate de emoţie, discutând în murmure abia auzite sau cu voci devenite stridente din cauza nervilor şi a tracului. Privirile li se tot rătăceau înspre peretele cu ferestre al încăperii, ca să privească decolarea şi aterizarea avioanelor pilotate de colegele lor. În curând vor fi şi ele acolo sus, dar agonia consta în a nu şti când îţi vine rândul.

Eden sfâşie hârtia pentru a-şi deschide pachetul de Lucky Strike mentolate, cu degetele tremurânde. Reuşi cu multă stângăcie să-şi aprindă o ţigară. Expiră fumul cu nerăbdare şi unghia degetului mare îşi reluă involuntar ciocănitul uşurel în lemnul mesei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vrei să termini odată?

– Scuză-mă! Degetul îşi încetă mişcarea, dar zgomotul mic şi sacadat ca un tic-tac continuă să-i răsune pe dinăuntru.

Părul arămiu îi era prins strâns într-un coc pe ceafă, iar nuanța plină și strălucitoare de roșiatic, pălise. Salopeta de zbor atârna pe trupul ei suplu, dând impresia unei siluete fără contur precis. Niciodată nu-i venise ceva atât de anapoda, și cu toate acestea se obișnuise până într-atât s-o poarte zilnic, încât nici măcar nu-i mai trecea prin cap să se gândească la cum arată.

Din când în când Eden devenea conștientă că perspectiva i se modifica. Începea să judece oamenii din ce în ce mai puțin după aparențe și aspect exterior, și învăța să le aprecieze din ce în ce mai mult calitățile ascunse. Toată viața ei n-avusese decât să rostească o vorbă și orice și-ar fi dorit era al ei; viața privilegiată și înstărită îi asiguraseră accesul la cele mai prestigioase școli, numele și poziția socială îi garantaseră intrarea în cercuri de elită; banii și puterea îi permiseseră să se complacă aproape în orice capriciu. Asta era prima dată când trebuise să se străduiască din greu pentru ceva, prima dată în viață cînd fusese tratată la fel cu cei din jurul ei, și îi plăcea.

Firește, marșurile, instrucția, inspecțiile militare erau o mare plictiseală. Ea tot nu putea pricepe cu nici un preț de ce se dădeau sancțiuni pentru că existau resturi în coșul de gunoi; păi unde altundeva să le fi pus? Totuși, camaraderia, intimitatea, faptul că avea în comun cu colegele de dormitor aceleași idealuri, răscumpărau din plin sacrificarea confortului personal și greutățile pe care le înfruntase.

Trudise din greu ca să ajungă aici, așa că putea prețui corect lupta prin care trecuseră alte cursante. Eden știa că era un pilot al naibii de bun. Totuși, deși avea încredere în priceperea ei își dorea atât de mult

să treacă cu bine această probă de zbor, era un pachet de nervi. Era pentru întâia oară în viaţa ei când ceva avea o însemnătate atât de mare pentru ea.

Doar cu câteva minute în urmă, o privise pe Mary Lynn, palidă şi trasă la faţă, ieşind din încăpere după un ofiţer. Femeia cea micuţă îşi pierduse culoarea naturală care îi lumina de obicei obrajii rotunzi. Ochii ei întunecaţi erau bântuiţi de nelinişte. Dar Eden se uitase cu invidie la cele două pernuţe pe care Mary Lynn le strângea la piept ca pe un scut.

— Uite că decolează numărul 37, observă Chicago cu glas stins şi încordat, referindu-se la numărul aparatului de zbor cu aripi înclinate PT-19. Nu e ăsta avionul pe care-l pilotează Mary Lynn?

— Aşa cred. Cappy era singura din grup care nu părea a fi căzut victimă intensei tensiuni ce le apăsa pe toate. Aparent de un calm imperturbabil, fuma. Eden însă zâmbi în sinea sa când observă că în scrumieră mai era o ţigară aprinsă. Cappy nu era nici ea aşa de liniştită cum părea.

Mai devreme în cursul zilei îşi făcuseră cu toate vizita rituală pe la „Fântâna dorinţelor" şi aruncaseră monezi în bazin, punându-şi dorinţa de-a scăpa cu bine de proba de zbor. Unele chiar adăugaseră vreo rugăciune adresată Fifinellei, gremlinul* de sex feminin creat de Disney ca mascotă a femeilor-pilot. La vremea respectivă, Eden glumise în legătură cu jumătatea de dolar pe care o zvârlise în bazin, râzând de propriul ei gest extravagant şi declarând că îşi cumpăra astfel împlinirea dorinţei.

* În lb. engl. în orig., „gremlin", creatură imaginară buclucaşă, care se presupune că ar cauza defecţiuni mecanice ori de altă natură.

— Van Valkenburg! O voce plată, dar profundă îi strigase numele.

Capul îi zvâcni, iar inima parcă i se prăbuşi, prefăcându-i picioarele în plastilină. Nu se ştie cum, reuşi totuşi să-şi strivească ţigara în scrumieră în ciuda faptului că mâna îi tremura, şi se adună cu greu ridicându-se în picioare, cu paraşuta strânsă lovindu-i picioarele.

Ofiţerul de la uşă trecea în revistă încăperea, aşteptând un răspuns la numele pe care-l strigase. Când Eden se ridică, privirea lui se opri asupra ei. Cu o aroganţă rece şi obraznică, o privi de sus până jos. Cam de cât ar fi nevoie pentru a-l mitui? Bani, putere, prestigiu, tot luxul care o protejase pe Eden toată viaţa ei nu mai valorau nimic în această situaţie. Acest gând era ca o pedeapsă educativă pentru cineva obişnuit să obţină ceea ce doreşte prin orice fel de mijloace.

Înălţându-şi capul neobişnuit de sus, ea traversă încăperea, oferind fără să ştie, o priveliştе comică. Toată graţia inerentă mişcărilor ei princiare părea stângace şi ridicolă în salopeta de zbor prea mare, fâlfâindă. Paşii ei hotărâţi şi picioarele lungi aminteau parcă de galopul unei girafe. Era de înţeles rânjetul amuzat de pe mutra locotenentului, când ea se opri în faţa lui.

— Eu sunt Eden van Valkenburg, zise ea.

Când îl urmă către linia de zbor, tremura toată de nervi, ca o piftie. Pe când dădea ocol avionului făcând ultima verificare la sol a aparatului ce-i fusese repartizat, Eden fu sigură că avea să facă vreo greşeală prostească. Toate întrebările lui păreau critice într-un fel indirect şi parşive, în vreme ce toate răspunsurile ei sunau nesigur, chiar când era absolut

sigură de ele. Voia oare s-o „încuie" cu orice preț, sau doar i se părea ei?

În carlinga din față a avionului-școală, Eden își șterse palmele asudate de câteva ori înainte de a-și pune mănușile. Se simțea atât de înspăimântată, încât era pe punctul de-a plânge. Pe când făcea verificările de dinaintea zborului, începu să se adune în ea furia. Da' cine se credea acest bărbat că e, de-și permitea s-o intimideze în felul ăsta? Ea studiase și se pregătise pentru acest moment ore îndelungate. Trecuse prin prea multe și se străduise prea tare ca să strice totul acum. La dracu', doar era un pilot bun!

Mai târziu, după ce ieși din carlingă mai mult pe brânci și sări jos de pe aripa avionului de școală, îl înfruntă pe instructorul militar care o privea reticent. Își scoase casca și ochelarii de protecție și odată cu ele și fileul în care-și prinsese părul. Scuturâ din cap cu o senzație exaltată de libertate și-și înfipse mâinile în șolduri într-o ipostază provocatoare, deși neintenționată.

— Ei, bine? îl sili Eden la o reacție. În ciuda încrederii ei în propria-i capacitate, avea nevoie să audă confirmarea din gura cuiva fără prejudecăți, sau încă și mai bine, cu prea multe prejudecăți în defavoarea ei. Cum m-am descurcat?

— Îți dau o notă satisfăcătoare, Și, deși rosti acestea ca să sune mai degrabă de parcă i-ar fi făcut o favoare, decât i-ar fi dat o notă pe care o merita, nu putu să diminueze totuși importanța faptului în sine.

Cu un chiot nereținut de bucurie, Eden îl lăsă proțăpit la linia de zbor și porni ca din pușcă spre marele clopot de alarmă contra incendiilor care atârna în fața clădirii administrației. Smuci de frân-

ghie făcând să răsune triumful în tradiția cursantului promovat, râzând și plângând, îmbătată parcă.

Nu mult după aceea, Eden află că Mary Lynn făcuse și ea să sune clopotul, înaintea ei. Una câte una, pe durata următoarelor două zile, colegele ei de dormitor decolară pentru proba de zbor. În cea de a doua după-amiază, Marty luă dormitorul cu asalt ca o nebună și dansă o parodie de dans războinic în mijlocul încăperii, chiuind.

— L-am pilotat pe drăguțul ăla mic cât am putut eu de bine. Nici măcar armata cea mare și rea* nu mă mai poate opri acum! Cânta și dansa în jurul unui punct imaginar din podea, apoi se opri cu răsuflarea tăiată, îmbătată de triumf, pentru a împărtăși momentul victoriei cu celelalte. Am reușit!! De-acuma mă așteaptă bătrânul 13 norocos. Avansase de la aparatul Fairchild PT-19, la mai puternicul BT-13.

Dar când privi în sfârșit în jurul ei, observă că nici unul din chipurile colegelor de dormitor nu oglindeau veselia ei dezlănțuită. În schimb, toate păreau stânjenite și privirile lor alunecau rapid în lături, într-un fel posac și aproape jenat. Marty avu pentru o clipă senzația că lui Eden i-ar fi făcut mare plăcere s-o strângă de gât, dar nici chiar privirea acesteia nu dură mult înainte de-a fi ferită în lături și lăsată în jos.

Zăpăcită de reacția lor, Marty simți cum o tăcere apăsătoare pogoară în încăpere. Chicago își schimbă poziția lăsând-o pe Marty să vadă dincolo de ea. Aggie stătea pe patul ei, îmbrăcată într-o fustă și-o bluză. Capul acoperit de bucle blonde îi era plecat

* În lb. engl. în orig. „the big bad Army", armata cea mare și rea, aluzie la „lupul cel mare și rău" din povestea celor trei purceluși.

deasupra batistei pe care o tot răsucea cu mâinile în poală. Marty deschise gura cu gândul s-o tachineze pe Aggie pentru că purta hainele civile. Abia atunci înțelesul întâmplării o izbi și ochii ei măriți de șoc se îndreptară fulgerător spre Mary Linn. Aceasta confirmă discret din cap că Aggie picase la proba de zbor.

— Aggie... Copleșită de sentimentul de vinovăție, Marty se lupta să găsească vorbele care să răscumpere inconștiența cu care pusese sare pe rana fetei. Îmi pare rău. Asta sună însă ca nuca-n perete. N-am știut, încheie ea cu glas mic și neconvingător.

— Cum e de când dai cu oiștea-n gard, Rogers? întrebă Eden mânioasă.

Marty se năpusti cu gura asupra ei, dezlănțuindu-și furia clocotitoare:

— Cum dracu puteam eu să știu că Aggie a picat?

— O, Doamne, nu-mi vine să cred! Și Eden își ridică privirea către tavan de parcă ar fi invocat cerul.

— Ar fi putut să mă avertizeze și pe mine cineva când am intrat, protestă Marty, cu chipul încă apăsat de vină, pe când căuta o ieșire din situația penibilă.

— Da' ce-ar fi să-ți ții pur și simplu gura? sugeră Chicago.

Părea cea mai înțeleaptă soluție. Buzele lui Marty se strânseră într-o dungă subțire. Smiorcăindu-se sonor, Aggie se ridică încet în picioare, o siluetă înaltă, adusă de spate.

— E-n regulă. Știu că Marty n-a avut nici o intenție rea. Ochii îi erau umflați și tiviți cu roșu de-atâta plâns. E perfect îndreptățită să se bucure că a reușit. Toate sunteți. Numai că... Aggie își suflă nasul, iar suspinele începuseră deja să-i vibreze în piept când termină în sfârșit fraza. Nu se poate să nu-mi pară rău. Voiam așa de mult să...

Aggie își înăbuși restul vorbelor întorcându-se brusc cu spatele la ele. Preț de o clipă, nici una din ele nu se mișcă, cuprinse toate de o stinghereală paralizantă. În cele din urmă Mary Lynn se duse s-o consoleze.

Marty se prăbuși pe patul ei, gândindu-se ce ciudat era că Mary Lynn mai degrabă decât Chicago fusese cea care se dusese s-o mângâie pe Aggie, deși aceasta din urmă fusese cea mai apropiată prietenă a lui Aggie. O tăcere neobișnuită apăsa asupra încăperii pe când Aggie își scotea hainele din dulăpașul de la capătul patului și le punea în valiză. La fel ca oricare din ele, Agnes Richardson își plătise singură costul călătoriei până la Sweetwater și avea să-și plătească și întoarcerea acasă.

Când veni momentul să-și ia rămas bun, toate simțiră o ciudată reținere în a se apropia de ea prea mult, de parcă le-ar fi fost teamă să nu se molipsească de ghinion. Aggie înțelese și nu zăbovi prea mult. Oricum, locul ei nu era printre ele.

Patul rămas neocupat din dormitor le obsedă zile întregi după ce Aggie plecase. Existau paturi libere și în alte dormitoare. Aproximativ 20% din seria lor „se cernuse" de la prima probă; procesul de selecție începuse. La sfârșitul săptămânii, Eden își schimbă patul, preluând fostul pat al lui Aggie și eliberând locul zgomotos de lângă baia comună. Fu o mișcare înțeleaptă.

Pentru Mary Lynn nu veni decât o singură scrisoare. Poșta din Anglia era sporadică, în cel mai bun caz. Uneori treceau chiar și două săptămâni fără ca ea să primească nici măcar o singură scrisoare de la Beau, iar apoi vreo șase veneau într-o singură zi, cu multe mesaje cenzurate. Faptul că îi era citită și cenzurată corespondența o sâcâise vreme îndelungată. Dar era război, chiar dacă acesta părea departe, atât de departe de Sweetwater, statul Texas.

Reciti scrisoarea pentru a treia oară, aşezată la o masă din sala de recreere. Deseori, cursantele se adunau aici seara ca să studieze, să scrie scrisori, să discute despre pilotaj, să fie laolaltă şi să evadeze astfel din dormitoarele mici şi spartane, atât de monotone în milităria lor şi atât de golite de orice fel de personalitate. Atmosfera era eliberată complet de orice formalisme, scaunele erau permanent rearanjate pentru a forma grupuri întâmplătoare, fetele se fâţâiau de colo colo cu părul pe moaţe, reviste cu paginile mototolite zăceau împrăştiate peste tot. Numărul pe luna martie al revistei „The Sweetwater Reporter" era deschis la cea mai recentă listă cu vasele aliaţilor care fuseseră scufundate în bătălia pentru Atlantic. Într-un colţ trona mult folositul automat Coca Cola, iar lângă el se aflau stivuite navete de lemn pentru sticle goale. Pe un perete, se afla un avizier cu anunţuri despre întruniri religioase sau alte activităţi, caricaturi de actualitate decupate din ziare precum şi alte mesaje.

Într-unul din capetele sălii tocmai se desfăşura un disputat meci de ping-pong, cu Marty şi Chicago jucând împotriva unei perechi de cursante dintr-un alt dormitor. Păcănitul paletelor şi-al mingii punctau pălăvrăgeala din încăpere, pe măsură ce jocul se încingea, devenind din ce în ce mai palpitant în lupta pentru punctul final al victoriei. Şi lovitura fulgerătoare, joasă şi imparabilă a lui Marty fu decisivă.

Îmbujorate şi exuberante, Marty şi Chicago, se întoarseră la masa unde stăteau Mary Lynn, Cappy şi Eden. Cele cinci erau nedespărţite. De când plecase Aggie, luaseră obiceiul de a-şi spune „Inseparabilele", sperând într-un fel cam superstiţios că asta le-ar putea ţine împreună până la sfârşitul programului. Eşecul lui Aggie le întristase pe toate şi le deschisese

ochii. De-atunci își luau pregătirea mult mai în serios, iar hotărârea lor de-a izbândi devenise mai adâncă.

Marty trase un scaun și se trânti pe el, lăsându-se pe spate și legănându-se pe picioarele din spate ale scaunului.

— Hei, tu, aia mică, ce citești acolo? i se adresă ea lui Mary Lynn.

Deși Mary Linn era cea mai mare ca vârstă dintre ele, era tratată de parcă ar fi fost mezina grupului, în parte din cauza dimensiunilor ei și-a obrajilor ei de heruvim, dar mai ales din cauza lipsei ei de experiență. Se măritase la o vârstă atât de fragedă, încât nu mai apucase să trăiască pe cont propriu până atunci.

— O scrisoare de la Beau.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, declară Marty.

Cappy își ridică privirile din manualul de meteorologie și privi către mapa din fața lui Mary Lynn. Auzise în tot acest timp scârțâitul stiloului lui Mary Lynn pe hârtie și crezuse că aceasta își lua notițe din manualul ei, abia acum vedea că era vorba de o scrisoare.

— Hei, ar trebui să înveți, îi aminti Cappy. Ea era căpitanul nenumit al grupului, preluând conducerea și ocupându-se de toate în mod firesc, de la verificarea dormitorului pentru inspecție, până la a le trezi dimineața și a avea grijă să nu întârzie la cursuri.

— Așa am să fac, numai să termin scrisoarea asta pentru Beau. Tocmai îi povestesc despre noile avioane pe care le pilotăm acum. Simțea nevoia să-i istorisească totul despre viața ei, până în cele mai mărunte detalii, să împartă cu el tot ce i se întâmpla, ca să simtă că viețile le erau în continuare legate, în ciuda sutelor de kilometri care-i separau.

Așa că îi povesti totul despre avionul de școală BT-13. Acesta era, ca și aparatele PT-19 pe care le

pilotaseră în prima etapă a programului de pregătire, un avion cu profundor şi aripile înclinate. Dar asemănările se opreau aici. Botezat „Neînfricatul" de către fabricantul său, Compania Vultee, aparatul BT-13 părea enorm, cu motorul său puternic de 450 de cai. Avea un loc în faţă şi unul în spate dar spre deosebire de avioanele Fairchild care aveau carlingile deschise, acestea erau acoperite. O altă diferenţă importantă, scria Mary Lynn, era faptul că aparatul BT-13 era dotat cu radio. Pentru prima oară cursantele puteau fi în legătură cu turnul de control.

Dispecerii din turn le dădeau piloţilor instrucţiunile de rulaj şi poziţiile de decolare şi aterizare. Mary Lynn îi scrise lui Beau că, deşi pentru multe dintre cursante aceasta presupunea familiarizarea cu un nou mod de comunicare, pe nici una n-o deranja să i se spună ce şi când să facă. În sfârşit, aveau şi un microfon ataşat căştilor şi puteau transmite şi ele.

— Las-o în pace, Cappy. Se putea pune întotdeauna bază pe faptul că Marty îi va lua apărarea lui Mary Lynn, fiind invariabil de partea acestei fete loiale şi încrezătoare pe care aproape că o idolatriza. Era absolut convinsă că nu exista nici un strop de reavoinţă, în micuţa Mary Lynn. Nimeni nu îndrăznea să rostească nici cea mai slabă critică împotriva ei, în prezenţa lui Marty. Aşa se cade să-i scrie nevasta lui bărbatu-său, când sunt departe, în fiecare zi.

— Dar n-am oprit-o. Cappy ridică din umeri, dar gândurile îi fugiră la felul în care viaţa militară despărţea cuplurile, şi nu doar pe timp de război. Când se va mărita ea, soţul ei avea să vină acasă, la ea, seară de seară. Nu vor trăi despărţiţi cu nici un preţ.

— Te întâlneşti cu Colin la sfârşitul săptămânii, Marty? întrebă Chicago.

— Sigur. I se părea firesc. Întotdeauna la sfârşit de săptămână se întâlneau întâmplător în oraş grupuri de cadeţi cu grupuri de cursante, dar de obicei erau întâlniri amicale. Erau puţini cei care alcătuiau în mod invariabil perechi, aşa cum făceau Colin şi Marty. O luminiţă răutăcioasă dansă în ochii verzui-argintii ai lui Marty, pe când o privea pieziş pe Chicago.

— Dar tu te întâlneşti cu domnul Lentz la sfârşitul săptămânii? Veşnic stârnind buclucul, Marty nu rezistă tentaţiei de-a o sâcâi pe Chicago pomenindu-l pe fostul instructor de zbor al acesteia, din prima etapă de pregătire. Ştia prea bine că fata era îndrăgostită în secret şi fără speranţă de el.

— Nu. Chicago se înroşi.

Negăsindu-şi locul din pricina inactivităţii, Marty îşi readuse scaunul pe toate patru picioarele cu o bufnitură.

— Hai să mai facem şi altceva decât să învăţăm, le îndemnă ea.

— Ai dreptate. Ar trebui înviorată atmosfera. Eden fu de acord în mod surprinzător.

— Astfel grăit-a majestatea sa, declamă Marty maliţioasă. Cineva să meargă să-l aducă pe bufonul curţii. O luă peste picior pe Eden, ţinta ei preferată când era pusă pe harţă, pentru că Eden era singura care-i dădea apă la moară.

— Te descurci tu atât de bine în această ipostază, Marty, încât nu mai avem nevoie de încă unul, i-o întoarse ea rece şi-şi închise mapa cu conspecte. Ridicându-se în picioare, Eden se opri pentru a le face semn s-o urmeze. Haideţi!

După o ezitare de-o clipă, Cappy ridică din umeri şi-şi închise şi ea mapa. Restul făcură la fel şi o urmară pe Eden, care traversă încăperea către

pianina din colț. Obișnuită să fie centrul atenției, Eden se așeză în fața claviaturii și începu să zdrăngăne un ritm de boogie-woogie care le făcu rapid pe toate să se îngrămădească în jurul ei.

❀

Până să vină sfârșitul săptămânii, fetele descoperiră că această etapă a pregătirii prezenta și alte schimbări în afară de cursuri teoretice noi, aparate mai puternice și comunicare radio. Dar cea mai mare și mai epuizantă tortură era concentrarea necesară pilotării numai pe baza instrumentelor de bord. Carlinga le era acoperită cu o husă neagră eliminându-se astfel orice sistem de referință. Era o adevărată agresiune asupra simțurilor și nervilor.

— Aș fi putut jura că eram în toiul celui mai abrupt viraj la dreapta pe care l-am pomenit. Marty zăcea prăbușită în scaun, iar oboseala îi era adânc întipărită pe chip. Colin o asculta compătimitor, așezat în fața ei la masa din restaurantul hotelului, unde se întâlneau de obicei la sfârșit de săptămână. Afurisitele alea de instrumente arătau zbor planat pe o orizontală perfectă, dar senzația mea era atât de intensă, încât aș fi băgat mâna în foc că se defectaseră. Atunci a început să-mi răcnească în căști blestematul ăla de Frye. Slobozi un oftat istovit, încărcat de dezgust la adresa propriei persoane.

— Vertijul e o senzație pe care trebuie să te obișnuiești să n-o iei în seamă. O să treci tu cu bine și de asta, afirmă Colin calm.

— Mda.

— Sunt de acord. Cappy se afla și ea la masa mare, împreună cu Mary Lynn, Eden și Chicago. Pilotajul ăsta orb nu e distractiv deloc. După doar două

ore mă simt de parcă ochii mi-ar fi prinşi de cap cu nişte resorturi mititele şi ar putea să-mi sară în orice clipă.

— Fetelor, ar fi bine să vă obişnuiţi cu acest fel de pilotaj, le sfătui Colin. Unul dintre băieţi a strecurat o privire în programa voastră şi se pare că o să aveţi mai multe ore de zbor cu orientare doar după instrumente decât sunt necesare pregătirii unui cadet.

— Păi nu e drept, protestă Marty.

— Ca piloţi de transport, e probabil să zburaţi în condiţii meteo mai rele decât noi, piloţii de luptă, încercă el să fie logic. La noi se pune mai mult accentul pe acrobaţie aeriană. E firesc.

Murmure sceptice se ridicară de jur împrejurul mesei. Pilotajul cu orientare doar după instrumente era în mod evident lipsit de popularitate printre cele cinci care crezuseră odinioară că orice avea legătură cu zborul trebuie să fie o încântare. În decursul ultimelor luni se schimbaseră multe, inclusiv ele, dar le rămăsese aceeaşi înverşunare care creştea pe măsură ce pregătirea devenea tot mai dificilă.

Văzându-le expresiile, Colin adăugă:

— Staţi să vedeţi cum o să fie zborul nocturn. Abia atunci o să aflaţi cu adevărat ce înseamnă să te simţi dezorientat.

— Începem săptămâna asta care vine, zise Cappy.

— Încă n-am reuşit să pricep când o să mai şi dormim, se plânse Eden.

— Şi fără orele de somn preţioase pentru frumuseţea ei, Eden va redeveni muma pădurii, o tachină Marty, niciodată în stare să reziste tentaţiei de-a o lua peste picior pe mai bogata ei colegă de dormitor.

– A intrat vreuna din voi cu avionul în vrie până acum? întrebă Chicago, neinteresată de hărțuiala permanentă, dar lipsită de importanță.

– Da. Am crezut că mor de frică, confirmă Marty pe când celelalte înclinau din cap aprobând. Credeam că o să mi se desfacă avionul în bucăți. Vreau să zic că se scutura așa de violent, încât mi-am zis „Până-aici ți-a fost".

– Da, și mie mi-au trebuit peste 600 de metri altitudine ca să-l redresez, admise Cappy.

– În loc de „Neînfricatul", trebuia să-i fi spus „Vibratorul Vultee", sugeră Eden sec, scuturându-și țigara în scrumiera din mijlocul mesei. O femeie cu părul negru, într-o rochie mulată pe corp, trecu pe lângă masa lor. Legănarea exagerată a șoldurilor îi atrase atenția lui Eden. Cu o sprânceană arcuită, ea murmură cu o ironie cinică și usturătoare:

– Că tot vorbeam de vibratoare...

Marty se răsuci în scaun și privi peste umăr.

– Se crede „cea mai tare din parcare", nu? Nu era prima dată când observase prin preajmă o practicantă a acelei profesiuni, mai ales în hotelul Bluebonnet.

– Rochia e drăguță, zise Mary Lynn admirativ. Păcat că e așa de strâmtă.

Urmă un scurt interval de tăcere, în care toți se uitară la Mary Lynn ca să-și dea seama dacă observația rostită cu glas blând și tărăgănat fusese serioasă. Ochii ei întunecați clipiră nevinovat când ea le întoarse privirea.

Marty râse sacadat.

– Hotărât lucru pentru o doamnă căsătorită, ai dus o viață mult prea retrasă. Să fie de vină educația ta imaculată?

Mary Lynn își roti privirea în jurul mesei, simțindu-se neștiutoare, dar nefiind sigură de ce.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

Cu o mimică exagerată, Marty imită accentul femeii din sud:

— Scumpete, cred că ne-am putea referi la femeia aceea ca la o „doamnă a nopții" sau poate o „porumbiță întinată".

Ochii întunecați ai lui Mary Lynn se dilatară și ea își răsuci capul ca să se holbeze după femeia aceea, după care tăcu și se uită lung la grupul în care se oprise, întrebând:

— Va să zică așa arată...?

Printre hohotele de râs ce urmară, Marty declară:

— Tot te corupem noi până la urmă!

❀

Baza Avenger Field nu avea lumină pe pistele de decolare. Pe când umbrele prelungi ale asfințitului se întindeau peste câmp, devenise unul din obiceiurile locului să vezi o camionetă încărcată cu recipiente rezistente în care se ardea combustibil, cum înaintează pe piste, depunându-le la intervale regulate.

Punând la un loc „pilotajul orb" cu carlinga opacă, orele petrecute la sol captive în simulatorul de zbor unde erau obligate să folosească instrumentele pentru orientare, și zborurile pe timp de noapte, fetele erau convinse că pregătirea lor în această etapă de bază a programului avea scopul de a le testa mai degrabă sănătatea mintală și rezistența fizică și psihică. Se țineau treze cu dușuri reci și cafea neagră „ca la mama acasă"; dușurile înainte de zborurile de noapte și cafelele în sala de pregătire

pentru zbor, în timp ce-şi aşteptau rândul, de obicei până spre două dimineaţa.

La decolare, Mary Lynn încă nu se obişnuise cu senzaţia de prăbuşire pe care i-o dădea rulajul pe pista scufundată într-o beznă de iad, cu flăcările galbene ale recipientelor cu combustibil arzând, fulgerându-i la periferia câmpului vizual, în vreme ce ea stătea cu ochii pe vitezometru ca să ştie când să tragă de manşă. După desprindere, totul era înghiţit instantaneu în beznă. Asta o descuraja de fiecare dată.

Şi aterizarea era păcătoasă, fiindcă nu mai putea percepe volumele din pricina întunericului. Trebuia să se bazeze doar pe altimetru şi asta practic până în momentul contactului cu solul, şi în acelaşi timp să-şi supravegheze viteza pentru ca motorul să nu se poticnească. Invariabil, se lovea de pământ bufnind şi hurducându-se pentru ca apoi să se îndepărteze legănându-se zăpăcită pe pista de aterizare, ca o raţă rănită.

Ore nesfârşite erau petrecute în traficul aerian din împrejurimile bazei Avenger Field executând decolări în continuarea aterizărilor. Celelalte avioane nu mai erau decât nişte puncte luminoase, luminile de navigaţie roşii şi verzi de pe aripi şi razele albe ale farurilor strălucind ca nişte ochi fără vedere la apropierea de pista de aterizare.

Dar odată ce părăsiră zborul în imediata apropiere a bazei, pentru a exersa pilotajul după semnal radio, în Mary Lynn ieşi la lumină o adevărată pasiune pentru zborul nocturn. Exista o anumită calitate magică în bezna de nepătruns a unei nopţi texane, cu cerul scânteind de stele. În lumina lunii, aripile avionului păreau suflate cu argint. Deasupra ei apărătoarea de

sticlă a carlingii părea să răsfrângă din când în când razele lunii, scăldând-o într-o strălucire argintie.

Lumina ciudată a unei ferme pâlpâind în întunecimea fără sfârşit de sub ea devenise o privelişte obişnuită. Mary Lynn îi înregistră coordonatele, ca să poată regăsi şi în timpul zilei acea sursă prietenoasă de lumină. Trenurile de pasageri târându-se prin neantul întunecat cu nenumăratele lor ferestre luminate, îi aminteau lui Mary Lynn de nişte omizi. Zumzetul constant al semnalului de navigaţie răsunându-i în auz dinspre transmiţătorul radio, îi confirma că era pe traiectoria corectă. Dacă se îndepărta de conul de transmisie, sunetul se schimba în semnalele codului Morse. „Da-di", adică litera A, se repeta dacă devia la stânga faţă de traiectorie; „di-da", adică litera N, dacă se abătea în dreapta acesteia.

Fiecărui transmiţător radio i se repartizase o anumită frecvenţă de emisie. Localizarea lor era marcată pe hărţi, astfel că pilotul putea zbura de la un transmiţător la altul, trecând de la o frecvenţă la alta. Când un avion trecea chiar pe deasupra transmiţătorului, apărea un con de linişte, care îi permitea pilotului să-şi afle poziţia exactă pe hartă. Dar întreruperea semnalului sonor ocupa doar un prea scurt interval. Trebuia să ai urechea antrenată ca să nu-l treci cu vederea.

Zumzăitul slab încetă timp de câteva secunde. Mary Lynn schimbă frecvenţa şi execută virajul către cel de al doilea transmiţător, urmând ordinele pe care i le dăduse mai devreme instructorul. Pe deasupra semnalului „da-di, da-di" care-i ţiuia în urechi, instructorul ţipă:

— Unde te trezeşti, Palmer? Ţi-am spus să nu te îndrepţi spre cel de-al doilea emiţător până n-ai trecut pe deasupra primului. Ai surzit?

Sarcasmul o făcu pe tânăra femeie cocoţată pe cele două pernuţe să se zburlească în sinea ei.

— Da, domnule, şi am recepţionat conul de linişte. Şi-apoi foarte dulceagă! Dumneavoastră nu?

Faptul că instructorul nu putu răspunde prompt îi dădu o satisfacţie imensă. Marty îi spusese că unii dintre instructori aveau la activ în plus, faţă de ele, doar câteva ore de pilotare a aparatelor BT-13. „Orbii călăuzindu-i pe orbi", glumise ea. Mary Lynn o suspectase pe Marty de exagerare, dar toată povestea începea să pară adevărată. Cu alte două ocazii anterioare, ea urmase strict comenzile instructorului şi sfârşise prin a se rătăci.

În cele din urmă, instructorul vorbi din nou ca să se apere, pretinzând:

— A fost doar o verificare suplimentară.

Cu o senzaţie caldă de satisfacţie, Mary Lynn îşi avântă aparatul BT-13 în întunericul ţintuit de stele. Câteva minute mai târziu, o cuprinse o senzaţie de nelinişte. Motorul nu mergea cum trebuie; era mai degrabă o intuiţie decât o schimbare reală de ritm. Începu să verifice indicatoarele de combustibil.

Defecţiunea începu printr-o vibraţie. Instructorul se porni să zbiere la ea. Apoi o limbă de foc ţâşni din răsucirea elicei, dansă avântându-se şi dispărând. Apoi apăru din nou. Foc! Motorul luase foc. Instructorul începu să răcnească obscenităţi şi îi smulse lui Mary Lynn comenzile; manşa o lovi în genunchi. Mary Lynn se lupta cu propriile-i valuri de panică la vederea acelei pălălăi galbene, mortale, care se revărsa

dinspre botul avionului spre carlinga din față unde stătea ea.

❀

Trecuse de două dimineața când Marty și Chicago intrară împleticindu-se în dormitor, extenuate fizic, simțind că li se învârt capetele încă mai văzând cu coada ochiului fulgerele de lumină ale recipientelor cu combustibil arzând. Cappy tocmai se urca în pat, iar Eden era deja întinsă, cu apărătoarea de satin pe ochi.

— Aș putea să dorm o săptămână încheiată, se plânse Marty. Se trânti pe pat, prinzându-și capul obosit în mâini.

— Ca noi toate. Cappy își trase pătura în jurul umerilor și se întoarse pe o parte, înfundându-și capul în pernă.

Cu un efort, Marty își înălță capul. Patul de lângă al ei era gol, cu pătura bine întinsă pe deasupra.

— Unde-i Mary Lynn? Se încruntă.

— Probabil că încă nu s-a întors, zise Cappy fără a se mai obosi să deschidă ochii.

Lui Chicago nu-i trebuise mult ca să-și lepede salopeta de zbor și să se strecoare în pijama. Conversațiile nocturne târzii erau ultimul lucru care ar fi putut-o interesa.

— Noapte bună. Se aruncă obosită în pat și se strecură sub pătură.

Acum, Marty era singura care nu se culcase încă. Mai cântări din priviri patul gol preț de câteva secunde, săcâită de absența lui Mary Lynn. Apoi ridică din umeri și anunță fără adresă precisă:

— Probabil că iar s-au rătăcit din cauza idiotului ăla de instructor al ei. Duse mâna la fermoarul salopetei de zbor. Știți ceva, eu nu pricep de ce

ne-am mai fi chinuind noi să ne dezbrăcăm. Tot o să ne trezim în câteva ceasuri.

Eden, care păruse a fi adormit adânc, zise în cele din urmă:

— Mai taci, Rogers!

În dimineața următoare patul era tot gol. Absența lui Mary Lynn nu mai putea fi expediată cu o ridicare din umeri. Îngrijorarea li se răsucea tuturor în suflete, ca un cuțit.

— Voi ce credeți că s-a întâmplat? Marty le tatona chipurile cu o privire aspră simțindu-se înspăimântată, deși nu voia să o arate.

— Nu știu. Cappy împărtășea îngrijorarea și neliniștea scrisă pe fețele colegelor ei de dormitor, deși asta nu se vedea decât în pâlpâirea confuză din ochii ei albaștri. Cum ai zis și tu azi-noapte, Marty, se prea poate să se fi rătăcit. Poate au aterizat la o altă bază și au hotărât să aștepte să se lumineze ca să zboare înapoi, încercă ea să fie logică. Până când nu primeau vești în alt sens, i se părea cea mai înțeleaptă soluție să mențină o perspectivă optimistă. Zâmbi ca să le încurajeze. Probabil că ne facem griji degeaba cu toatele.

— Mda. Dar Marty nu era convinsă.

După ce se prezentară la inspecția de dimineață, renunțară toate la micul dejun și merseră direct la biroul Operațiuni. Marty își făcu loc împingând cu umărul până ieși în fața cvartetului și ceru să știe ce se întâmplase cu Mary Lynn Palmer.

— Vă rugăm. Suntem colegele ei de dormitor, zise Cappy, încercând să tempereze arțagul lui Marty.

Din partea ofițerului de personal apăru mai întâi o ezitare care spunea multe.

— Îmi pare rău, dar rămăşiţele aparatului BT-13 pe care-l pilota, au fost găsite azi dimineaţă pe teritoriul unei ferme către nord. Avionul pare să fi explodat la impactul cu solul. La ora actuală acţiunea de căutare a cadavrelor e în desfăşurare.

— Nu! Mica negaţie veni de la Marty, care înţepenise de şoc. Nu se putea. Era o greşeală la mijloc, insista mintea ei. Mary Lynn nu putea fi moartă. Nu ea! Marty primi vestea ca un refuz sălbatic şi dârz de a crede.

În vreme ce celelalte se clătinau sub lovitura veştii, Cappy îşi păstră prezenţa de spirit.

— Mulţumim, murmură ea către ofiţerul cu figură solemnă. Ieşiră în grup compact, umăr la umăr, ţinându-se unele pe altele de talie, toate simţind nevoia unui contact fizic reciproc. Chicago era singura care plângea, suspinând uşor, în vreme ce lacrimile îi alunecau pe obraji.

Afară soarele strălucea pe fundalul incomparabilului cer al Texasului. Primăvara izbucnea în jurul lor, păsările ciripeau. Era o zi perfectă pentru zbor, adia o briză blândă, dar cele patru erau prea uluite de vestea primită pentru a mai băga de seamă.

— Nu cred, repetă Marty. Expresia îi era împietrită de şoc, faţa îi era secătuită şi palidă. Dintre ele toate, Marty primise cea mai grea lovitură; ea fusese cea mai apropiată de Mary Lynn.

Stăteau toate strânse una într-alta, suferind în tăcere. Dincolo de pierderea unei colege de dormitor, se confundau cu şocul de-a realiza că sunt ele însele muritoare. Indiferent de cauză, defectarea instrumentelor, a motorului, o eroare de pilotaj, i s-ar fi putut întâmpla oricărei a dintre ele. Chicago începu să

plângă iar, înăbuşindu-şi suspinele cu o mână încleştată peste gură.

Dacă mai stăteau mult aşa, Cappy se temea că vor paraliza.

— Haideţi, le îndemnă ea liniştit. Trebuie să ne prezentăm la linia de zbor. Dar îndemnul ei păru să fie primit de urechi surde, aşa că adăugă:

— Aţi uitat? E război.

Expresia de piatră pieri de pe chipul lui Marty când o privi pe Cappy, clocotind de mânie.

— Hayward, mă scârbeşti! N-ai decât să-ţi iei calmul tău imperturbabil şi sobrietatea şi să ţi le vâri undeva! Şi se îndepărtă cu pas demn, rigidă şi îndurerată, incapabilă de-a găsi o supapă de eliberare a durerii care-i ridica un nod în gât.

Mai târziu, Marty i-o tăie scurt instructorului ei, Bud Hanson, care încerca să-şi exprime condoleanţele, pe când se îndreptau către avionul parcat la rampă. Nu voia să-i audă vorbele, confirmări suplimentare ale morţii lui Mary Lynn.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Bud, îl informă ea cu glas aspru şi rece.

Privirea lui alunecă pe deasupra ei.

— Sigur.

Urcarea în carlinga avionului de şcoală şi prinderea centurii de siguranţă îi dădură o senzaţie ciudată. Se surprinse întrebându-se ce simţise Mary Lynn când i se prăbuşea avionul. Mai avusese oare timp de spaimă... sau durere?

— FF optzeci şi unu. Apăsă butonul microfonului pentru a chema turnul de control. Aici şaizeci şi doi. Sunt pe rampă. Solicit instrucţiuni de deplasare. Terminat.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, urmată de o a doua, apoi de o a treia. Marty auzi răspunsul, dar nu părea a fi în stare să reacționeze. Lacrimile se transformară într-un șuvoi constant, scăldându-i obrajii și colțurile gurii.

— Marty? Vocea lui Bud Hanson se auzi în căști. Turnul de control ți-a dat cale liberă către pista șaptesprezece. N-ai auzit?

— Ba da, se smiorcăi ea. Pornesc imediat. Aruncând cîte o privire de control în stânga și în dreapta aparatului, Marty trase șocul și călcă apăsat pedala dreaptă a palonierului.

Zbură mai prost ca niciodată. Aproape că o exaspera răbdarea pe care o manifesta Bud față de greșelile ei, greșeli tipice de începător. Pe dinăuntru, Marty se simțea bolnavă și amorțită. La sol se opri o clipă să-l privească pe bărbatul cu chip bonom, fără a se uita însă în ochii lui.

— Îmi pare rău, Bud, zise ea.

— Toți avem dreptul la zilele noastre proaste.

Pe când traversa fâșia de asfalt din fața hangarului avu senzația că picioarele-i sunt de plumb. O remarcă pe Chicago în picioare, lângă un jeep parcat în apropierea hangarului și lăsă brusc capul în jos, nedorind să dea semne că ar fi observat-o pe colega ei de dormitor. Jalea și durerea erau prea proaspete, prea noi. Nu vroia să dea ochii cu nici una dintre ele și să le audă vorbind despre Mary Lynn. Era prea dureros.

— Hei! Marty!

Era prea târziu. Chicago o văzuse. Marty se gândi să-i ignore chemarea, apoi își întoarse privirea către cealaltă parcă în ciuda propriei voințe, și din nou se uită în altă parte, când Chicago îi făcu semn cu mâna

să i se alăture lângă jeep. Nodul din gât deveni parcă şi mai mare când Marty ghici că Chicago vroia probabil să-i spună că fuseseră găsite cadavrele. Biata Mary Lynn, cea cât o păpuşă, dezmembrată şi sfâşiată...

— Marty! O voce familiară o strigă pe nume.

Dintr-o singură privire Marty o observă şi pe fata micuţă în salopetă lălâie, care-i făcea semn cu mâna, şi paraşuta îngrămădită în jeep, şi zâmbetul cu gura până la urechi de pe chipul lui Chicago.

Era Mary Lynn, cât se poate de vie, în ciuda zgârieturilor pe care le dobândise târâtă fiind de paraşută, când aterizase. Râzând şi plângând, Marty o rupse la fugă. Când se mai potoliră râsul şi îmbrăţişările, Mary Lynn povesti cum ea şi instructorul ei se catapultaseră din avionul în flăcări înainte ca acesta să se prăbuşească. Vântul o dusese pe ea ceva mai departe, fiindcă era mai uşoară, despărţind-o astfel de instructor, care-şi rupsese piciorul în cădere. După ce îşi petrecuse toată noaptea dârdâind de frig, în zori Mary Lynn se pusese pe mers şi întâlnise un cowboy.

— Când m-a săltat odată în şaua calului ăla şi animalul a început să se cabreze, am crezut că-mi văd moartea cu ochii. Mary Lynn râse amintindu-şi scena. Dar râsul îi pieri când se uită la mânerul paraşutei, un suvenir pe care încă-l mai ţinea în pumnul încleştat. Bănuiesc că asta mă face membru oficial al Clubului Omizilor, nu-i aşa? Acesta era un club select care nu accepta ca membri decât piloţi care se catapultaseră vreodată dintr-un avion în picaj şi puteau dovedi asta cu mânerul paraşutei.

— Asta te face cea mai al naibii de norocoasă creatură din lume, îi răspunse Marty.

— Știu. Avea să treacă multă vreme până când va putea uita senzațiile acelei nopți; cum a spart acoperișul carlingii și l-a împins în spate, cum vântul bătea nemilos și arșița fioroasă a flăcărilor se abătea către ea, cum s-a zvârlit în neantul acela întunecos și a simțit acea spaimă abjectă, cum a tras de mânerul parașutei și cum a așteptat preț de câteva secunde, agonizante, ca aceasta să se deschidă, apoi vuietul mătăsii învolburate și privelișteа avionului arzând, răsucindu-se într-o vrie mortală. Avea să treacă multă vreme....

— Fir-ar dracu'-al dracului! Bine, da' se cere să sărbătorim! declară Marty, clipind fără a-și putea opri lacrimile. Haideți să le găsim pe Cappy și pe Eden și să mergem la cantină. Fac cinste cu Coca-Cola!

— Da' chiar că avem nevoie să sărbătorim, căzu de acord Chicago. Inseparabilele sunt din nou împreună!

Capitolul VII

Ceafa şi umerii o dureau de încordare, dar Cappy nu putea irosi cele câteva secunde necesare pentru a se relaxa şi a se elibera de o parte din amorţeala dureroasă. Toată atenţia îi era concentrată pe bordul plin de instrumente din faţa ei. Mâinile îi erau încleştate pe manşă, iar picioarele acţionau palonierele pe măsură ce ea executa manevrele indicate de vocea pe care o auzea în căşti. Înăuntrul carlingii închise, aerul devenea de nerespirat şi asta părea să se adauge pulsaţiei dureroase din tâmplele ei.

– Bine, pentru azi ajunge, zise vocea şi apoi adăugă de parcă ideea i-ar fi venit pe loc, ai făcut treabă bună.

Toate instrumentele fuseseră deconectate, dar lui Cappy îi trebui ceva timp pentru a-şi relaxa mâna încleştată pe manşă. I se părea că manşa face parte din ea însăşi. Oftând, îşi arcui umerii şi spatele şi-şi relaxă ceafa într-un exerciţiu de redresare şi apoi întinse mâinile să deschidă trapa.

Întotdeauna când scotea pentru prima dată capul din carlingă trăia acelaşi şoc dezorientat. Se simţea ca şi când ar fi pilotat pe parcursul ultimei ore un avion adevărat, dar ieşind, păşea într-o sală de clasă.

Cappy ieşi din simulatorul Link şi păşi pe podea. „Vocea" şedea la o masă. Putea comunica prin căşti cu „pilotul" şi putea supraveghea evoluţia acestuia, aşa cum era ea înregistrată de acul îndicator automat.

Simţind podeaua sub tălpi, Cappy se uită la simulatorul de zbor care o păcălise încă o dată, făcând-o să creadă că e real.

Simulatorul Link oferea o privelişte atât de absurdă! Era o înjghebare ca un cufăr, cu aripi boante şi coadă ridicolă. Întotdeauna îi amintea lui Cappy de o caricatură de avion ca în desenele animate, care ar fi fost mai la locul ei într-un carnaval. Nu-i lipsea decât elicea. Dar, îşi zicea ea, în ciuda acestei aparenţe comune, îşi atingea totuşi scopul, şi anume de a le oferi cursanţilor cât mai multe ore de exersare a zborului bazat doar pe instrumente.

La sfârşitul unei ore de zbor pe simulator, Cappy se simţea întotdeauna complet epuizată şi extenuată, de parcă cineva i-ar fi făcut creierul omletă şi de data asta era la fel. Încă de dimineaţă plouase monoton, aşa că nu se putuse zbura. Şi orele de curs ale zilei odată terminate, cursantele nu mai aveau nimic de făcut.

Ca o mică turmă, cele cinci din dormitorul lui Cappy se strânseră în mod firesc într-un grup, îndreptându-se spre uşă. Toate aveau pe chipuri aceeaşi expresie amorţită şi în ochi aceeaşi privire incoloră.

— Precis că iadul e un simulator Link, declară Marty. Se făcuse aşa de înăbuşitor astăzi acolo înăuntru, încât am crezut că o să mă sufoc. Păi vă închipuiţi voi cum o să fie la vară, când temperatura o să sară de 37°C la umbră... şi noi o să fim prizoniere

în sicriul ăla ore întregi? Nu există în tot trupul meu nici măcar un mușchi care să nu mă doară. Până și capul, așa-mi vuiește pacostea, că mai bine m-aș lipsi de el.

— Chiar te rugăm. Surâsul lui Eden era subțiat de sarcasm. Poate că atunci nu vom mai fi nevoite să te ascultăm văicărindu-te atâta.

Marty fu pe punctul să-i răspundă, dar se răzgândi, în timp ce ieșeau în șir indian pe ușă. Afară ploaia cădea în perdele grele și compacte. Se înghesuiră sub streașina clădirii, răpăitul constant al ploii căzând deasupra lor și apa scurgându-se de pe acoperiș în fața lor, ca un scut lichid.

Lângă ghereta santinelei crescuse surprinzător un brăduț scurt și îndesat, ultimul din șirul neregulat de brăduți împrăștiați în fața clădirii cu săli de clasă. Brazii păreau complet nelalocul lor în acest peisaj texan roșiatic.

— La dracu, vreau să fumez o țigară. Hai să mergem la cantină să fumăm și să bem Coca Cola, sugeră Marty și se uită spre Cappy să vadă dacă e de acord.

— Bine, dar cineva trebuie să se ducă în dormitor să golească ligheanele. Barăcile nu erau celebre doar pentru curentul permanent care bântuia prin ele ci și pentru acoperișurile prin care pătrundea ploaia. Felele reușiseră să facă rost de vreo șase ligheane și le poziționaseră strategic în locuri unde apa se scurgea prin acoperiș. Cappy pusese la punct un sistem conform căruia fiecare din ele își punea ceasul să sune la o altă oră a nopții, astfel încât vasele să fie golite la intervale regulate.

— Eu le-am golit ultima, se lăudă Marty. E rândul lui Chicago.

Chicago își acceptă soarta cu o strâmbătură.

— Ne vedem mai târziu, fetelor.

— Nu vii cu noi la cantină? întrebă Cappy.

— Nnnu. Am niște rufe de spălat. Și Chicago le aruncă o privire tristă și preocupată, înainte de a le întoarce spatele acoperindu-și capul cu jacheta de piele. Ne vedem mai târziu. Se repezi în ploaie ușor cocoșată. Cappy simți un fior de compasiune pentru Chicago privind-o cum se îndepărtează.

— Da' ce-i cu ea? se încruntă Marty.

— Cred că zborul ăsta în simulator îi face probleme. Și Cappy ridică din umeri ca să le dea de înțeles că de fapt nu era treaba lor.

— Toți avem zilele noastre proaste. Mary Lynn își înălță umerii și privi perdelele de apă. Pe jos se adunau deja bălțoace, iar stropii torențiali făceau bulbuci. Mi se pare normal ca așa o zi infectă să facă pe oricine să-i piară cheful de viață.

— În orice caz mie îmi distruge pieptănătura.

Eden își prinse cu degetul încârligat o șuviță atârnând și apoi îi dădu drumul, iar. Ia uite cum s-a lăsat! Știți la ce visez eu tot timpul? Un tratament cu balsam fierbinte pentru păr, o ședință de cosmetică, și apoi să mă întind pe o masă de masaj și să sorb alene whisky vechi de doisprezece ani, în vreme ce mâini pricepute îmi alungă din mușchi toată durerea și încordarea.

— Sună grozav, murmură Cappy.

— Da, mai ales partea cu whisky-ul, aprobă Marty amuzată, cu vocea ei răgușită.

— Ploaia asta nu vrea să se domolească de loc. De ce-om fi stând noi aici? Vru să știe Mary Linn.

— Are dreptate. Hai să mergem. Marty își descheie jacheta și și-o trase peste cap.

Din spirit de imitație făcură toate la fel și-o porniră lipăind și împroșcând către cantină. Ploaia le udă leoarcă.

– Hei, ia uitați-vă. Marty arătă spre clădirea administrației lăsând ploaia să-i scalde fața. Taxiul local era parcat în față, iar pasagerele bine îmbrăcate și dotate cu umbrele care călătoriseră în el, așteptau să-și primească valizele din port-bagaj, și întorceau capul în toate părțile, holbându-se la tot ce vedeau. Femeile păreau năucite, în mod clar nelalocul lor, dar dornice de-a se integra. E noua serie de cursante. Oare și noi om fi arătat tot așa de necoapte?

– Probabil, răspunse Cappy zâmbind. Ziua aceea cenușie de acum aproape o lună și jumătate, când sosiseră la baza Avenger Field, părea să fi rămas departe cu ani în urmă.

– Cred că va fi nevoie să le inițiem. O scăpărare diavolească se aprinse în ochii lui Marty.

– Cum adică? Mary Linn întoarse capul pentru a o privi pe Cappy și primi în obraz o rafală de ploaie. Cappy încercă să-și ascundă zâmbetul, constatând naivitatea lui Mary Lynn.

La apusul soarelui, norii se rostogoliră departe și curcubeul se luă la întrecere cu strălucirea proaspăt limpezită a asfințitului înflăcărat. Ligheanele fură golite pentru ultima dată și puse bine de-o parte pentru alte zile negre. Apoi Inseparabilele așteptară până când Marty decretă că nu venise momentul.

Afară li se alăturaseră și alte cursante ale primei serii de la Sweetwater, și lipăiră toate prin noroiul roșu, spre baraca noilor venite. Mary Lynn fu aproape luată pe sus de valul „haitei", când aceasta năvăli în primul dormitor. Marty era în fruntea asaltului, răcnind ordine și făcând pe dura.

— Atenție! strigă ea la cursantele speriate care se tolăniseră pe noile lor paturi și-și scriau primele scrisori către cei de acasă. După ce se ridicară la repezeală din paturi, începură să chicotească dându-și seama că erau „persecutate" de cele de la „clasa mai mare".

— Ce-i de râs? ceru Marty să știe fără a i se clinti un mușchi pe față, dar cu ochii ei decolorați sclipind de maliție. Drepți! Umerii înapoi, pieptul în afară, suge burta!

Spiritul aspru al inițierii venea împotriva a tot ce fusese Mary Linn învățată despre blândețe și amabilitate, împotriva tuturor gesturilor manierate cu care trebuie înconjurată o persoană pentru a o ajuta să se simtă binevenită. Dar noile cursante păreau să primească agresiunea și bășcălia uneori plină de cruzime, cu bună dispoziție. Mărșăluiră supunându-se unui șir confuz de ordine și încercară să se așeze pe scaune deși știau că le vor fi trase de sub ele în ultima clipă. Când câteva fură selecționate pentru a fi aruncate sub duș, țipetele lor aduceau a râs.

Pentru început, Mary Linn nu fu deloc sigură că această specie de umor e pe gustul ei; parcă prea întrecea măsura. Dar încet-încet, pe măsură ce „teroarea" trecea de la un dormitor la altul, îi dădu de gust noului joc și se alătură și ea farselor și trăznăilor. În ultimul dormitor, cedă unui impuls drăcesc și închise robinetul de apă rece de la duș. Cineva răcni un avertisment și cursantele ude leoarcă și cu haine cu tot, reușiră să evite la timp valul de apă opărită.

Când totul se termină, se întoarseră agale la dormitorul lor, râzând vesel. Mary Linn se tolăni pe pat, neluând în seamă noroiul care-i stropise panta-

lonii şi îi mânjise pantofii. Se simţea fantastic de relaxată, dispăruseră toate frustrările şi tensiunile reprimate.

— Aţi văzut cum au sărit toate ca arse când am întins eu mâna spre robinetul de apă rece? Râse amintindu-şi şi o privi pe Marty, una din instigatoarele incursiunii din acea seară.

— A fost cea mai a dracu' de amuzantă privelişte pe care mi-a fost dat s-o văd, Marty hohotea de râs.

Dar hazul pieri a doua zi de dimineaţă când toată seria lor fu aspru dojenită pentru bufoneriile lor de „cursante mai vechi". Ofiţerul comandant al bazei anunţă că orice viitoare agresare a unor noi venite era cu desăvârşire interzisă. O fată dintr-o altă baracă suferise o fractură a coccisului în urma căzăturii pe podea, când i se trăsese scaunul de sub ea. Era încă prea devreme pentru a şti dacă fractura o va elimina din program sau nu.

— Mama mi-a spus că niciodată n-o să iasă nimic bun dacă te bucuri de necazul altuia, îşi aminti prea târziu, Mary Linn.

— Nu credeam că va fi cineva accidentat, insistă Marty să apere acţiunea lor, dar vocea i se înmuiase.

❀

— 013, ai culoar liber pentru aterizare.

Eden apăsă pe butonul microfonului.

— Recepţionat, FF 81. 013 are culoar liber pentru aterizare.

Jos sub aparatul şcoală cu aripi înclinate, pământul era presărat cu tufişuri ghimpoase şi puieţi de cedru. Eden îşi poziţionă avionul BT-13 paralel cu pista de aterizare şi-şi potrivi viteza de coborâre. Pământul părea să se repeadă în sus spre ea, con-

tururile estompându-se pe măsură ce zbura mai jos. Roţile trenului de aterizare rulară lin pe pistă. Ştia că scânteia de satisfacţie pe care o simţi executând aterizarea după toate regulile artei era nepreţuită.

Pe când frâna pentru a vira spre pista de acces, o voce se făcu auzită în căşti.

— Aici Jacqueline Cochran. Eden intră imediat în alertă. Mă înscriu în aterizare. Eliberaţi pista, ordonă vocea femeii.

Eden se îndreptă cu avionul spre hangar, privind spre cer. Înălţându-se în aer să dea târcoale la o distanţă respectuoasă, avioanele se retrăgeau rapid din calea aparatului Beechcraft cu aripile ca pumnalele, ce se apropia de bază, în vreme ce directoarea programului de instruire a piloţilor venea ţintă spre pista de aterizare.

Când avionul luă contact cu solul, Eden se cătărase deja afară din carlingă şi sărise pe pământ. După două ore de pilotaj solo, timpul ei de zbor pentru ziua în curs se încheiase. Eden nu schiţă nici o intenţie de-a se îndrepta spre hangar, aşteptând în schimb s-o întâmpine pe celebra comandantă şi întrebându-se dacă Jacqueline Cochran îşi va mai aminti că se cunoscuseră la petrecerea din decembrie trecut.

Văzând cerul de deasupra bazei şi împrejurimile lui aproape golite de trafic, Eden nu putu să nu se amuze. I se inculcase de mult prin educaţie conştiinţa importanţei un ei întrări în scenă. Şi nu încăpea nici o îndoială că directoarea Detaşamentului de Instrucţie de Zbor pentru femei îşi făcuse o apariţie de înaltă clasă.

Avionul cel mare rulă pe lângă ea, cu elicea aproape atingând asfaltul. După ce se opri frâ-

nând, motorul fu scos din funcțiune. Eden se apropie de Beechcraft, nedându-și seama că avea funingine pe față și părul ei roșcat era prins în codițe neglijente. Aviatoarea blondă, cu silueta și chipul atât de cunoscute ieși din carlingă.

— Bună, ziua, domnișoară Cochran.

Salutul ei abia dacă fu gratificat cu o privire pe când directoarea se îndrepta spre hangar.

— Du-mi asta! Îi aruncă lui Eden o haină lungă de nurcă.

Eden se poticni indignată, nevenindu-i să creadă că e tratată ca o servitoare. Privi clocotind de revoltă haina de nurcă din brațele ei. Dar tot atunci își văzu și propriile haine mototolite și stratul de praf care o acoperea de sus în jos. Își atinse cu o mână codițele ridicole și izbucni în hohote.

La auzul râsului ei, Jacqueline Cochran încetini pasul și se întoarse peste umăr pentru a o privi pe Eden cu o măreție poruncitoare.

— Găsești ceva de râs?

— Tocmai mi-am dat seama că probabil nici propria mea mamă nu m-ar putea recunoaște acum, replică Eden nestingherită.

O sprânceană impecabil desenată se arcui interogativ, făcând o cută pe fruntea netedă.

— Ne-am mai cunoscut? întrebă ea, apoi se lansă imediat într-o explicație politicoasă și afabilă, potrivită rangului ei de comandant. Am discutat cu multe fete. Nu mi se poate cere să mi le amintesc pe toate. Sunt sigură că înțelegi.

— Bineînțeles, domnișoară Cochran. Întâlnirea lor fusese memorabilă pentru Eden, dar pentru aviatoarea blondă nu fusese decât una oarecare, printre multe altele. Mă numesc Eden van Valkenburg.

Ne-am cunoscut în decembrie trecut la New York, la o petrecere a părinților mei.

— Da, desigur. Semnificația numelui fusese înregistrată, deși Eden se îndoia de-a binelea că Jacqueline Cochran își amintea într-adevăr de ea.

Iar faptul că Eden era pe aceeași treaptă socială cu comandanta sa avu prea puțin efect, îi temperă doar atitudinea arogantă făcând-o ceva mai condescendentă. Jacqueline Cochran se răsuci și-o porni din nou către hangar, așteptându-se ca Eden s-o urmeze, deplasându-se cu pași mari și lini, aproape agale în comparație cu graba de mai înainte.

— Spune-mi, domnișoară van Valkenburg, cum te descurci? întrebă ea. Ceva probleme sau nemulțumiri?

— Nu. Avea de fapt o listă întreagă, începând cu acoperișirile sparte ale barăcilor și până la teroarea pe care o exercitau câțiva dintre instructori, dar Eden ghici că femeia nu vrea de fapt să afle. Încă nevoită să ducă blana, își îngropase fără să-și dea seama degetele în blana întunecată, mângâindu-i moliciunea lucioasă și savurând senzația aproape uitată. Și-apoi, domnișoară Cochran, am învățat deja că răspunsul la orice plângere e pur și simplu „Da, e greu".

Cochran râse cu glas jos și melodios.

— E adevărat, fu ea de acord și se opri față în față cu Eden când ajunseră la hangar. Surâsul îi înmuiase trăsăturile și aducea aminte de educația ei sudistă. Privirea cu care o studie pe Eden era gravă și sinceră. Dacă ai vreodată o problemă serioasă, vreau să vii direct la mine. Tu, sau oricare dintre fete.

— 'Țeles, să trăiți. Dar Eden era curioasă în legătură cu scopul acestei vizite, deși știa prea bine că directoarea vizita baza în mod regulat pentru a

verifica mersul activităților. Ce vă aduce aici de data aceasta, domnișoară Cochran? E doar o verificare de rutină?

— Nu chiar. Un surâs de satisfacție îi lumină ochii. În curând o să aveți musafiri, fetelor. Operațiunea Houston se închide și întregul program se mută aici, la Avenger Field. Cererea de piloți calificați e mai mare decât oferta. E nevoie de mai mulți bărbați în luptă și deci și de mai multe femei-pilot. Baza Houston ne oferă posibilitatea unei extinderi, așa că vom prelua întreaga bază Avenger Field.

— Întreaga bază? făcu Eden ochii mari. Războiul... aproape că uitase de el. Să zboare, să zboare, tot timpul nu se gândise decât la asta. Războiul era ceva îndepărtat care nici nu însemna cine știe ce pentru ea. Ziarele... cine avea timp să le citească? Da, sigur, știa că Marty primea scrisori de la frate-său, parașutist în Divizia 101 Aeropurtată încartiruită în Carolina de Nord, și că Mary Linn primea cu regularitate vești din Anglia de la soțul ei, pilot pe un bombardier. Știa, dar totuși n-o impresiona.

— Ultima serie de soldați va pleca săptămâna viitoare, și în locul lor vom veni noi, cu cățel, purcel și avioane. Surâse cu o nuanță de mândrie. N-aș putea niciodată să subliniez destul importanța contribuției voastre, fetelor, de a-i înlocui pe bărbați pentru ca ei să poată participa la lupte.

— Da.

— Am să-mi iau haina acum. Afirmația bruscă o dezmetici pe Eden din reverie.

— Bineînțeles. Strânsese haina de nurcă atât de pătimaș și de prostește în brațe încât acum blana era răvășită. Încercă s-o netezească cu o mângâiere și

i-o înapoie cam fără voie proprietarei. Ce caraghios! Am și eu acasă o etolă de nurcă, o scurtă de nurcă și o haină ca asta, dar aproape că uitasem ce moale e blana...

Jacqueline Cochran luă haina și răspunse acestui comentariu doar zâmbind.

— Zbor ușor, îi ură ea și se îndepărtă.

❀

Lumina lunii pline se revărsa pe fereastra hotelului cufundat în beznă și învăluia interiorul într-o licărire difuză. Colin era întins în pat pe o parte , cu un braț îndoit sub cap și celălalt odihnindu-se de-a lungul corpului. Cearceaful îi acoperea șoldurile și îi dezvăluia pieptul gol, cu mușchii reflectând lucirea pală a lunii.

Întinsă lângă el, Marty începu să cânte persiflant:

— „Stelele nopții... mari și aprinse..." Bătu din palme „...Adânc în inima Texasului!" Își îngroșase vocea pentru a imita cântecul lui de mai devreme.

— Destul. Colin îi astupă gura cu palma pentru a împiedica orice altă stâlcire a cântecului.

Umerii ei se zguduiră de râsul pe care i-l înăbușise el. Și hohotele înfundate și răgușite continuară și după ce reuși să-i îndepărteze mâna. Cearceaful alunecă descoperindu-i sînii, dar Marty nu simți nevoia să facă pe pudica în prezența lui Colin. Mâinile și buzele lui îi alintaseră deseori. Ea îi duse mâna în adâncitura dintre sâni nu din dorința de-a fi provocatoare, ci pentru că i se părea locul cel mai firesc în care să se odihnească mâna lui.

— Nu-mi vine să cred că tu chiar ai cântat acest cântec orășenilor de pe-aici. Al dracului ce tupeu ați avut. Vocea ei continuă să glumească răgușit. Practic a fost adoptat ca un imn național al Texasului.

— Cred că gestul nostru le-a făcut chiar plăcere, o informă el, cu colțurile gurii strânse, sugerând parcă un zâmbet reprimat, la pândă, ca un avertisment asupra revanșei ce-avea să vină.

— Ce vorbești? îl persiflă Marty din nou.

— Da. O scânteie caldă și admirativă îi apăru aproape fără voia lui în ochi. Și-au dat seama că ne exprimam recunoștința pentru căldura cu care ne-au primit în casele...

— Și în paturile lor, îl întrerupse Marty.

— Oh, adevărații cavaleri nu vorbesc despre așa ceva.

— Interesant. Marty întoarse capul pentru a-l putea privi mai bine. Dar despre ce vorbesc adevărații cavaleri?

— Despre altele, zise el. Își retrase mâna țintuită de greutatea mâinilor ei și se întinse să netezească șuvițele blond-arămii ale părului ei, răsfirate pe fața albă de pernă. Își răsuci capătul unei bucle pe deget, încercându-i parcă moliciunea de mătase. Ochii tăi îmi amintesc de culoarea apei în Canalul Mânecii. O expresie ciudată și vag amuzată îi atinse colțurile gurii. Bănuiesc că am să plonjez în ea mai devreme sau mai târziu. O să-ți scriu să-ți spun dacă e chiar aceeași nuanță.

— Aș vrea să pot merge în locul tău. Nu o dată, pe când zbura singură, Marty se întrebase cum ar fi să fii angajat fără scăpare în chinurile unei confruntări aeriene.

Dar asta era o experiență la care i se refuza accesul, pentru că avusese ghinionul să se fi născut femeie. I se îngăduia doar să facă incursiuni în lumea bărbaților, și numai cu permisiunea acestora. Întotdeauna o agasase că fratele ei, David, putea trăi

atâtea experiențe în plus și putea face cu mult mai mult decât ea. Nu era drept. Chiar și acum el se instruia la Fort Bragg, sărind cu parașuta și având prestigiul unui „Vultur urlător" așa cum își ziceau cei din Divizia 101 Aeropurtată.

— Cred și eu. Colin râse înfundat și se rostogoli pe spate, surâzând umbrelor ce se întrețeseau pe tavan.

Răsucindu-se pe-o parte cu fața la el, Marty se ridică într-un cot. Cearceaful alunecă, descoperind-o până spre talie.

— Bănuiesc că-ți închipui că n-aș fi în stare.

— Tu? Tu ai putea probabil să fii o Ioana d'Arc a cerurilor, fecioara războinică și înaripată, răspunse Colin blând și o prinse de mână pentru a-i săruta podul palmei. Privirea sa deveni ceva mai serioasă când se uită fix la ea. O să-mi fie tare dor de tine, Marty. Nu mă așteptam să ajung să spun asta, dar e adevărat.

— Te rog, hai să nu devenim prea siropoși și sentimentali și să stricăm totul, îl îndemnă ea.

— Nu. Îți jur că nu sunt. Își întoarse privirea leneșă și surâzătoare asupra ei. Nu sunt pentru noi încurcăturile sentimentale, noi suntem doar prieteni adevărați. Dar oricum, dor tot o să-mi fie.

Ea se aplecă să-l sărute.

— Și mie o să-mi fie dor de tine. Ne-am simțit bine în astea câteva săptămâni.

Sânii ei plini, atârnând ca merele coapte, parcă îi invitau mâinile să-i alinte. Colin prinse unul în mâna făcută căuș și-și trecu buricul degetului peste vârful roz și tare ca un bob de zmeură.

— Ești o femeie rară, Marty, îi declară el. Mă îndoiesc c-am să mai am vreodată norocul extraordinar să întâlnesc o femeie ca tine.

— Am făcut o echipă grozavă noi doi, nu? Ea îi mângâie umărul cu un deget. Mă bucur că ne-am putut întâlni o ultimă dată pentru a ne lua rămas bun făcând dragoste.

Râsul urcă în ea ca un vuiet, pe când Colin o apucă de talie şi o răsuci înapoi cu spatele pe saltea înălţându-se deasupra ei. Un surâs larg şi luminos îi înflori pe faţă.

— Ţi-a mai spus cineva vreodată că vorbeşti ca din cărţi? râse el încetişor. Ai un fel de-a merge direct la esenţă fără să te încurci în vorbe de prisos.

Mâinile ei alunecară de-a lungul pieptului său şi se strecurară sub cearceaf, trecând uşor peste şolduri şi oprindu-se mai departe.

— În cazul ăsta... Marty îl privi printre gene cu ochii îngustaţi provocându-l deliberat în vreme ce degetele ei îndemânatice îl încurajau mângâindu-l insistent. De ce atâta vorbă în seara asta, şi atât de puţine fapte?

— Aşa va să zică...? Întrebă Colin şi zâmbetul i se adânci. Mâna lui îi apăsă genunchiul pentru a-i desface picioarele, apoi umplu golul cu trupul său şi se aplecă asupra ei.

— Ei bine iubito, dacă vrei dragoste, dragoste o să facem, îi promise el cu glasul voalat de afecţiune şi dorinţă.

Mâna ei îi cuprinse ceafa pentru a-i aduce gura mai aproape de a ei. Marty îl sărută, simţindu-se în siguranţă în atmosfera de respect şi de admiraţie reciprocă pe care o împărtăşeau. Relaţia lor se baza pe afecţiune, şi astfel niciunul din ei n-avea să aibă de suferit. Marty nici nu căuta ceva mai profund de-atât, şi măcar de data asta, găsise un bărbat care să vrea şi el acelaşi lucru. Da, avea să-i lipsească.

Mai târziu, luna plină de aprilie se ridică în înaltul cerului, poleind cu argint împrejurimile şi luminându-i pe cei doi, aşa cum stăteau faţă-n faţă la poarta bazei Avenger Field. Marty privea cu ochi mari şi gânditori în ochii aviatorului înalt.

— Probabil n-o să mai am prilejul să te văd înainte de-a pleca, zise el.

— Ştiu. Nu curseră lacrimi, există doar un fior de părere de rău pentru că despărţirea era inevitabilă. Şi aşa cum nu era nevoie de lacrimi, nu fu nevoie nici de îmbrăţişări pătimaşe sau de un puhoi de vorbe. Şi totuşi un gest de despărţire, un cuvânt potrivit, o undă de apropiere părea necesară. După câteva clipe lungi de tăcere, Marty îi întinse mâna.

— Zbor uşor, Colin.

El îi privi mâna, o apucă plin de căldură şi-i zâmbi.

— Şi ţie la fel, Marty.

Capitolul VIII

În şiruri, drepte, coloana de cursante în salopete lălâie mărşăluiau spre linia de zbor. Desincronizată, Chicago sări un pas pentru a intra în ritm cu celelalte pe când conducătorul de marş ţinea cadenţa cu glas tare.

— Stâng, doi, tre', pa'. Stâng. Stâng.

Cineva dădu tonul, începând cântecul „Pantaloni cu turul la genunchi". Devenise ceva foarte obişnuit să cânte în timp ce mărşăluiau. Şi aveau un potpuriu de melodii la care îşi adaptaseră propriile texte.

Paraşute, salopete fistichii
Noi avem, şi aripi argintii,
Şi-o să fim aviatoare, lasă,
Mai ceva decât la mama-acasă!

În vreme ce cântau ultimul vers al cântecului, Marty remarcă formaţia de avioane militare BT-13 care se apropiau de bază dinspre sud. Nu mai cântă versul care sfătuia să n-ai niciodată încredere în mângâierile unui pilot dacă trec „cu un deget mai sus de genunchi", fiind prea preocupat să urmărească aparatele de şcoală cum se desprind unul câte unul din formaţie pentru a intra pe culoarele de aterizare.

Când ajunseră la linia de zbor, toată lumea observase deja avioanele care se pregăteau de aterizare. Se rupseră rândurile şi femeile aşteptau în faţa sălii de pregătire de zbor să vadă avioanele ce soseau.

— Trebuie să fie cursantele de la Houston, zise Cappy către celelalte patru care se regrupaseră în jurul ei. Am auzit că li s-a permis să-şi piloteze BT-urile până aici ca să vadă cum e să zbori de-a curmezişul Americii.

— Ce experienţă trebuie să fi fost asta..., mormăi Marty cu invidie.

Unul câte unul, avioanele coborâră bubuind, piloţii făcând paradă de aterizările lor line.

— Pariez că se cred grozave. Nimeni nu contrazise comentariul răuvoitor al lui Marty în vreme ce avioanele fură conduse la linia de zbor şi cursantele se iviră din ele. Inconştient, toate cursantele de la Avenger Field se disociară de cele nou venite, deşi erau membre ale aceleiaşi promoţii, instruite la baze diferite.

Invazia de figuri necunoscute nu semăna deloc cu sosirea proaspetelor cursante în urmă cu câteva săptămâni. Acelea fuseseră novice, sub nivelul lor de pregătire, dar aceste femei erau egalele lor, cealaltă jumătate a clasei 43-F-3. Şi în vreme ce Houston fusese baza unde demarase programul de instrucţie de zbor pentru femei, cu primele două promoţii care-şi executaseră întregul program acolo, jumătatea de la Sweetwater a celei de-a treia promoţii fuseseră primele ocupante ale bazei Avenger Field. Aveau un sentiment de proprietate în legătură cu ea. Şi acum se aştepta din partea lor să fie dornice s-o împartă cu

niște străine, cu niște necunoscute venite din altă parte. Rivalitatea era inevitabilă.

Jimmy Ray Price, instructorul lui Cappy din această etapă a pregătirii, se opri lângă grupul lor cu mutra lui lungă și le pironi cu o privire răuvoitoare.

— Ia terminați cu holbatul și treceți în sala de pregătire de zbor. De-asta s'teți aici, ca să pilotați. Sau poate ați uitat?

Distrăgându-li-se astfel atenția de la cursantele din Houston, obosite dar extaziate, care se felicitau între ele după zborul lung, Cappy, Eden, Mary Linn și Chicago intrată una după alta în sală alăturându-se restului grupului de zbor. Deși partea fascinantă de zbor din ele simțea nevoia să afle cum fusese să traversezi în zbor distanța de la Houston la Sweetwater, era totuși la mijloc o doză de orgoliu care le împiedica să admită cu ușurință că fetele de la Houston reușiseră ceva ce ele nici nu încercaseră. Și în plus, toate bisericuțele erau deja formate, așa că oricum nu mai era loc pentru străini.

Pe când grupul de la Houston făcea cunoștință cu baza Avenger Field învățând să se orienteze la fața locului, Inseparabilele zburau cu noii lor instructori, exersând iar și iar pilotajul pe bază de instrumente. Noile venite nu se zăreau pe nicăieri când aterizară, dar aparatele BT-13 erau parcate lângă hangar, ca dovadă a prezenței lor pe teritoriul bazei.

Fură chemate la încolonare și mărșăluiră până la barăci, apoi, li se dădu liber. Rupseră rândurile în zarvă de voci, regrupându-se în funcție de dormitoare.

— A fost într-adevăr o priveliște care merită să fie văzută, formațiile alea două de avioane gonind pe cer, le declară Chicago.

Uşa dormitorului fu deschisă şi ele pătrunseră înăuntru una după alta. Mary Linn nu observă când celelalte se opriră în faţa ei şi se lovi de spatele lui Cappy. În spatele ei uşa se trânti brusc, lovind-o peste fund.

– Hei, ce se întâmplă? protestă ea.

Fiind în spatele grupului şi neputând vedea nimic din cauza celorlalte, Mary Linn nu înţelegea ce provocase consternarea colegelor ei. Într-un târziu Marty, care se poticnise prima, oprindu-le şi pe celelalte, se dădu la o parte şi Mary Linn văzu o femeie înaltă şi suplă dormind pe ultimul pat pe care îl ocupase cândva Eden. Părul ei până la umeri avea o nuanţă palidă de blond, ciufulit şi transpirat.

– Ce dracu' caută asta aici? se răsti Marty cu o furie uluită.

Grosolănia ei o făcu pe Mary Linn să pufnească de râs înăbuşindu-şi chicotele cu mâna. La privirea de reproş pe care i-o aruncă Marty, încercă să explice:

– E exact ca-n Albă-ca-Zăpada la faza cu „Cine a dormit în pătuţul meu?"...

Analogia ei însă nu păru să amuze pe nimeni altcineva. Mary Linn îşi zise că probabil nu citiseră basmul de-atâtea ori ca ea, pentru că altfel ar fi sesizat hazul situaţiei. Oricum, în clipa de faţă le căşunase pe străina ce apăruse în mijlocul lor din senin.

– E probabil una dintre cursantele de la Houston, presupuse Cappy pe când se apropiase de pat.

– O fi, da' asta nu explică ce dracu' caută aici. Marty păşi hotărâtă spre pat şi o scutură cu brutalitate de umăr pe femeia adormită. Deşteptarea, Albă-ca-Zăpada.

O zvâcnire violentă a brațului zvârli cât colo mâna lui Marty și vocea femeii mârâi amenințător:

— Dă-mi pace!

— Da' ce naiba cauți aici? Marty păru să ia foc din pricina împotrivirii pe care o întâmpina pe când se învârtea în jurul patului.

De data aceasta capul blond se mișcă puțin.

— Dorm. Altceva ce dracu' credeai?

— Bine, da' cine ești tu? o provocă Marty cu un sarcasm usturător.

— O Dizefă al naibii de obosită. Femeia încercă să-și înfunde capul și mai adânc în pernă și se încolăci și mai strâns.

— O Dizefă! repetă Marty, apoi le privi inexpresiv pe celelalte, încă sarcastică. Dumneaei e o Dizefă, ce mama dracu' o mai fi și asta.

Femeia de pe pat păru să se dea bătută. Cu mișcări prelungi și unduioase se ridică în capul oaselor și se așeză pe marginea îngustului pat militar, cu umerii aduși desenând linii istovite și cu capul plecat de oboseală. Dar vocea ei era pe deplin combativă, iar ochii aveau o nuanță atât de intensă de violet încât păreau aproape indigo.

— Detașamentul de Instrucție de Zbor pentru Femei, toanto, îi zise ea lui Marty. Dizefe. D-I-Z-F, Dizefe, așa ne zicem noi.

— Dizefe, ar fi trebuit să-mi dau seama, zise Marty malițioasă. Nouă ne spune mai simplu: cursante.

Blonda o săgetă pe Marty cu o privire scormonitoare.

— Mi se pare normal.

Marty era gata să-i scoată cu ghearele ochii ăia neobișnuit de întunecați, dar Cappy interveni.

— Nu vrei să fii amabilă să ne spui şi nouă ce faci aici? Tonul ei avea o rezonanţă autoritară, care însă nu păru a avea mai mult succes la colega lor din Houston.

— Mi-a fost repartizat un loc în acest dormitor şi în acest pat. Credeţi-mă, nici mie nu-mi place mai mult decât vouă, enunţă ea plat.

— Presupun că locul nu-i destul de bun pentru tine, i-o întoarse Marty.

— De fapt, că tot veni vorba, locul ăsta e Taj Mahal pe lângă condiţiile pe care le aveam la Houston. Stăteam în nişte foste hoteluri pentru turişti, igrasioase şi infestate de gândaci, până ne-au construit nişte barăci. Mâncarea pe care ne-o dădeau era bună doar de dat la gunoi. Până la urmă ne-am amenajat şi o sală de recreere. Dar înainte de asta, cea mai apropiată era la aproape un kilometru distanţă. Purtam aceleaşi haine din zori şi până seara pentru că n-aveam unde să ne schimbăm, aşa că toată ziua mărşăluiam pline de praf, murdare şi puţind a propria noastră sudoare. Privirea ei le cuprinse pe toate. Voi habar n-aveţi ce grozav e locul ăsta.

— Nu e minunat, fetelor? ciripi Marty sarcastic. Acum avem expertul nostru personal în materie de reşedinţe. În loc să ne spună părinţii noştri prin ce-au trecut ei, ne va spune o Dizefă.

— Tu nu mă înghiţi şi eu nu te înghit, o informă femeia pe Marty. Hai s-o lăsăm aşa. Întâmplarea a făcut să traversez în zbor practic întregul stat Texas, aşa că dacă nu vă deranjează, aş vrea să mă odihnesc acum.

Marty se dădu câţiva paşi îndărăt cu o deferenţă ironică.

– Să avem iertare că v-am deranjat. Faptul că din întâmplare ăsta e dormitorul nostru, nu are de fapt nici cea mai mică importanță. De ce ne-ar păsa cu cine îl împărțim?

– Rachel Goldman din New York. Acum te simți mai bine? zise ea sarcastic.

– New York, repetă Chicago și o arătă pe Eden cu o mișcare a capului. Și Eden e din New York.

– Mda? O măsură din ochi pe roșcată, cântărind-o cu o privire obosită dar totuși interesată.

– Locuim pe Fifth Avenue, chiar vis-a-vis de parcul de la numărul 75, oferi Eden informația.

– Ei bine eu sunt din East Side, zise ea și se pregăti să se întindă iar. Îndepărtase agresiv mâna prietenoasă ce îi fusese întinsă cu întârziere. Se lungi din nou pe pat cu trupul ei prelung și felin și se întoarse cu spatele la ele. Picioarele în ciorapi de mătase îi erau lungi și, pe de-a-ntregul, era doar cu câțiva centimetri mai scundă de 180 cm, așa că ocupa aproape toată lungimea patului.

Încetul cu încetul se îndreptară toate către paturile lor, deranjate de această intruziune neașteptată a unei străine printre ele. Ele cinci fuseseră o echipă completă, nu avuseseră nevoie de o a șasea și nici nu și-o doriseră.

– Cineva a avut probabil ideea strălucită de a ajuta pe noile străine să se integreze, sugeră Cappy cu voce scăzută.

– Ei bine, e o porcărie! declară Marty.

Mary Linn făcu o grimasă când auzi remarca sonoră a prietenei ei.

– Marty, mai încet, o sfătui ea liniștit. Fata încearcă să doarmă.

— Ei şi? N-am de gând să merg în vârful picioarelor pe-aici din cauza ei! Pusă pe harţă, Marty nu trădă nici o intenţie de a-şi domoli vocea, dar siluetei de pe pat nu părea să-i pese.

Nu se putea spune că Rachel Goldman nu era obişnuită să se apere. Avea chiar şi ghearele ascuţite necesare pentru asta. Şi le ascuţise în anii lungi în care tot lumea avusese tot timpul ceva împotriva ei. Fiind evreică, fusese de nenumărate ori făcută să simtă că e nedorită, căzuse de nenumărate ori victimă persecuţiilor uneori subtile, alteori dure.

Doar pe două căi putuse vreodată scăpa de ele, chiar dacă temporar: dansul şi zborul. În ciuda talentului ei înnăscut şi a anilor de pregătire, pur şi simplu nu existau prea mulţi balerini în stare să ridice o balerină de aproape 180 cm, şi această înălţime o împiedicase şi să-şi găsească o slujbă într-o trupă de dansatori de revistă pe Broadway. Aşa că dansase mai mult în baruri de noapte.

Prima oară în viaţa ei când zburase cu avionul, Rachel se aflase la bordul unui zbor transatlantic cu destinaţia Austria, pentru a-şi vizita bunica din Viena. Bineînţeles, asta fusese cu ani în urmă, înainte ca Austria să fi fost ocupată, pe vremea când Hitler nu era luat decât drept un biet fanatic ridicol scuipându-şi înfierbântat teoriile despre rasa superioară.

Petrecuse o lună de vis cu bunică-sa. S-au văzut după ce-i scrisese atâţia ani, mai întâi la insistenţa părinţilor, apoi pentru că bunică-sa părea să înţeleagă pasiunea ei pentru baletul clasic. Bunica ei fusese garderobieră şefă a Operei din Viena. La început comunicarea fusese dificilă: bunică-sa ştia foarte puţină engleză. Rachel ştia tot atât de puţin idiş, iar germană de loc.

Când se întâlniră, ea era încă sub impresia zborului, exaltată de senzația pe care o trăise. Vorbi despre acestă experiență zile în șir până când, în cele din urmă, bunică-sa conchise:

– Dacă iubești zborul atât de mult, învață-l. Dar din nefericire, pentru asta era nevoie de lecții, pentru care era nevoie de bani, iar Rachel investise deja destul de mult în dans.

Părinții ei nu fuseseră entuziasmați de cariera ei artistică, dar sprijinul bunicii restabilise întotdeauna echilibrul de forțe. Când veni vorba de pilotaj, părinții fură și mai puțin încântați s-o lase pe fata lor să încerce.

– Mărită-te, așează-te la casa ta, crește copii. Uită toate prostiile astea, o îndemnase mama ei. Dar Rachel preferă sfatul bunică-sii. În cele din urmă, părinții se dăduseră bătuți, luându-și mâna de pe ea, Rachel își plăti lecțiile de zbor cu banii câștigați de ea însăși.

Învățase câte ceva, câteva adevăruri amare în viața ei. Dacă vrei să fii acceptată în afara propriei comunități, să nu fii evreică; dacă vrei să obții o slujbă într-un bar de noapte, să nu arăți ca o evreică; dacă vrei prietenie și iubire în afara credinței tale, să nu te porți ca o evreică. În unele cercuri, se afirma chiar că evreii erau răspunzători pentru declanșarea războiului din care voiau să extragă profituri. Unele din lucrurile pe care le spusese „Lucky Lindy", Charles Lindbergh, încă o mai făceau pe Rachel să i se încrânceneze carnea pe ea când și le amintea.

Din ziua blestemată a anului 1938, când Austria îi fusese pur și simplu oferită pe tavă lui Hitler, posibilitățile de comunicare cu bunica ei deveniseră sporadice.

O scrisoare scoasă ilegal afară din Europa de o familie fugară, la scurt timp după căderea Varşoviei fu ultima veste pe care o mai primi familia ei. Mai târziu apărură şi zvonurile ambigue despre persecuţii, confiscări de proprietăţi, arestări, ridicări în masă, apoi despre lagărele de muncă; unii spuneau „lagărele morţii".

Cândva, de mult, la începutul războiului, tată-său făcuse presiuni asupra Congresului* şi a Departamentului de Stat de la Washington pentru a permite accesul în ţară a mai multor refugiaţi evrei. Hitler se oferise să-i trimită pe evrei oricărei ţări care i-ar fi primit, dar aproape nici una nu-i primi, nici măcar Statele Unite.

Înverşunată. Da, era înverşunată. Şi ura, cu o patimă care i-ar fi făcut până şi pe fanaticii zeloşi să fie mândri de ea. Aşa că atunci când îndepărtase cu agresivitate singura ofertă prietenoasă făcută de Eden, o făcuse cu neliniştea unei pisici prea des bătute cu pietre, care acum dădea târcoale omului atrăgător dar se ţinea la o distanţă bunicică de presupusa căldură a acestuia. Trăsăturile lui Rachel erau asprite într-un fel care spunea că nu-i fusese deloc uşor în cei douăzeci şi şase de ani pe care-i trăise până acum. Dar Rachel era viguroasă şi rezistentă — era din aluatul celor care supravieţuiesc. Şi în clipa de faţă, avea nevoie să tragă un pui de somn, exact ca o pisică.

În ziua următoare, ultima serie de cadeţi părăsi baza Avenger Field, şi Colin Fletcher printre ei. Şi aşa cum programele zilnice fuseseră plănuite pentru a-i menţine separaţi pe cadeţi de cursante, aşa se

* În lb. engl. în orig. The Congres — Parlamentul SUA.

întâmplă şi cu plecarea lor. Fetele nu avură prilejul să le ureze „Noroc" şi „Zbor uşor". De fapt, nici măcar nu-i văzusesă plecând. Pur şi simplu nu-i mai găsiră acolo.

După o după-amiază petrecută în întregime pe linia de zbor, se întorseseră la dormitoare să facă duş şi să se pregătească pentru masa de seară. Barăcile de vizavi, acum goale, păreau inexpresive şi abandonate. Întotdeauna existase o undă secretă de tulburare doar la gândul că peste drum dorm bărbaţii. Acum acea prezenţă dispăruse şi odată cu ea şi micile fioruri interzise pe care le isca. Dormitoarele n-aveau să fie ocupate până la sosirea noii serii de cursante, peste câteva săptămâni.

— O să-mi lipsească tipii ăia. Chicago aruncă o privire în direcţia barăcilor de peste drum pe când deschidea uşa dormitorului.

— Da, fu Eden de acord, adio vizite nocturne ale lui Colin cu trupa lui. Adio conversaţie la lumina lanternei.

Chiar în uşă, Cappy se opri şi se aplecă să culeagă de jos o hârtie.

— Ce e? Marty le-o luă înainte lui Mary Linn şi lui Chicago.

— Un bilet. Curiozitatea îi fu stârnită lui Cappy. Străbătu camera lungă pe când studia plicul din mână. Adresat nouă tuturor, adăugă ea cuprinzându-le cu privirea.

— Pun prinsoare că-i de la Colin. Hai citeşte-l mai repede, Cap, o îndemnă Marty nerăbdătoare, deschizându-şi fermoarul salopetei până jos.

Uşa dinspre baie se deschise şi noua lor colegă de dormitor, Rachel Goldman, pătrunse înăuntru. Proaspăt ieşită de sub duş, era înfăşurată într-un halat

albastru de mătase. Își freca energic cu prosopul, părul încă șiroind de apă, care părea argintiu. Avu o ușoară ezitare în mișcări când le văzu pe celelalte cinci, dar apoi continuă să-și usuce părul cu prosopul, îndreptându-se spre patul ei.

Cappy extrase din plic biletul subțire ca foița de țigară atrăgând astfel atenția grupului asupra sa.

— E de la Colin, Gruisby și compania, zise ea după ce aruncă o privire rapidă pe semnăturile de la sfârșitul scurtului mesaj. „Am vrut să vă mulțumim", citi ea, „pentru toate nopțile în care ne-ați ajutat să ne simțim mai puțin singuri și pentru caldele amintiri pe care le luăm cu noi. Mary Lynn, promitem să fim cu ochii-n patru în ce-l privește pe Beau al tău, dacă ajungem în bătrâna și vesela Anglie. Sperăm că va înțelege de ce îi vom transmite noi dragostea ta".

— Ai dracu', întrerupse Marty cu un hohot înfundat de râs.

— Doar nu...? Mary Lynn nu era sigură dacă trebuie să râdă sau nu. Nimeni nu-i răspunse.

— „Și ca să vă dovedim că prietenia noastră nu-i nici măcar pe jumătate o cacealma* după care să tragi apa, v-am lăsat o ultimă tratație de care să vă bucurați, o ultimă cupă a blândeții." Încruntarea încreți fruntea lui Cappy pe când, împreună cu celelalte, încerca să descifreze sensul mesajului. „Și de vreme ce nu ne-am putut lua rămas bun de la voi, n-o vom face nici acum. Zbor ușor... Semnat: Colin, Arthur, Morley și Henry".

* În lb. engl. în orig. „a four-flusher, not by half", unde „four-flusher" cel care se folosește de cacealma la jocul de poker iar „not by half" — nici pe jumătate. Deasemeni, „flusher" — closet în limbaj familiar.

— Care ultimă tratație? întrebă Chicago pe când toate căutau cu privirea prin dormitor să descopere dacă le fusese lăsat ceva, un pachet, o cutie. Dar nu se zărea nimic.

— Auzi, Goldman? strigă Marty cu arțag. Când ai intrat, nu era nimic pe jos pe-aici?

— Tot acolo ar fi și-acum dac-ar fi fost, răspunse aceasta.

— Pariez că au ascuns-o undeva, își dădu Eden cu părerea. Privi cu atenție prin dormitor, căutând o ascunzătoare logică.

— „O cupă a blândeții"... Asta e din Auld Lang Syne*.

Deși derutată o clipă de Eden care gândea cu voce tare, Marty începu să facă unele conexiuni.

— Doar nu cumva...? începu ea, apoi o idee care îi încolți în cap îi iscă pe față un început de zâmbet. „Jumătate de cacealma după care să tragi apa" — cred că știu unde au ascuns-o. Veniți încoace.

— Unde-au ascuns — ce? Mary Linn uluită veni în urma grupului condus de Marty care luă cu asalt baia.

Marty se duse întins la cele două closete, neocupate pentru moment. Săltă ușor capacul primului rezervor, dar abia în cel de-al doilea găsi sticla de whisky sigilată. Ridică cu un gest triumfător sticla udă pe când celelalte se strânseră în jurul ei.

— Nu-mi vine să cred! Eden aproape că alinta sticla de băutură veche. Pe cine or fi mituit ca să pună mâna pe așa ceva?

* În dialect scoțian în orig., „Auld Syne", cântec simbolic pe versuri de Robert Burns (poetul național scoțian) ce se cântă tradițional la orice despărțire, inclusiv de Revelion (despărțirea de anul vechi) în țările de limbă engleză.

— Da' cum au strecurat-o înăuntrul bazei, asta aș vrea eu să știu, murmură Cappy.

— Ce mai contează? replică Marty.

— Bine, dar dacă ne prind cu ea aici, vom fi automat excluse din program. Mary Lynn nu vedea nici un motiv de bucurie în asta.

— Așa e, aprobă Marty, dar ochii ei gri-verzui licăreau poznaș. Nu prea avem de ales, fetelor, zise ea. Suntem obligate să bem dovezile.

Mary Lynn fu singura care primi soluția cu scepticism, restul aprobară planul din toată inima. Chicago fu trimisă în misiune după un rând de Coca Cola. Toate sticlele fură golite pe jumătate în chiuvetă pentru a se face loc pentru whiskey. Strânse conspirativ una într-alta, reintrară în dormitor aducând cu ele și sticlele de Coca Cola botezate. Sticla de whiskey, bine astupată era ascunsă în saloneta lui Marty.

Trecând pe lângă patul lui Rachel, Marty îi făcu semn cu cotul lui Chicago și se opri. În absența lor, Rachel se schimbase în pantaloni și-o bluză. Claia bogată de păr blond era aproape uscată.

— Ți-e sete, Goldman? Privind-o cu ochii rotunjiți de o inocență absolută, Marty îi întinse a șasea sticlă de Coca Cola de parcă i-ar fi oferit pipa păcii. Dacă vrei, poți s-o bei pe-asta. Mary Lynn nu vrea.

Pe punctul de-a refuza, Rachel păru să se răzgândească și șovăi sceptică preț de câteva clipe înainte de-a primi cu precauție sticla.

— Mulțumesc.

— Noroc. Marty își înălță propria sticlă într-un toast ironic și o urmări cu o veselie abia ascunsă pe Rachel cum duce sticla la gură pentru a lua o dușcă de Coca Cola.

În clipa următoare, Rachel se înnecase cu whiskey-ul arzător, tușind și scuipând lichidul pe care mușchii convulsionați ai gâtului ei refuzau să-l înghită. În ciuda mâinii duse la gură, câteva picături de lichid se scurseră pe bluza curată pe care tocmai o îmbrăcase.

Toate chicotiră, chiar și Mary Lynn. Rachel Goldman fu singura care nu păru a sesiza partea comică a farsei. Furia scăpăra în ochii ei violet-indigo pe când îi întinse brusc sticla lui Marty.

— Foarte nostim! Vocea încă-i mai era spartă, ca pe punctul de-a izbucni într-un nou acces de tuse.

— Așa ziceam și noi. Vocea lui Marty sună natural, deși răgușită. Băutura e a ta, dacă-o vrei. Îi oferi din nou sticla de Coca Cola. Mary Lynn nu bea decât sirop de mentă.

— Păstreaz-o. Privirea ei le mătură pe toate cu dispreț. Voi poate ați venit aici ca să vă țineți de chefuri, eu am venit ca să-mi văd de pilotat.

Pe când Rachel ieși demnă din dormitor, Marty își arcui o sprânceană, netulburată de acuzație.

— Micuța Mary Lynn nu e singura abstinentă printre noi.

Chicago privi îngrijorată în urma colegei lor de dormitor.

— Dacă ne părăște?

— N-o va face, replică Eden calmă. N-ar îndrăzni. Amenințarea implicită din replica ei era limpede.

— Eu beau pentru băieții noștri. Marty ridică sticla. Fie ca ei să nu guste niciodată apa din Canalul Mânecii.

Când se dădu stingerea „dovada" fusese consumată, iar sticla sfărâmată în cioburi necompromițătoare. Din etichetă nu mai rămăsese decât o mică

grămăjoară de cenușă. Nici una dintre ele nu se îmbătase; erau destul de lucide ca să nu facă asta. Dar în noaptea aceea dormiră neîntoarse, adânc.

Prea adânc. Nu auziră când sună deșteptarea. Și dacă Rachel Goldman n-ar fi țipat la ele când se îndrepta spre ușă, ar fi pierdut încolonarea pentru micul dejun. Cu pleoapele ca de plumb, se împleticiră la aliniere și încercară să se descotorosească de senzația de somnolență drogată. Se uitau la Rachel, atât de trează și impasibilă, cu un amestec de recunoștință și resentiment.

În fața sălii de mese, la popota de dimineață, zăboviră să se lamenteze înainte de a se alătura cozii din cantină. Dar aroma gogoșilor* proaspete le învioră simțirile.

— Aș ucide pentru ele, declară Marty pe când își stivui vreo patru gogoși pe tavă.

Când isprăviră cu coada, Chicago se opri.

— Uitați-vă. Ne-au ocupat masa.

Ca trăsnite de această veste se holbară la capătul mai îndepărtat al mesei lungi, pe care îl ocupaseră de la prima lor masă luată la bază. O parte a seriei de la Houston, inclusiv Rachel, ocupa acum locurile pe care le considerau rezervate lor. Celelalte din seria lor le respectaseră întotdeauna dreptul la acele locuri.

— Mă ocup eu de asta, anunță Eden și păși înainte, conducându-le de-a curmezișul sălii spre masa lor. Sosirea lor nu fu întâmpinată nici măcar cu o privire.

— Îmi pare rău, dar aceasta este masa noastră. Măreția ei distantă dădea de înțeles că incidentul va fi

* În lb. engl. în orig. „doughnuts" — gogoși de formă circulară cu diverse umpluturi și glazuri.

uitat dacă aveau să se retragă imediat; era tonul garantat să facă un ospătar să se încline şi încă până la pământ.

— Cum te cheamă? Puse întrebarea Helen Show, o tânără femeie cu ochii de căprioară şi gropiţe în obraji.

— Van Valkenberg. Eden van Valkenberg, rosti ea evident conştientă de propria ei importanţă.

— Ciudat. Femeia privi de jur împrejurul mesei. Nu văd numele tău scris pe nicăieri. Celelalte din grupul ei râseră încetişor ca pentru ele.

Eden se crispă tremurând de furie.

— Da, foarte ciudat, replică ea. Întâmplarea face ca asta să fie masa noastră. Noi am stat întotdeauna în acest colţ.

— Păi cred că-n dimineaţa asta va trebui să vă găsiţi alt loc, enunţă Rachel. Pentru că acesta e ocupat deja.

Marty îşi făcu loc în faţă.

— Vrei să faci prinsoare, scumpete? ameninţă ea.

— Las-o baltă. Cappy puse o mână liniştitoare pe braţul lui Marty.

— De ce s-o las baltă? se scutură Marty. Noi am fost primele aici. Ele sunt intrusele.

— Ba cred că ai priceput exact pe dos, o corectă Rachel cu răceală. Oţi fi voi la Sweetwater înaintea noastră, dar seriile de la Houston au inaugurat acest program cu mult înaintea voastră. Noi, Difezele, am fost cobaii.

— Şi vă-nchipuiţi că asta vă face mai grozave? întrebă Marty ironic.

Controversa lor începuse să atragă atenţia celorlalte cursante din sală. Cappy îşi dăduse seama de mult că grupul de la Houston nu intenţiona să

elibereze masa decât poate cu forța. Situația nu avea nici o soluție tactică.

— Haide, Marty, îndemnă ea liniștit. Nu-ți poți permite să mai primești sancțiuni. Deocamdată, trebuiau să bată în retragere.

Dar războiul fusese declarat. Posesiunea mesei deveni miezul simbolic al disputei lor. Eden, Marty, Cappy și celelalte le priveau pe cele de la Houston ca pe niște bandite pătrunse ilegal pe teritoriul bazei, în vreme ce acestea din urmă se considerau moștenitoarele de fapt și de drept ale primelor serii ale programului de instrucție de zbor pentru femei.

Ceea ce începuse în dormitor ca o nepotrivire de caracter între Rachel și Marty, deveni doar o parte a unei rivalități mai ample. Jumătatea Sweetwater a seriei manifesta o atitudine de proprietar în legătură cu orice ținea de bază, în vreme ce jumătatea Houston contesta aceste drepturi de posesiune.

Faptul că o aveau pe Rachel în dormitorul lor făcu situația și mai spinoasă. Exista totuși un armistițiu; prezența ei fu treptat acceptată. Dar în ce-o privește pe Marty, ea nu putu accepta protestând vehement.

Capitolul IX

Era o zi magnifică: cerul scăldat de soare se întindea leneş către orizontul neted. La sol aerul era fierbinte şi uscat, dar la peste 1200 m altitudine era călduţ şi plăcut. Singură în avion şi plictisită de-a mai executa manevrele impuse, Eden se hotărî să tragă puţin chiulul şi să se bucure de soarele acestei după-amiezi.

Deschise carlinga aparatului BT-13 primind înăuntru frumuseţea zilei. Pregătindu-se pentru ce voia să facă, Eden îşi echilibră avionul până când acesta pluti aproape de la sine. În jurul ei cerul era albastru şi pustiu când îşi descheie bluza şi o lepădă, ţinând manşa cu genunchii.

Sutienul de dantelă era una din acele creaţii sumare care abia dacă îi acoperea sânii pe jumătate. Fusese creat pentru a fi purtat pe sub toalete cu decolteuri adânci, dar Eden găsea că sutienul aşa străveziu şi sumar, era ideal, căci moliciunea lui nu-i irita pielea, iar dimensiunile lui îi permiteau o mai mare libertate de mişcare. Şi apoi, era perfect pentru plajă.

Odată bluza împăturită cu grijă şi pusă bine, Eden se lăsă pe spate şi închise ochii ferindu-şi-i de

strălucirea soarelui. Căldura învăluitoare o relaxa, făcând-o aproape fericită. Arşiţa plăcută părea că-i mângâie pielea dezgolită, era atât de alinătoare şi senzuală. Se sorea în cabină fără nici o grijă, ascultând torsul egal şi liniştitor al motorului şi fluxul constant al aerului ce se revărsa peste avion.

Un vuiet puternic întrerupse brusc această plutire. Eden deschise ochii pentru a-şi consulta instrumentele, dar sesiză cu coada ochiului, dincolo de aripa stângă, reflexul soarelui pe metal. Un alt avion de şcoală zbura paralel cu ea, pilotat de un cadet rânjind. Cu un şoc brusc Eden îşi dădu seama că el vedea perfect în carlinga avionului ei, şi că sutienul de dantelă dezgolea mai mult decât ascundea.

Se lăsă cât putu de jos, încercând să se ghemuiască pe cât posibil şi înclină avionul într-un viraj ca să scape de celălalt. Se aşteptase să fie urmărită dar nu se aşteptase deloc ca el să primească şi ajutoare. În câteva minute era înconjurată de un soi de avioane bâzâitoare, toate luptându-se să obţină o poziţie din care să vadă cât mai bine în carliga ei.

Atitudinea ei obişnuită, de un calm imperturbabil, o părăsi repede. Disperată, Eden încerca să menţină avionul pe linia de plutire, sprijinind manşa cu genunchii în vreme ce se lupta cu bluza. Vântul biciuitor i-o tot smulgea din mâini sfidându-i eforturile de-a nimeri deschizătorile mânecilor. Tot mai des se vedea nevoită să înşface manşa pentru a stabiliza unduirea haotică a avionului. Deodată vântul îi smulse de-a binelea bluza din mâini. Încercă să o înşface înainte ca aceasta să zboare fluturând pe deasupra carlingii, dar nu reuşi. În clipa aceea ar fi putut jura că îi auzise pe piloţii din jur izbucnind în urale la această privelişte.

Clocotind de furie și rușine, Eden se ghemui și mai tare pe locul ei și execută un viraj brusc și abrupt, repezindu-se cu disperare spre siguranța de dincolo de limitele bazei Avenger Field. Pe măsură ce se apropia de destinație, avioanele urmăritoare rămăseseră în urmă, unul câte unul.

Aterizarea marcă sfârșitul acestui calvar și începutul altuia. Cu toți mecanicii și instructorii de la sol, cum Dumnezeu avea ea să poată ieși demnă din avion dacă era pe jumătate goală?

Furișând priviri cercetătoare, Eden își conduse avionul spre zona hangarului și închise carlinga. Când strecură o privire precaută într-o parte, observă un grup de cursante în fața sălii de pregătire de zbor. Înghițindu-și mândria cu greu, le strigă:

— Hei! Una din voi, aduce-ți-mi și mie o jachetă, ceva! Mai riscă o privire ca să se asigure că o auziseră, apoi se ghemui la loc.

În scurt timp, cineva se urcă pe aripa avionului de școală. Când umbra persoanei căzu de-a curmezișul carlingii, Eden privi în sus cu ușurare. Dar expresia feței îngheță crispată când se trezi uitându-se în ochii migdalați ai lui Rachel Goldman. Orice speranțe și-ar fi făcut ea că acest incident umilitor ar putea fi ținut sub tăcere, acum se schimbaseră toate.

❀

Mai târziu, în dormitor, după masa de seară, Eden își dădu frâu liber mâniei iscate de ironia soartei.

— Nu era destul că a fost una din blestematele de „Difeze" trebuia să fie tocmai Rachel? peroră ea răstit în fața celor patru colege de dormitor care abia își puteau ascunde amuzamentul compătimitor. S-o fi văzut cum triumfa când mi-a dat pătura.

— Măcar ți-a dat-o, punctă Mary Lynn.

— Haide Eden, trebuie să recunoşti că situaţia e hilară. Marty o văzuse pe roşcata cu aer princiar când traversa linia de zbor înfăşurată în pătură ca într-o mantie imperială, cu capul neobişnuit de sus şi obrajii dogorind. Dacă Eden n-ar fi fost deja calul de bătaie al tuturor comentariilor Difezelor, Marty ar fi făcut şi ea puţin haz de Eden.

— Da, foarte nostim, n-am ce zice, replică ea sarcastic. Şi colac peste pupăză, a trebuit să fie tocmai una dintre bluzele mele preferate. Şi m-a mai costat şi ochii din cap! Acum probabil o poartă cine ştie ce tufiş ghimpos...

Când Rachel intră în dormitor, o clipă se lăsă tăcere. Blonda înaltă şi suplă păşi în cameră şi când dădu cu ochii de Eden o sticlire pisicească i se aprinse în ochi.

— Ce-ţi fac arsurile? se interesă ea maliţioasă.

— Nu am arsuri. Răspunsul lui Eden, rostit cu voce dulce fu strecurat printre dinţii încleştaţi.

— Nu, zău? Mi s-a părut astă seară la masă că eşti neobişnuit de congestionată la faţă; replică Rachel cu o parşivenie felină. Mi-am zis că sigur e din cauză că ai stat prea mult la soare azi.

Eden se trezi în ghearele unuia din momentele acelea iritante când ar fi vrut să dea un răspuns într-adevăr usturător, dar mintea n-o ajuta pe loc. Pur şi simplu nu-i trecea nimic prin cap. Răspunsul avea să vină abia în timpul nopţii, când era prea târziu.

❀

Etapa de pilotaj exclusiv pe baza instrumentelor, a instrucţiei lor căpătă o nouă faţetă când cursantele fură informate că urmau să zboare având drept

copilot „o amică" la liberă alegere. Perechile se formară aproape de la sine. Mary Lynn şi Marty se aleseră reciproc în vreme ce Cappy şi Eden făcură imediat o echipă, iar Chicago se hotărî pentru Jo Ann North, o cursantă din dormitorul alăturat.

Pe când se îndreptau spre aparatele BT-13, Cappy nu acordă prea multă importanţă aranjamentului. Asta se întâmplă abia când îşi prinse centura de siguranţă şi fu instalată în locul din spate al carlingii. Apoi fu scuturată de fiori de nervozitate. Toate orele ei de zbor pe baza instrumentelor în carlinga acoperită cu o husă neagră, se desfăşuraseră sub supravegherea instructorului. Acum va fi nevoită să aibă încredere în Eden, care trebuia să-i corecteze orice greşeală şi să fie cu ochii în patru la orice avioane care s-ar apropia prea mult de ele, pentru a evita o coliziune în văzduh. Viaţa ei era literalmente în mâinile lui Eden.

După ce decolară, Eden pilotă până ajunseră la zona ce le fusese desemnată pentru manevre. Cappy se luptă să-şi învingă crampele de nelinişte care o săgetau în stomac, când Eden se oferi să înceapă ea manevrele. Pe când trăgeau husa neagră, Cappy preluă comenzile. De îndată ce Eden fu gata, i le cedă din nou.

Încordată şi emoţionată, Cappy nu scăpă din ochi instrumentele şi cerceta permanent văzduhul din preajma avionului, supraveghind în acelaşi timp poziţia botului avionului pe când Eden exersa viraje, coborâri şi urcări. Simţea o nevoie ciudată de a prelua comenzile înainte ca Eden, neîndemânatică, să aducă avionul într-o poziţie periculoasă în care motorul s-ar fi putut poticni şi aparatul ar fi intrat în vrie, dar treptat, Cappy ajunse să-şi dea seama de competenţa amicei ei. Zborul pe baza instrumentelor

era un meşteşug de precizie, necesitând concentrare absolută. Nervii ei încrâncenaţi începură să se calmeze, când Cappy pricepu că Eden era un pilot tot atât de bun ca ea.

Când veni vremea să facă schimb, Cappy trase husa neagră peste partea ei de carlingă fără vreo nelinişte. Avea încredere în capacitatea lui Eden de a ieşi din orice situaţie disperată. Era o experienţă neobişnuită să-şi dea viaţa pe mâna altcuiva, să-şi încredinţeze altcuiva propria ei siguranţă, şi totuşi exact asta făcea. Şi în plus, asta o umplea de o senzaţie aproape euforică de uşurare.

După acel prim zbor împreună, sărind din avion, se priviră cu alţi ochi.

— Ţi-a mai spus cineva vreodată că le ai pe-asta cu pilotatul, Hayward?

— Şi tu la fel, replică ea.

În clipa următoare râdeau şi se ţineau prietenește de talie, îndreptându-se spre sala de pregătire pentru zbor. Lui Cappy mai-mai să-i dea lacrimile.

În răstimpul acestor ultime săptămâni mâncaseră împreună, învăţaseră împreună, se plânseseră împreună şi împărţiseră acelaşi dormitor dar nimic nu iscase o apropiere ca aceea pe care o simţea acum. Erau respect şi admiraţie, împletite cu o încredere câştigată cu greu.

❀

Furtunile de primăvară aduseseră haosul în orarele de zbor. Cursantele erau nevoite să zboare oricând vremea era destul de bună pentru asta, pentru a-şi completa necesarul de ore de zbor, ceea ce însemna că în aprilie renunţară la majoritatea duminicilor.

În mai, conducerea bazei fu pusă pe foc de vestea că generalul George C. Marshall, Şeful de Stat Major al Armatei S.U.A., împreună cu Generalul Henry „Hap" Arnold, Comandantul Forţelor Aeriene ale Armatei S.U.A. urmau să vină la baza Avenger Field pentru a face o inspecţie. Zvonul sosirii lor iminente cuprinse barăcile ca un incendiu.

— Nu pricep de ce se face atâta caz, ridică Eden din umeri, neimpresionată de funcţiile celor doi.

— Generalul Comandant al Forţelor Aeriene şi Şeful Statului Major, nici mai mult nici mai puţin! Da' cât de blazată poţi fi? îşi zvârli Marty braţele în aer într-un gest ostentativ de exasperare.

— Lui Eden trebuie să-i explici pe limba ei ca să înţeleagă, zise Cappy tachinându-şi amica fără răutate. Uite cum stă treaba, Eden. Generalii se aşteaptă să treacă trupele în revistă, şi noi n-aveam ce pune pe noi.

— Cum adică? întrebă Eden precaută.

— Păi guvernul ne-a compus o uniformă cu jachete de luptă şi salopete fistichii, dar au uitat să includă în chestia asta şi o Clasă A, sau în termeni civili, o uniformă de paradă, explică răbdătoare Cappy.

— Ne vezi tu defilând în pas de paradă prin faţa podiumului de pe care Generalul ne va trece în revistă, în uniformele astea de tăvăleală? râse Mary Lynn.

În tot restul săptămânii, curseră zvonurile despre apelurile telefonice disperate care se făceau pentru a obţine o uniformă standard pentru toate cursantele. Cu doar trei zile înainte de presupusa sosire a generalilor sosiră şi uniformele, constând din pantaloni bej, cămăşi albe cu mânecă scurtă şi chipiuri ţuguiate. Era nevoie de retuşuri, uniformele trebuiau

să fie ajustate la dimensiunile potrivite, şi fiindcă rămăsese atât de puţin timp, fetele trebuiră să se ocupe ele însele de asta. Şi toate se zoreau cu disperare să termine la vreme.

Şezând în vârful patului, Eden se lupta cu un ac cu aţă, încercând să-şi tivească pantalonii bej. La colţurile gurii i se vedea vârful limbii; era însăşi întruchiparea concentrării, de parcă grimasele ar fi putut ajuta în vreun fel acul neîndemânatic.

— Au! Se înţepase în degetul mare pe care îl duse repede la gură şi-l supse.

Pe faţa ei se citea exasperarea pe când inspecta rana să vadă dacă-i dăduse sângele. Colegele ei de dormitor, cu toatele ocupate cu propriile lor modificări, abia de-i acordară un mormăit amuzat.

— Cred că degetul meu e mai ciuruit ca o perniţă pentru ace, anunţă Eden cu amărăciune, apoi privi pantalonii din poală. Nu reuşise să facă mai mult de vreo şase împunsături. Şi în ciuda grijii şi chinului ei, erau neregulate şi inegale. Dezgustată, zvârli pantalonii cât colo şi coborî brusc din pat. E ridicol. Eu nu sunt făcută să cos. N-am cusut în viaţa mea şi n-am de gând să încep acum.

— N-avem fete-n casă pe-aici, îi reaminti Marty sec, luptându-se cu propria ei nepricepere în tot ce depăşea cusătura banală a unui nasture la o bluză.

— Cineva trebuie să mă ajute, insistă Eden şi privi prin încăpere în căutarea unei candidate, dar toate capetele erau aplecate asupra propriilor misiuni. Se fixă la Mary Lynn, singura din grupul lor care ştia să ţină un ac în mână.

— Mary Lynn?

— Te-aş ajuta, zău, dar întâi trebuie să-i termin pe-ai mei. Munca lui Mary Lynn cuprindea modificări

importante ale taliei, ale lungimii și șoldurilor, pentru ca pantalonii să ajungă să se potrivească staturii ei fragile.

La sugestia că s-ar putea să fie totuși ajutată, Eden se duse la patul lui Mary Lynn pentru a-și întări rugămințile.

— Te rog, făcu ea presiuni. Îți dau cinci dolari. Zece.

— Să nu spui nimic Mary Lynn, o sfătui Marty. Poate urcă la cinșpe.

— Cinșpe, douăzeci, puțin îmi pasă, declară Eden nerăbdătoare. Pur și simplu pot să mătur jos cu manșetele pantalonilor ăstora. O să ies în evidență ca măgarul între oi. Și Eden își aminti brusc de degetul pe care și-l împunsese de atâtea ori, și îl duse iar la gură.

Toate părură să-i înțeleagă problema, dar voiau să se și amuze puțin. Atunci, dinspre ultimul pat veni o ofertă neașteptată.

— Dacă vrei, ți-i tivesc eu.

De-atâta vreme se obișnuiseră s-o ignore pe cea de-a șasea locatară a dormitorului lor, încât în primul moment, când Rachel Goldman se feri cam fără voia ei să fie de ajutor, nu fură în stare decât să se holbeze la ea. Dihonia neîntreruptă dintre cele două fracțiuni o făcu pe Eden să pună la îndoială oferta înainte de-a se repezi s-o accepte.

— Da' știi să coși? Își recuperă pantalonii de pe pat și se apropie neîncrezătoare de Rachel, care tocmai termina de retușat proprii ei pantaloni.

— M-a învățat bunica. Cu o serie de mișcări îndemânatice din încheietura mâinii făcu acul să scânteieze rapid prin țesătură. Rachel făcu nod și

apoi rupse ața cu dinții. Eden fu impresionată de întreaga procedură.

Dar scepticismul îi reveni când Rachel, după ce-și împăturise cu grijă pantalonii la dungă și-i pusese deoparte, se întinse după ,ai lui Eden. Îi apucă hotărâtă.

— Da' de ce faci asta pentru mine? N-avea absolut nici un motiv să se încreadă în Rachel.

— Pentru tine? Pronumele fusese accentuat cu dispreț. Mie personal puțin îmi pasă cum arăți, dar vom defila în aceeași escadrilă și n-am de gând să te las să ne strici imaginea arătând ca dracu!

Răspunsul suna foarte logic, dar gura lui Eden tot se subție pe când îi înmână celeilalte pantalonii.

— I-am însemnat deja pentru lungimea potrivită.

După ce scăpă de pantaloni, Eden rămase lângă pat să privească, nevrând să riște nimic.

Rezemându-se cu umerii de perete, cu un picior îndoit și sprijinindu-se pe celălalt, Eden își strînse brațele la piept. Nu-și lua ochii de la acul vioi care trăgea după sine ața, lăsând în urmă o cusătură precisă. Neștiința de care dăduse dovadă ea însăși mai devreme o făcu să aprecieze și mai mult îndemânarea celeilalte.

— Bunica ta e cumva croitoreasă în New York? Se gândea că ar putea să-i transmită maică-sii informația. Ar putea fi o relație extrem de utilă, mai ales acum că modelele de la Paris nu ajungeau peste Ocean din cauza ocupației germane.

Blonda silfidă nu-și deturnă atenția de la munca ei.

— Unde lucrează? Eden se încăpățână să persevereze în culegerea de informații, mai mult pentru a o agasa pe ursuza Rachel.

— La Viena.

Răspunsul sună atât de incredibil încât Eden începu să râdă.

— Glumești?

Capul blond se ridicase, iar ochii aceia de-un violet intens ca niște panseluțe cu miezul întunecat, o priviră pe Eden, sfidători și reci.

— A fost garderobieră șefă a Operei din Viena. Se întoarse la cusutul ei.

Oprindu-se din râs, Eden își dădu seama că Rachel vorbea serios.

— A fost? întrebă ea încruntându-se ușor.

— Bunica mea se află într-unul din lagărele de muncă naziste din Polonia. Rachel nu-și ridică privirea.

Celelalte auziră și ele discuția. Ultima frază a lui Rachel îi stârni curiozitatea lui Mary Lynn.

— Ce-i cu lagărele astea de muncă? Nu-mi amintesc să mai fi auzit de ele înainte.

— Din câte am auzit eu, sunt versiunea lui Hitler la lagărele noastre de detenție pentru japonezi, replică Eden, apoi se întoarse cu întârziere spre Rachel. Nu-i așa?

— Poate or fi arătând la fel, păru Rachel să facă o concesie batjocoritoare. Toate au garduri înalte de sârmă ghimpată și paznici cu câini și mitraliere. Dar evreii care au evadat spun că de acolo nu mai ieși decât mort. Cei care nu mor de foame sunt măcelăriți de naziști.

— Ce tâmpenie! sări Marty cu gura din colțul celălalt al dormitorului.

— De ce? atacă Rachel prompt. În ultimii 2000 de ani au fost multe țări care au încercat să le facă de petrecanie evreilor. De ce-ar fi o surpriză că vrea și Hitler să încerce?

— Cred că ai o perspectivă prea extremistă, opină Eden.

— Eu? Acul păru să-şi întețească ritmul în care intra şi ieşea din țesătură, împungând şi năpustindu-se. Atunci cum le spui Cămăşilor Albe, celor de părerea lui Lindbergh şi Henry Ford? Ce mai spui atunci de părintele Coughlin şi Frontul lui Creştin? Sau poate n-ai auzit de atacurile asupra copiilor evrei de vârstă şcolară după manevrele Zilei Evacuării Irlandeze de la Boston, nu mai departe decât acum două luni, în martie? Nu crezi că vederile lor antisemite sunt extremiste?

Cuvintele ei înflăcărate o determinară pe Cappy să încerce să inoculeze puțin calm şi rațiune în atmosfera înfierbântată.

— Eden n-a avut nici o intenție de-a te jigni.

— Nimeni n-are niciodată. Glasul îi suna mai liniştit, mai plat. Pur şi simplu evreii sunt un țap ispăşitor minunat. Puteți să vă vărsați toate spaimele pe noi; puteți să dați vina pe evrei pentru criză, pentru război, pentru toate.

O tăcere încurcată se lăsă după vorbele ei amare. Capul îi rămăsese aplecat asupra lucrului. Jenată, Eden urmărea mâinile lui Rachel, evitând să-i privească fața.

— Îmi pare rău, dădu Eden glas sentimentelor celor din încăpere, deşi exprimarea părea nepotrivită.

— Părerile de rău nu valorează nimic. Făcu nod şi ața se rupse cu un mic pocnet. Apoi Rachel îşi ridică privirea către Eden. Îmi amintesc cum îl ascultam pe tata făcându-şi rugăciunea de dimineață, când eram copil. Unul din versetele Vechiului Testament pe care îl recita câteodată spunea aşa: „Binecuvântat fii Tu, Domnul Dumnezeul nostru, Împărat al lumii, care nu

m-ai făcut femeie". Pe vremea aceea eram deja obișnuită cu regretul sfâșietor că sunt fată, pentru că erau atâtea lucruri pe care nu le puteam face. Dar regretul nu schimbă nimic. Dacă nu pot fi soldat să mă bat cu nemții, atunci măcar am să pilotez avioane, așa încât un bărbat să poată merge în locul meu. Și în felul meu, am să lupt și eu.

— Așa vom face toate, își rosti Mary Lynn acordul pe un ton grav și încordat.

Rachel îi înapoie lui Eden pantalonii terminați.

— Mulțumesc, zise Eden luându-i. Mâna lui Rachel rămăsese întinsă.

— Ai spus că plătești zece dolari, îi aminti Rachel cu răceală.

Timp de o clipă Eden încremeni de uimire că oferta îi fusese luată în serios. Reacția ei fu temperată însă de cinism.

— Până aici a ținut „l'ésprit de corps"*, murmură ea și se întoarse spre patul ei pentru a lua banii din portofel.

❀

Tot așteptând sosirea iminentă a marilor ștabi, reușiră să facă loc în cadrul timpului liber rămas după cursurile teoretice la sol și orele de zbor, nu numai modificărilor uniformelor ci și câtorva ore de instrucție. Deplasarea în marș încoace și încolo spre linia de zbor, popotă sau barăci, căpătă o nouă semnificație. Exersară până ce coloanele lor erau tot atât de impecabile ca dunga noilor pantaloni bej. Apoi sosi vestea!

În lb. franceză în orig., „l'ésprit de corps" — solidaritate militară.

— Nu mai vin? se jelui Mary Lynn. După ce m-am chinuit atât să-mi potrivesc afurisiții ăștia de pantaloni!

— Ţţ, ţţţ, ce vocabular..., o tachină Marty.

— În ultima clipă a intervenit o modificare de program, le informă Cappy. În armată asta se întâmplă des. Cappy știa prea bine acest lucru, și cu toate astea se lăsase și ea antrenată în vârtejul pregătirilor tulburate.

— Asta să fie oare? vru Eden să știe. Adică, nu mai vin, așa, pur și simplu, fără scuze, fără explicații, fără nimic?

— Așa, răspunse Cappy și ridică din umeri. Bine, și am auzit vorbindu-se de un ofițer de rang mai mic care va fi trimis pe-aici în următoarele zile ca să arunce o privire.

Eden își smulse turbanul în care își înfășurase părul roșcat, și-l trânti pe pat, apoi se trânti și ea pe pat, fierbând.

— Mă simt de parcă m-ar fi lăsat un bărbat plantată în stradă, fără să vină la întâlnire. Nimeni n-a mai îndrăznit vreodată să-mi facă așa ceva.

Împărtășeau toate același sentiment, și nici uneia nu-i făcea mai multă plăcere decât lui Eden.

❀

Liniștea din sala de curs nu era întreruptă decât de scârțâitul creioanelor pe foile de examen, de ștersăturile gumelor când un răspuns trebuia reconsiderat și de foșnetul ușor al hârtiilor. Cappy era aplecată asupra lucrării de control la meteorologie, și-și simțea tâmplele pulsând de încordare.

„Definiți diferențele dintre cirrostratus, cirrocumulus și stratocumulus și tipurile de condiții meteo care

se asociază fronturilor atmosferice legate de fiecare din ele". Cappy citi enunțul și aproape că-i veni să geamă cu glas tare.

Chiar când vârful creionului atinse hârtia, ușa clasei trosni cu zgomot în tăcerea compactă. Cei din sală fură distrași o clipă de deschiderea ușii.

Întreruperea dură destul pentru a le permite tuturor să sesizeze că ofițerul chipeș, însoțit de un membru al personalului de instrucție al bazei, era tocmai maiorul trimis în inspecție neoficială. Zvonurile îi anunțaseră deja sosirea la baza Avenger Field la începutul dimineții, așa că apariția sa nu fu o surpriză total neașteptată.

Decât pentru Cappy. Privirile îi zăboviră îndelung asupra lui, fără a-i păsa de profesorul de meteorologie care i se alătură lângă ușă pentru a discuta în șoaptă. Profilul acela ferm conturat și linia puternică a bărbiei, ținuta aceea mândră, le-ar fi recunoscut și dintr-o mie. Cappy n-avea nevoie să vadă confirmarea ecusonului pe care ofițerul îl avea prins pe piept. Era maiorul Mitch Ryan.

O emoție pe care nu voia s-o numească îi urcase un nod în gât și aproape o sufoca. Până să-l vadă pe Mitch stând în picioare în fața ei, în aceeași încăpere cu ea, nu-și dăduse seama cât îi fusese de dor de acasă și cât de singură se simțise. Cappy simți graba emoționată a propriului puls, simți cum urcă în ea bucuria.

Mitch era o parte din ceea ce lăsase acasă. Își aminti de căldura ochilor lui întunecați și de îmbrățișarea zdravănă a brațelor lui.

Degetele i se relaxară și scăpat din încleștare, creionul căzu cu zgomot pe bancă. Cappy simți un imbold de-a traversa încăperea către Mitch, care

aproape c-o ridică de pe scaun, dar acesta se stinse de îndată ce el îşi întoarse privirea în direcţia ei şi ea îi văzu expresia aspră şi impersonală. Îşi dădu seama că zâmbise cu gura până la urechi şi simţi o împunsătură de ciudă pentru că-şi exteriorizase emoţiile în public. El se afla aici în calitate oficială, se obligă ea să-şi aducă aminte şi-şi plecă privirea.

Disprețul ei mascat pentru rigida disciplină cerută de viaţa militară ieşi din nou la lumină când Cappy îşi reluă creionul şi încercă să se concentreze asupra textului de meteorologie, dar era încă prea conştientă de tot ce se petrecea în faţa uşii sălii de curs. Recunoscu sunetul şi ritmul familiar al paşilor lui, când el se plimbă agale prin sală oprindu-se ici şi colo în spatele câte unei cursante.

Când Mitch se opri lângă banca ei, ea se crispă cu totul. Creionul îi rămase aţintit deasupra colii de hârtie tot timpul cât zăbovi el acolo. Mintea ei refuza să lucreze şi nu-i veni în cap nici măcar un răspuns la întrebările uşoare ale testului. Cu coada ochiului îi putea vedea dungile bine călcate ale pantalonilor şi luciul pantofilor maro bine lustruiţi. El rămase în picioare în spatele ei atât de mult încât Cappy începu să se întrebe dacă nu cumva aştepta ca ea să-i dea de înţeles că îi remarcase prezenţa. Fu pe punctul de-a ridica privirea dar el îşi reluă plimbarea cu pas măsurat, lăsând-o în urmă.

Mitch mai schimbă câteva vorbe în şoaptă cu instructorul, apoi părăsi sala. Cappy rămase timp îndelungat privind fix uşa, simţindu-se lovită fără a şti de ce.

Mai târziu, în sala de pregătire pentru zbor, Cappy stătu aşezată pe podea, încovoiată asupra genunchilor îndoiţi, apatică şi tăcută în agitaţia de după-

amiază din preajma liniei de zbor. Asculta doar cu o ureche sporovăiala colegelor ei de dormitor.

— Nu înțeleg de ce nu ne-au dat un test cu răspunsuri la alegere, se plângea Marty. Apoi înseninându-se:

— Dacă aș fi avut eu de ales de exemplu, l-aș fi ales pe maiorul ăla zdravăn și viril. Și n-aș fi avut nimic de obiectat dacă ar fi vrut să inspecteze mai îndeaproape „trupele".

— Marty, ești incorigibilă, protestă Mary Lynn râzând.

— Atențiune, drepți! O voce urlă ordinul care le făcu pe cursante să țâșnească în picioare.

Când Mitch Ryan păși în sală cu alaiul său de membri ai personalului bazei, Cappy privi fix drept înainte, împotrivindu-se impulsului de a se uita la el.

— Pe loc repaus! Glasul lui cu timbru catifelat le permise să-și reia atitudinile relaxate de mai înainte.

În ciuda ordinului, Cappy nu se putu relaxa în întregime. Privirea ei neliniștită îl tot căuta pe când el rătăcea prin sală la întâmplare, surâzând aferat privirilor admirative și cochete care-l întâmpinară și apropiindu-se încet dar sigur de capătul de sală unde se afla ea. Și apoi iată-l aproape, copleșindu-le cu înălțimea lui, cei câțiva centimetri suplimentari amplificându-i aureola de om care știe să comande.

— O țigară? Scutură pachetul oferindu-le țigări, începând cu Marty.

— Mersi, acceptă ea. Mary Lynn refuză.

Pachetul îi fu oferit lui Cappy și ea extrase o țigară.

— Ați zburat azi? Mitch adresă întrebarea în general, scoțând din buzunarul de la piept o cutie de chibrituri.

— Nu încă, răspunse Marty aprinzându-şi ţigara. Dar pare a fi o zi bună pentru zbor.

Cu mâna făcută căuş apără flacăra chibritului oferindu-i foc lui Cappy. Ea se aplecă spre flăcăruie şi privirea îi alunecă pe degetele lui lungi, conştientă de forţa lor. Când se redresă ca să sufle fumul într-o parte, îi răspunse automat:

— Mulţumesc, Mitch.

Tăcerea păru să se prăbuşească asupra ei ca o avalanşă, iar Marty şi Mary Lynn se holbară la ea preţ de o clipă fulgerătoare. Dar Cappy simţise deja ofensiva severă şi acuzatoare a privirii lui. I se uită drept în ochi fără ezitare.

— Pentru dumneata, domnişoară, sunt maiorul Ryan. Dojana aspră şi bruscă descurajă orice continuare a vreunei familiarităţi.

— A fost greşeala mea, domnule maior. Cappy îi replică rapid, mânioasă şi distrată. Am avut impresia că vă cunosc.

Dădu drumul ţigării şi o strivi la pământ cu călcâiul, înainte de a se îndrepta cu un pas către linia de zbor, cu privirea îngheţată într-o expresie golită de orice emoţii.

Înfruntă văzduhul, lăsându-se biciuită de vântul fierbinte de mai.

Capitolul X

La câteva minute după ce Cappy ajunse la linia de zbor, Mitch ieşi din clădire însoţit de una din colegele ei de serie. Traversară zona din faţa hangarului îndreptându-se către un avion, şi deveni astfel clar că Mitch intenţiona să zboare cu cursanta pentru a constata personal ce fel de instrucţie primeau femeile-pilot. În direcţia lui Cappy nici nu catadicsi să se uite.

Ea îşi dorea cu ardoare să fi zburat ea cu el în locul acelei femei. Ce plăcere ar fi fost să tragă brusc de manşă şi să-i rupă gâtul lui de militar. Elicea răvăşi aerul şi ridică omniprezentul praf roşu. Pe când avionul se deplasa către pista de decolare, norul urzicător de praf fu aruncat spre Cappy. Ea îşi îngustă ochii, clipind des pentru a scăpa de praful agresiv, pe când privea avionul care părăsea zona hangarului.

Versurile unuia din cântecele pe care mărşăluiau, cele potrivite de ele pe melodia cântecului „Georgia Tech", i se învârteau în cap. Păreau a se potrivi perfect cu resentimentele confuze şi amare pe care le încerca.

Dac-aș avea un instructor civil
Știu exact ce-aș avea de făcut:
Aș trage de mansă și gâtul i-aș rupe
Chiar de-aș ști că la test am căzut.

Dar dac-aș avea un controlor militar
Aș ieși de pe asfaltul dur,
În iarbă aș propti avionul în bot,
Și pe instructor l-aș trânti în... ah,
Halal!
Sunt al naibii de trist
Și mai sunt și-un pilot „bestial"...

Zgomotul de tunet al motorului aparatului BT-13 scăzu pe când avionul se îndepărtă de linia de zbor. Marty și Mary Lynn ieșiră din sala de pregătire pentru zbor și i se alăturară lui Cappy în umbra hangarului. O curiozitate avidă se ascundea în spatele privirii atente cu care Marty își studie colega de dormitor.

— E clar că-l cunoști, Cap. Nu ne spui și nouă? tatonă Marty.

— Îl cunoșteam cândva. Toată atenția păru a i se îndrepta spre avionul care rula către ele. Ăla care vine încoace e avionul meu. Ne vedem mai târziu.

Cu un mic salt, o luă ușurel la fugă pentru a ieși în întâmpinarea avionului de școală.

— Ai văzut ce privire avea când a ieșit? O întrebă Marty pe Mary Lynn privind în urma colegei lor de dormitor.

— Ce vrei să spui?

— Își ieșise din minți de furie. Marty părea gata să parieze că are dreptate. Să vezi și să nu crezi, nu? Cappy cea calmă și competentă, ieșindu-și din pepeni, și încă zdravăn!

Mary Lynn nu comentă. Relația dintre un bărbat și o femeie era ceva de ordin personal, ceva ce nu trebuia vânturat în public. Ea una respecta dorința lui Cappy de-a păstra tăcere asupra întregii povești. Dacă ea nu voia să vorbească despre maior, ele n-aveau nici un drept să pună întrebări.

❀

După trei ceasuri de zbor în perechi, din care o parte cu husa neagră peste carlingă, Cappy ateriză și-și duse aparatul BT-13 la hangar, unde restul avioanelor se prăjeau în razele soarelui de după-amiază târzie. Oboseala cauzată de încordarea și concentrarea permanente, o făceau să se simtă amețită acum, când ieși din carlingă și păși pe aripa avionului.

— Nu prea ți-a stat mintea la pilotat azi. Admonestarea severă venea de la instructorul ei, Jimmy Ray Price. Și el știa prea bine că ea era în stare de mult mai mult.

— Știu. Transpirată și istovită, își desfăcu părul castaniu din rețeaua în care-l avusese strâns coc și-și trecu degetele prin el ciufulindu-l.

— Asta e o regulă de căpătâi a pilotului: când decolezi, lasă-ți problemele la sol. Nu le căra după tine în văzduh. Acolo sus ai nevoie să-ți îndrepți puterea de concentrare asupra pilotajului. Era aspru cu ea ca de obicei, căci el întotdeauna cerea de la cei mai buni să dea tot ce pot.

Lacrimile de exasperare și autocompătimire amenințau să se reverse, dar reuși să și le rețină. Oare de ce toți bărbații pe care îi cunoștea — tată-său, instructori, toți — erau atât de împietriți și cereau atât de mult?

Putea ea să încerce oricât să nege dar, la dracu, de fapt îşi dorea preţuirea lor. Numai că ei veşnic păreau a se aştepta ca ea să strălucească, şi chiar când reuşea, nu primea decât laude vagi şi neconvinse, pentru asta.

Obosită şi nenorocită, Cappy se îndreptă spre sala de pregătire pentru zbor, cu capul plecat. Instructorul ei ţinea pasul cu ea, iar tăcerea lui nu făcu decât să facă şi mai apăsătoare dojenile aspre de mai înainte. Să se termine odată ziua asta, îşi repeta ea. Înainte de-a ajunge la clădirea din faţă, comandantul bazei cu adjunctul său şi cu Mitch Ryan ieşiră pe uşă şi se opriră în calea lor. Cappy încercă să evite privirea cercetătoare a lui Mitch. Ochii ei rătăciră pe vestonul său kaki închis având pe umeri însemnele aurii ale gradului. Cozorocul rigid al chipiului de ofiţer îi umbrea ochii, dar expresia gurii şi-a obrazului nu i se îmblânzise de loc.

— Aţi avut un zbor bun azi, Price? Comandantul bazei adresă intructorului întrebarea pe un ton încrezător. Apoi se întoarse să-i ofere o informaţie lui Mitch, adresându-i-se numai lui:

— Tânăra este unul din cei mai buni piloţi ai noştri.

Obligată să se oprească, Cappy înţepeni lângă instructorul ei, rigidă şi încordată. Încercă să-şi întipărească pe chip cu de-a sila o expresie plăcută, de dragul Comandantului bazei Avenge Field şi îşi concentră atenţia asupra lui, mai degrabă decât asupra lui Mitch.

— „Foarte bine" ca de obicei, minţi Jimmy Ray Prince. Cappy fu convinsă că bărbatul făcuse cel mai frumos gest din viaţa sa, chiar dacă fusese destinat s-o crute tocmai pe ea.

— Mă bucur s-aud asta, replică Mitch, şi Cappy fu la fel de convinsă că-i o minciună. Până acum nimeni nu i se adresase direct ei. Şi omisiunea nu fu corectată nici când Mitch se întoarse către comandant:

— Întâmplarea face ca această cursantă să fie fiica unui prieten al meu.

Surprinsă de opţiunea lui de a o recunoaşte făţiş tocmai în acest moment, Cappy îl privi cu ochii mari. El îi răspunse cu o privire distantă şi vag sfidătoare.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule maior, continuă Mitch respectând ierarhia şi procedura cuvenită, aş vrea s-o invit pe domnişoara Hayward la cină în seara asta, în afara bazei. Ştiu că locotenet-colonelul şi soţia dânsului sunt dornici să afle cum îi merge.

Locotenent-colonel! Vestea avansării tatălui ei abia dacă o atinse. Sentimentul ei predominant era o antipatie violentă provocată de îndrăzneala lui de a-şi închipui că ea ar vrea să petreacă o seară în compania lui. Răspunsul lui Cappy fu însă temperat de prezenţa comandantului bazei.

— Va trebui să mă scuzaţi că vă refuz, domnule maior Ryan. Am avut o zi lungă şi foarte obositoare...

Vocea lui profundă îi reteză refuzul politicos.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat dacă vrei să vii, domnişoară Hayward.

Ea simţise nevoia să ţipe la el, să se răstească şi să bată din picior, dezlănţuită într-un protest necontrolat, dar totul i se opri în gât. Fusese prea bine instruită împotriva unor astfel de izbucniri. După câteva clipe de nesiguranţă şi ezitare, comandantul interpretă tăcerea lungă a femeii drept o acceptare a invitaţiei.

— Dacă domnișoara Hayward e de acord, aveți bineînțeles permisiunea mea, răspunse el cumpănit, oferindu-i lui Cappy posibilitatea de-a se împotrivi. Dar ea n-o făcu. Oricare ar fi fost neînțelegerile dintre ei doi, ea nu avea de gând să le facă publice, iar Mitch știuse asta de la început.

— Bine. Satisfacția i e așternu ușor pe față. Voi avea nevoie de un vehicul din parcul de mașini al bazei.

— Bineînțeles.

— Poți fi gata la orele 18, domnișoară Hayward? El o mai privi odată în ochi, apoi de sus până jos, dând de înțeles că era necesar ca ea să-și schimbe „toaleta".

— Da, sir. Nu putea decât să spună „da", dar privirea ei albastră îi arunca fulgere.

❀

Cu promptitudine militară, Mitch bătu la ușa dormitorului exact la ora șase. Eden se duse să răspundă, pe când Cappy își încheia colierul de os sculptat pe care i-l adusese tatăl ei din Alaska. Prezența lui în încăpere păru să modifice atmosfera, aducând un curent subteran de tensiune. Cappy îi auzi glasul sacadat, în timp ce Eden făcea prezentările, dar nu privi în jur când își luă poșeta.

Când în sfârșit se întoarse, îl văzu pe Mitch chiar în fața ușii, cu chipiul sub braț. Cu capul descoperit arăta mai matur și mai masculin, și semăna mai puțin cu un afiș de reclamă pentru înrolări reprezentând un ofițer chipeș și îndrăzneț.

— Gata? Întrebarea extrem de scurtă reuși să dea impresia unei provocări.

Cappy se mulțumi să încline din cap și-și coborî pleoapele pentru a ascunde valul arzător de mândrie rănită cu care ar fi vrut să-l înfrunte. Ocolind privirile colegelor de dormitor, ea străbătu încăperea către ușă și trecu razant pe lângă el când el o deschise. Înainte ca aerul fierbinte și plin de praf să-l anihileze, ea avu timp să simtă parfumul pătrunzător al cine știe cărui after-shave pe care-l emana obrazul său proaspăt ras.

Apăsarea impersonală a mâinii lui pe cotul ei o călăuzi spre jeep-ul kaki închis parcat în fața barăcii și o ajută să se urce. Mitch ocoli vehiculul pe la spate ca să ajungă pe partea șoferului și se instală la volan.

Mâna lui zăbovi pe cheia din contact în timp ce aruncă o privire piezișă.

– Mi s-a spus că hotelul Bluebonnet este locul unde trebuie să mergi dacă vrei să te distrezi în Sweetwater.

– Au probabil cel mai bun restaurant din oraș, aprobă ea rigid.

– Deci n-ai nimic împotrivă să mergem acolo?

– Nu. Cappy își legă pe cap o eșarfă de mătase albastră ca safirul, astfel ca părul ei întunecat să nu fie răvășit complet în vehiculul deschis.

Jeepul nu era deloc faimos pentru mersul lin. Cappy se încleștă de portieră când cotiră în drumul principal și luară viteză.

Bubuitul motorului împiedica orice discuție iar curentul de aer, plesnindu-le fețele, ar fi luat cu el orice cuvinte ar fi încercat să rostească. În tăcere, cu privirile ațintite înainte, se deplasau în viteză pe șosea, străbătând scurtul drum către Sweetwater, hurducăindu-se peste movilițe și hârtoape.

Odată intrați în oraș, încetiniră și Cappy îl dirijă către singurul hotel din Sweetwater. Încordarea și rigiditatea nefirești dintre ei nu dispărură nici când parcară în fața clădirii de șase etaje, din cărămidă bej. Mitch o însoți în holul cu pereți roz și corpuri de iluminat în stil art-deco* al hotelului. Pe lângă mica zonă de așteptare din hol, cu câteva canapele și birouașe, mai exista o alta, mai mare, doar pentru oaspeții hotelului, la care se ajungea urcând trei trepte.

— Restaurantul e pe-aici, indică ea direcția și Mitch o luă înainte.

Sala restaurantului repeta temele în stil art-deco și combinațiile de culori din hol. Mesele, acoperite cu fețe de masă, erau toate încărcate de argintărie și cristal, dar prea puțină lume cina.

— Nu prea au dever, remarcă Mitch.

— În timpul săptămânii e relativ liniștit. Abia în weekend se mai înviorează atmosfera. Cappy fu foarte conștientă de aplecarea trupului său deasupra ei, cînd el îi împinse scaunul.

— Vii des aici? Își puse chipiul pe un loc alăturat și se așeză în fața ei trecându-și degetele prin păr pentru a-l înfoia puțin.

— Da, uneori. Ea deschise meniul și se prefăcu a studia lista de prețuri, demult familiară.

— Ce servești? După ce îi răspunse, Mitch dădu comanda chelneriței. Aveți un vin bun de Burgundia?

Ospătărița îl privi inexpresiv, iar Cappy interveni pentru a-l informa sec:

* În lb. engl. în orig. „art deco", curent din arta decorativă de la începutul secolului XX, folosind modele geometrice și culori aprinse.

— Aici nu ești la Washington, Mitch. Aici e prohibiție. Nu e nici bere, nici vin, nimic... în afară de alcool tare de contrabandă, dacă știi cui să ceri.

Cu o înclinare scurtă a capului chelnerița fu concediată și se îndepărtă de masa lor. Cappy îi simți privirea intensă scormonind-o.

— Și tu știi cui să ceri? o întrebă el laconic.

— Să zicem că am un prieten care știe, i-o întoarse ea, și-și deschise poșeta pentru a-și scoate o țigară. Neluându-l în seamă când îi oferi loc, Cappy scăpără ea însăși un chibrit și trase fumul adânc în plămâni înainte de-a-l expira.

În cele din urmă, Mitch își aprinse și el o țigară. Tăcerea se lăsă asupra mesei lor minute lungi, întreruptă din când în când doar de scuturatul țigărilor în scrumieră.

— Nu ai de gând să întrebi de avansarea tatălui tău? o interpelă Mitch cu o expresie posacă. S-a întâmplat chiar săptămâna trecută.

— Te-a rugat el să-mi pomenești despre asta? Cappy își studia filtrul pătat de ruj al țigării.

— Nu.

— Atunci nu mai e nevoie să mă obosesc să-i transmit felicitări, nu? replică ea, căci speranța că tatăl ei i-ar fi trimis mesajul ca pe un gest de împăcare se stinsese. Ce face mama?

— Cred că îi e foarte greu să fie prinsă la mijloc între tine și Colonelul Hayward.

— Nu e prinsă la mijloc. E de partea lui. Dădu de înțeles că nu mai vrea să continue discuția despre tată-său și despre cearta lor. Hai să vorbim despre altceva. Conversația, oricât de poticnită, era preferabilă tensiunii unei tăceri neîntrerupte.

Dar discuţia în loc să-i elibereze de tensiune, nu făcu decât s-o amplifice. Pe măsură ce timpul trecea, schimburile lor de fraze deveneau din ce în ce mai sacadate, de parcă fiecare din ei ar fi încercat să dezmembreze replicile cârpite ale celuilalt. Când Mitch plăti consumaţia, Cappy aproape că ţâşni de pe scaun repezindu-se către uşă în nerăbdarea ei de-a încheia odată această seară nenorocită.

Afară soarele apusese, luând cu el o parte din căldura toridă. Un pumn de stele abia răsărite pâlpâiau pe cerul albastru-vineţiu în vreme ce o lună palidă deschidea un ochi somnoros asupra ocupanţilor jeep-ului care zorea înapoi spre baza aeriană.

Paznicul de la poartă le dădu semnalul de trecere fluturând din mână. Dar Mitch nu opri lângă bараci. În schimb înaintă în continuare prin ţesătura benzilor de asfalt urmând o cale de acces către capătul îndepărtat al unei piste. Recipientele cu combustibil arzând fuseseră aşezate pe o pistă activă din apropiere, pentru grupul de piloţi ce-aveau să zboare în noaptea aceea.

Jeep-ul se poticni abrupt şi Mitch opri motorul. Încruntându-se, Cappy se întoarse să-l privească. Mâinile lui erau încleştate pe volan iar privirea aţintită drept înainte, prin parbriz. În umbra din ce în ce mai adâncă a nopţii, muşchii obrazului său ieşeau în relief, abia luminaţi de lună şi accentuându-i expresia posacă şi mânioasă.

— De ce m-ai adus aici? vru Cappy să ştie, impacientată.

Întrebarea abruptă păru să-l scoată din împietrire. Îi aruncă o privire rapidă şi dură de parcă şi-ar fi amintit brusc că era şi ea acolo, apoi coborî din jeep.

— Hai să ne plimbăm.

Supunerea la ordin era aproape un reflex condiționat. Până să-și dea seama ce face, Cappy se dăduse deja jos din jeep și făcuse chiar primul pas pentru a urma silueta înaltă în uniformă ale cărei mâini erau înfundate adânc în buzunarele pantalonilor bine călcați.

— Nu. Ea se opri. Nu sunt obligată să primesc ordine de la tine. Mitch se opri și el și se întoarse pe jumătate pentru a o privi, cu fața umbrită de cozorocul chipiului. Tu n-ai decât să te plimbi dacă vrei, dar eu mă întorc la barăci.

Odată ce-și anunțase răzvrătirea, Cappy se răsuci pe loc și porni în direcția grupului îndepărtat de clădiri joase ce se zăreau dincolo de curbele acoperișului hangarului. Imediat ce-o apucă spre barăci, auzi zgomotul greu al pașilor lui transformându-se într-o urmărire rapidă.

Când mâna lui o prinse de cot, ea încercă să se scuture, dar degetele lui se încleștară mai tare și ea se trezi răsucită și înșfăcată de umeri.

— Nu pleci nicăieri, Cap, până nu aflu ce se petrece aici. Te-ai schimbat și nu-mi place. Mitch scârșni aceste vorbe și dinții lui scânteiară albi în jocul de umbre de pe chipul lui.

— Eu m-am schimbat?! repetă ea cu o mânie uimită.

— Ai recunoscut deschis astă seară că frecventezi hotelul Bluebonnet. Crezi că eu nu știu ce se petrece acolo? Crezi că zvonul nu s-a răspândit?

Întâi ea se încruntă la el zăpăcită, apoi își pierdu răbdarea.

— Vorbești aiurea. Cap își propti mâinile pe buzunarele de la piept ale uniformei lui pentru a-l respinge.

Mâinile lui o strânseră și mai tare, scuturând-o cu duritate.

— Nu e bază aeriană în zonă unde să nu se fi aflat. La fiecare oprire până să ajung aici, toată lumea, de la mecanic la locotenent, mi-a spus că dacă vreau să mă distrez, să mă duc la hotelul Bluebonnet din Sweetwater, unde „una din drăgutele alea de cursante o să... aibă grijă de mine".

— E o minciună! răspunse Cappy cu emfază.

— Dacă aș fi auzit-o dintr-o singură sursă, ba chiar din două, poate aș mai fi pus-o la îndoială. Glasul îi era încordat și scăzuse cu câteva tonuri. Dar am auzit-o peste tot, și câțiva erau chiar în stare să garanteze personal că e adevărat.

— Nu cred. Buzele ei se strânseră într-o rezistență dârză față de ce auzea.

— Haida-de, Cap. Nu cumva încerci să mă convingi că nu știi ce se petrece? o întrebă el aproape ironic.

Ea se trase înapoi privindu-l fix.

— Dar ce e în capul tău, Mitch? Crezi că sunt una din aceste cursante care se presupune că-și dăruiesc favorurile oricărui soldat care se ivește?

— Trebuie că ți-am părut tare caraghios. Cuvintele ieșeau măcinate printre maxilarele încleștate. Veșnic așa de al dracului de respectabil și corect, ținându-te de mână și sărutându-te în fața ușii când de fapt aș fi vrut..., Mitch ezită o fracțiune de secundă..., să te duc în patul meu și să fac dragoste cu tine până-n zori. De ce nu râzi, Cap? E foarte caraghios.

— Ce e caraghios, e că am putut să fiu atât de fericită să te văd când ai intrat în sala aia de curs.

Vocea îi era înnecată de amărăciune. Şi acum, acum abia aştept să pleci odată.

— La dracu, Cappy, spune-mi că nu-i adevărat! O scutură de umeri dându-i capul pe spate, şi gâtul ei alb se arcui.

— Nu! Perfidia lui îi umplură ochii de lacrimi usturătoare. Ai venit aici cu un alai de acuzaţii şi insinuări. E treaba ta să le şi dovedeşti, nu a mea.

Cappy simţi că încleştarea mâinilor lui slăbeşte, îl simţi cum se îndepărtează de ea şi îşi mişcă uşor umerii pentru a se desprinde din strânsoarea lui. Apoi se îndepărtă şi de data aceasta nu o mai urmă, nici un zgomot de paşi. Furia şi durerea i se amestecau în suflet. Barăcile păreau atât de departe, forme dreptunghiulare prelungi, ceva mai întunecat decât fundalul nopţii. Ar fi vrut s-o ia la goană dar mândria şi pantofii cu toc în care n-ar fi putut să-ncerce să fugă, o făcură doar să meargă repede, cu umerii strânşi şi cu capul sus.

După ce parcursese aproape o sută de metri, Cappy auzi motorul jeep-ului pornind. În curând lumina farurilor mătura drumul în faţa ei, iar ea se trase într-o parte la apropierea lui. Când trase lângă ea şi încetini aproape târându-se, ea refuză să se uite spre el.

— Urcă, Cappy, îi ordonă Mitch, parcă obosit.

— Mulţumesc, prefer să merg pe jos, răspunse ea, fără a încetini pasul sau a întoarce capul.

O schimbare abruptă a vitezelor şi o apăsare violentă a pedalei de acceleraţie, şi jeep-ul ţâşni în faţa ei şi se opri cu frânele ţipând. Mitch se ridică din locul său şi se săltă peste portiera joasă pentru a-i tăia calea.

— Vei merge cu jeep-ul, Cappy! zise el sec.

— Da' ce s-a întâmplat Mitch? Ți-e teamă să nu cumva să mă vadă cineva întorcându-mă singură pe jos la barăci? îl acuză ea sarcastic. Ar putea să-și închipuie că te-ai dat la mine și cine știe ce-ar mai zice atunci de domnul maior? La urma urmei, n-a putut să ajungă destul de departe nici măcar cu o așa-zisă curvă.

— Taci, Cap! îi porunci Mitch printre dinți.

— Sper că nu te aștepți să cred vreo secundă că ești îngrijorat pentru reputația mea. Mâinile ei se strânseră în pumni rigizi, atârnându-i pe lângă corp. Motorul jeep-ului mârâia constant, pe când farurile așterneau două cărări subțiri de lumină străpungând bezna de dincolo de ei.

— Dacă nu urci în mașină, Cappy, am să te urc eu. O să te lupți tu cu mine, dar tot eu voi birui. Hai să ne scutim reciproc de lupta corp la corp. Din nou glasul său suna istovit.

Raționamentul său era fără cusur. Cu o înclinare aproape insezizabilă a capului, Cappy renunță și se îndreptă spre locul ei, urcând în jeep fără ajutorul lui. Din nou la volan, Mitch schimbă vitezele și jeep-ul țâșni înainte. N-avură nimic să-și spună, nici atunci, și nici mai târziu, când el o lăsă la barăci.

În dormitor, Cappy reuși să evite majoritatea întrebărilor pretinzând că e prea obosită. După deșteptare, a doua zi, se adunară prea multe altele de făcut care distraseră atenția colegelor ei de dormitor de la „escapada" ei din seara anterioară.

La popotă, la prânz, Marty întârzie puțin, așa că îi ținură și ei rând la coadă. Când li se alătură, ochii verzi-cenușii ai lui Marty străluceau întrebători.

— Am auzit că maiorul tău mai rămâne câteva zile pe-aici, Cap.

— Nu e maiorul meu, zise ea cu glas inexpresiv. E un prieten de-al tatălui meu, nu de-al meu.

Multe sprâncene se arcuiră sceptic, dar nimeni nu mai continuă discuția. Răceala și atitudinea ei închisă le dădură de înțeles că maiorul era un subiect delicat, așa că nu mai insistară.

În ziua următoare, zvonurile cutreierară baza. Chicago le aduse vestea compatrioatelor sale:

— Am auzit că o să ne interzică accesul la Bluebonnet.

— Ce face? Da' de ce? protestă Marty.

— Au existat oarecari plângeri. Chicago ridică din umeri dând de înțeles că nu dispune de amănunte mai precise. Cred că maiorul lui Cappy are o legătură cu toată povestea asta.

Marty se întoarse lăsându-și capul într-o parte. Șuvițele rebele de culoarea grâului copt îi ieșiseră de sub eșarfa de pe cap.

— Știi ceva despre asta, Cap?

O scrută cu mare atenție pe bruneta care fusese atât de necomunicativă în legătură cu ofițerul venit în inspecție.

— Nu. Deși era o negație abruptă și fermă, Marty nu se putu hotărî s-o creadă.

❀

Când Cappy sosi la linia de zbor, în a treia zi a vizitei prelungite a lui Mitch, zări suplul aparat AT-7 cu două motoare, care trecea prin verificarea finală la sol, de dinaintea zborului. Era avionul lui Mitch. „Ducă-se învârtindu-se", își zise ea, dar cu părere de rău pentru iluziile pierdute în legătură cu bărbatul pe care și-l închipuise cald și puternic.

— Hayward. Mâna instructorului ei, Jimmy Ray Price îi făcu semn să vină.

— Pare a fi în apele lui, aşa, prietenos ca de obicei, nu? murmură Eden cu maliţie seacă.

Gura lui Cappy zvâcni într-un surâs aprobator înainte de a se despărţi de grup pentru a se îndrepta în pas alergător către instructorul care o aştepta. Era nerăbdătoare să zboare, sperând că asta ar ajuta-o să se scuture de apatia pe care o resimţea.

— M-aţi chemat, domnule Price? I se adresă ea laconic.

— Nu. Dar domnul maior vrea să te vadă înainte de-a pleca. Arătă din cap în direcţia avionului cu două motoare.

Privirea ei alunecă pe lângă bărbatul scund şi îndesat ca un buldog, fixându-se pe avionul parcat mai încolo. Cappy vru să refuze pe loc, dar toate instinctele o preveniră împotriva acestei reacţii. Principiul ei de supravieţuire era să nu-l laşi pe celălalt să afle că te-a rănit.

Trecu însă aproape un minut înainte ca ea să-şi dea seama de felul ciudat în care o fixa instructorul ei şi să realizeze de câtă vreme încremenise acolo. Stingherită, îşi plecă privirea.

— Mulţumesc, mormăi ea şi porni să traverseze fâşia de asfalt din faţa hangarului pentru a ajunge la avion.

Pe când trecea prin faţa botului aparatului, îl observă pe furiş pe Mitch discutând cu pilotul. Se aplecă să treacă pe sub vârful aripii, conştientă de o uşoară accelerare a pulsului. Aproape în aceeaşi clipă, Mitch îi remarcă sosirea şi-i spuse ceva pilotului trimiţându-l de acolo. Înaintă câţiva paşi pentru

a-i veni în întâmpinare, pe când pilotul se urca în avion.

– Am înțeles că ați dorit să mă vedeți, domnule maior. Își păstră privirea neclintită și expresia neutră, dar avea dinții încleștați.

Privirea lui era îngustată și gânditoare, iar colțurile gurii se arcuiră într-o expresie de regret adânc.

– M-am înșelat, Cappy. Îți datorez scuze, zise el. Aflasem corect locul, hotelul Bluebonnet, dar m-am înșelat asupra femeilor implicate în toată povestea. Se pare că niște... să le zicem „parazite"... și-au stabilit cartierul general în hotel. Și le-au spus soldaților că fac parte din contingentul de femei-pilot care se instruiesc aici, la baza Avenger Field. Iar eu m-am pripit cu concluziile, Cappy și îmi pare extrem de rău.

– Scuzele vă sunt acceptate. Și pentru dumneavoastră sunt domnișoara Hayward, îi replică ea cu un calm de gheață.

Privirea lui deveni neliniștită.

– Recunosc că am greșit și îmi pare rău. La dracu', ce mai vrei mai mult de-atât? ceru Mitch cu violență să afle.

– Aș putea ierta o simplă greșeală, aș putea chiar să trec cu vederea că ai vrut să te încrezi în vorbele altor bărbați. Dar nu pot să-ți iert că ai vrut să crezi că eu aș putea fi implicată. Ea remarcă ușoara lui tresărire care-i dovedi că nimerise ținta în plin. Răsucindu-se scurt pe loc, Cappy începu să se depărteze. Aerul pâlpâia de arșiță, iar asfaltul părea ud în depărtare. Așa își simțea și ea ochii, fierbinți, arzători și totuși dureros de uscați. Nu făcuse nici cinci pași când Mitch o ajunse din urmă și o întoarse cu fața la el. Chipul i se aprinse de mânie.

– Păi bineînțeles că am vrut să cred, fir-ar al dracului! admise el. De când te cunosc nu m-ai lăsat niciodată să mă apropii de tine. Îmi tot repetam că dincolo de răceala ta se ascunde un temperament pătimaș. Și am fost gelos ca dracu' la gândul că cineva a ajuns acolo înaintea mea. Poate că ai să mă crezi un ticălos nenorocit că gândesc așa, dar acum nu-mi pasă.

Cappy fu zăpăcită de sinceritatea lui absolut neașteptată. Se uită la el cu ochii măriți, uimită, pe când o elice începu să taie aerul, se ambală și atinse turația maximă. Curentul puternic de aer se năpusti asupra lor, ridicând în jurul lor nori de praf înnecăcios. Mitch își trase chipiul mai pe frunte și o încercui pe Cappy cu un braț pentru a o îndepărta din raza vântului, către extremitatea aripii.

– Nimic nu s-a schimbat, Cappy. Mitch aproape că răcnea ca să se facă auzit pe deasupra zgomotului motoarelor. O să ne mai vedem.

Pe când ea încerca să-și elibereze gura de șuvițele de păr suflate de vânt, vrând să nege, Mitch profită de neatenția ei momentană și-i acoperi buzele cu ale sale într-un sărut prelung și apăsat. Ea îi simți foamea și frustrarea, dorința de-a rămâne și obligația de-a pleca. Preț de o clipă doar, se lipi de el. Simți o dorință aprinsă de-a se agăța de el, dar nu vru să-i cedeze, sfâșiată de sentimentele pe care i le stârnea el și de adevărurile amare pe care le știa. Armata era o rivală care avea să iasă întotdeauna victorioasă. În cele din urmă se desprinse din îmbrățișarea lui, luptându-se cu durerea din lăuntru. Când o privi, ochii lui erau de catifea întunecată.

Peste tunetul motoarelor se făcură auzite foarte slab strigăte admirative. Deveniră amândoi conștienți

de publicul alcătuit din cursante care-şi manifestau vocal aprobarea, în legătură cu scena romantică la care tocmai fuseseră martore. Mitch surâse şi-i făcu cu ochiul, amuzat, dar Cappy se retrase, ferindu-şi privirea şi repezindu-se în căutarea unui loc mai puţin populat.

Din umbra răcoroasă, Cappy urmări puternicul avion de transport cu două motoare cum se ridică de pe pistă, cum îşi retrage în pântec trenul de aterizare, cum îşi modifică poziţia ampenajului. Se crispă auzind zgomot de paşi care se apropiau din spate. Privind peste umăr, recunoscu culoarea aprinsă, roşie-arămie a părului strâns în codiţe. Numai Eden afişa acea nuanţă.

— Parcă ţi-e dor deja, nu? Dar ochii ei întunecaţi o inspectau prea pătrunzător.

— Nici vorbă, răspunse Cappy cu un hohot scurt de râs. Nici o femeie în toate minţile nu se îndrăgosteşte de un militar.

— Da', numai că te îndrăgosteşti cu inima, nu cu capul, îi aminti Eden.

— Ba nu, dacă eşti destul de isteţ, nu. Cappy se îndepărtă de stâlpul de care se rezemase până atunci. E timpul să zburăm şi noi un pic, nu-i aşa?

Capitolul XI

Reprezentanţii în aşteptare ai presei primiră de la turnul de control mesajul că puternicele AT-6 şi aparatele AT-17 cu două motoare s-au înscris în traficul de aterizare şi vor coborî în scurt timp. Mai la o parte, siluete în prăfuitele salopete fistichii urmăreau efervescenţa activităţilor de la sol. Spre deosebire de reporteri şi fotografi, pe ele le interesau mai mult avioanele decât piloţii.

— În curând o să pilotăm şi noi aşa ceva. Eden urmări un avion şcoală de tip avansat, suplu şi cu un singur motor, care se repezea asupra pistei de aterizare. Dincolo de siguranţa din vocea ei, se mai simţea şi o nuanţă de nerăbdare.

Promoţia 43-F-2 de femei-pilot care rămăseseră la Houston pentru a-şi încheia programul de pregătire după ce grupul lui Rachel fusese transferat la Sweetwater, avea program ată în ziua următoare festivitatea de absolvire. Lungul zbor de-a curmezişul ţării fusese ultimul lor zbor de cursante. Mâine aveau să devină piloţi calificaţi.

— Nu toate dintre noi, corectă Chicago cu o voce plată. Toate schiţară intenţia de-a o contrazice, dar, din nu se ştie ce sursă, toate auziseră de dificultăţile

pe care încă le mai avea în ce privește zborul cu orientarea bazată exclusiv pe instrumente. Știau toate că așa e. N-o să trec niciodată proba de zbor.

– Nu poți fi sigură de asta, insistă Marty, dar chiar și ea avea impresia că ar fi fost nevoie de-o minune pentru Chicago.

Avioanele cele mari rulară spre hangare, cu motoarele tunând, ridicând și sfârtecând nori de praf. Pe când camerele de luat vederi ale reporterilor de jurnale de actualități surprindeau această secvență și fotografii își îndreptau obiectivele spre ele, una câte una femeile-pilot săreau din avioane și se descopereau eliberându-și părul pentru a fi suflat de vânt. Erau întruchipări ale frumuseții și îndrăznelii cu chipurile lor strălucitoare și ochii scânteind.

– Ce n-aș da să fim noi în locul lor. Marty dădu glas invidiei tuturor. Nu din cauza atenției de care se bucurau, ci pentru că își încheiaseră cu succes programul riguros și exigent. Și e o dorință atât de aprigă, încât aproape că-i simt gustul. Glasul ei vibră de jind.

Nimeni nu răspunse, nu comentă. Era un sentiment prea adânc pentru a putea fi pus în cuvinte. Zborul era o pasiune mistuitoare pentru fiecare din ele. Își doreau să zboare cu atâta patimă încât, de la bun început încălcaseră convențiile sociale, înfruntaseră dezacordul părinților, își părăsiseră familiile și nu luaseră în seamă mirarea prietenilor. Erau puțin cam ca împătimiții curselor de cai. Zborul înalt nu se putea însă compara cu nimic prin frenezia de care te molipsea. Și prin faptul că în scurt timp nu mai puteai trăi fără el. Ar fi luat-o oricând de la capăt, supunându-se cu plăcerea blestematului de sicriu fierbinte al simulatorului Link și confuziei năucitoare a

zborului „orb", doar pentru a trăi acele momente de supremă exaltare în izolarea maiestuoasă din văzduh.

La puțin timp după ce ultima absolventă aterizase, un Beechcraft cu aripile ca pumnalele veni în viteză către pista de aterizare. Eden îl recunoscu și le înghionti pe celelalte.

– Asta e Jacqueline Cochran.

Directoarea programului coborî din avion și se îndreptă spre clădirea administrativă. De data aceasta o însoțea o altă femeie, camerista ei franțuzoaică, după cum aveau ele să afle mai târziu. Jacqueline Cohran fu aproape imediat împresurată de valul de absolvente de la Houston care se adunaseră în jurul ei pentru a o omagia. Eden clătină din cap ușor amuzată de această nouă și spectaculoasă intrare în scenă.

„Camioanele pentru vite" sosiră și ele pentru a transporta grupul din Houston la Sweetwater, unde urmau să înopteze la hotelul Bluebonnet. Și astfel se stinse și febra tulburărilor.

Festivitatea de absolvire a promoției de la Houston le oferi cursantelor de la Avenger prilejul să-și îmbrace noile uniforme de gală regulamentare și să facă paradă de priceperea lor la mărșăluit, câștigată pe când exersau pentru generalii care nu mai veniseră. Un stegar și doi locotenenți, comandanți de escadrilă, veneau în fruntea coloanelor lungi și drepte care defilau prin fața tribunei de onoare. În urma lor, fanfara școlii de piloți militari din Big Spring cânta cu exuberanță în bubuit de tobe.

De vreme ce absolventele nu făceau oficial parte din armată, nu li se puteau oferi însemnele regulamentare. Un pilot fără însemne era de neconceput,

așa că aripile în formă de „inimioară" ale piloților militari fură reconsiderate. O panglică și-un scut miniatural pe care erau gravate numele escadrilei și al promoției 43-F-2, fură alipite perechii de aripi.

Exuberante, aproape euforice, *Inseparabilele* dădură năvală în dormitor, vorbind toate deodată, făcând încăperea să răsune de impresiile lor asupra festivității. Demonstrațiile de absolvire, subliniaseră odată în plus importanța programului de instruire, înnobilându-l cu sentimentul datoriei, al onoarei, al mândriei. Pe frontul de luptă era nevoie de bărbați, iar ele aveau să îndeplinească o misiune vitală, eliberându-i de îndatoririle de acasă, așa încât să poată participa la luptă.

Sporovăind fără întrerupere, începură să se schimbe de uniformele alcătuite din pantaloni bej și cămăși albe cu mâneci scurte. Rătăceau de colo-colo prin dormitor, zăbovind în diverse stadii de dezbrăcare, unele în sutiene și pantaloni, altele în cămăși și picioarele goale.

— Pun pariu că mâine o să apară un articol în „The Sweetwater Reporter".

— Credeți c-o să publice și poze? Sunt sigură că apar într-una. Fotograful era chiar în fața mea când a făcut-o.

— Depinde de ce-i în fundal. Nu au voie să publice o fotografie, dacă există mai mult de două avioane în fundal. Nu permite cenzura. Nu se poate menționa baza, localizarea acesteia sau numărul de cursante.

— Sunt convinsă că inamicul abia așteaptă să afle totul despre noi, muierile zburătoare. Suntem o amenințare grozavă!

Alăturându-se râsului celorlalte la acest gând, Mary Lynn se lăsă într-un genunchi gol în fața

dulăpiorului de la capătul patului ei, pe care-l deschise pentru a-şi lua un schimb de haine. Pe dulăpaş, chipul zâmbitor al lui Beau o privea din fotografia cu ramă aurie. Mary Lynn se simţi zguduită. Zâmbetul, râsul, se stinseră. Mary Lynn întinse încet mâna să apuce fotografia, apoi o luă cu ea în pat, unde se aşeză şi rămase privind-o fix, indiferentă la zarva continuă de voci din spatele ei.

— V-aţi uitat vreodată în dulapul lui Eden? Marty se opri lângă dulăpaşul deschis şi zări hainele şi lenjeria mototolite revărsându-se. E mai rău ca la hala lui taica Lazăr. Nu-ţi împătureşti niciodată hainele înainte de a le zvârli acolo?

— Vezi-ţi de treabă, Rogers. Eden o dădu la o parte şi se aplecă pentru a dezgropa din hararabură un rând de haine, răvăşind şi mai tare conţinutul dulapului.

— Da' ce e, domnişoară van Valbenburg? o împunse Marty. Sunteţi geloasă pe Cochrah că-şi poate aduce camerista cu ea şi dumneavoastră, nu? Se întoarse către patul ei cu paşi mari, râzând. Doamne, Mary Lynn, ar trebui să-i vezi dulapul... Lipsa unui răspuns, absenţa oricărui semn că observaţia ei fusese recepţionată, îi atraseră atenţia lui Marty. Îşi înclină capul într-o parte, încercând să zărească chipul aplecat al brunetei. Hei, Mary Lynn, s-a întâmplat ceva? Întrebarea mai directă păru să străpungă apatia femeii absorbite de fotografia soţului ei.

Expresia îi era tulburată, iar ochii aproape că i se întunecaseră de panică.

— Toată pălăvrăgeala asta despre cenzura militară şi inamic... Noi glumim, dar nu e deloc de râs. E război. Bărbaţii noştri se luptă şi mor.

— N-a avut nimeni nici o intenţie rea, se grăbi Marty să o asigure, negăsind cuvintele potrivite pentru aşi consola şi linişti prietena. Se aşează lângă ea pe pat, mângâind-o stângaci pe Mary Lynn pe umărul ei micuţ.

Celelalte, inclusiv înalta Rachel Goldman, sesizară modificarea tonului conversaţiei şi priviră curioase la cele două femei aproape îmbrăţişate, trăgând discret cu urechea.

— Beau e acolo. Mary Lynn privea intens fotografia. Dacă i se întâmplă ceva? Dacă e rănit sau ucis? Ce m-aş face fără el? Trebuie să se întoarcă la mine, Marty. Nu pot trăi fără el. Era speriată pentru el şi îngrozită la gândul unui viitor fără el. Singurătatea era şi-acum oribilă, dar măcar îşi putea lega speranţele de scrisorile lui atât de aşteptate şi de îndepărtatul „mâine", când el se va întoarce acasă. Ar trebui să fiu lângă el. Nu aici e locul meu.

— Asta nu-i adevărat, interveni Rachel. De obicei includerea ei în conversaţie întâmpina o oarecare împotrivire. Marty se crispă la această intervenţie neaşteptată, neliniştită în privinţa lui Rachel, dar totuşi dispusă s-o lase să vorbească atâta vreme cât spunea ceva potrivit. Suntem în război, iar soţul tău se află acolo ca să lupte şi să apere toate idealurile în care credem. În astfel de vremuri, toţi trebuie să facem sacrificii, să dăm deoparte aspiraţiile noastre personale şi să facem ce se cuvine.

Mary Lynn îşi înălţă capul, parcă hipnotizată de argumentul atât de puternic. Expresia militantă a lui Rachel o convinse de sinceritatea blondei.

— Hitler şi armatele lui fasciste trebuie distruse. Toate trebuie să luptăm aşa cum putem pentru a ne apăra căminele şi pe cei pe care îi iubim, declară

Rachel. O poți face zburând, disponibilizând un pilot bărbat pentru luptă și poate ai să poți să zbori în escorta de luptă a bombardierului soțului tău. Suntem în război, și ăsta e locul tău, pentru binele lui și al tuturor.

Ecoul cuvintelor răsună în încăpere și în mințile lor momente îndelungate. Raționamentul și justificarea erau exact ceea ce îi era necesar lui Mary Lynn pentru a-i reda încrederea.

— Mulțumesc, murmură ea către Rachel, care era deja stingherită din cauza izbucnirii ei pătimașe.

Mai târziu, pe când îngânarea zilei cu noaptea pătrundea prin ferestrele barăcilor, Mary Lynn sta întinsă pe pat, ascultând respirația regulată a colegelor ei de dormitor. O senzație de singurătate îngrozitoare, dureroasă o sfâșia pe când se încorda să-și amintească nopțile de apropiere conjugală cu Beau.

Aproape că simțea pe buze apăsarea sărutului lui. Închise ochii, încercând să facă senzația fantomatică să pară mai reală. Trecuseră luni și luni de când n-o mai ținuse în brațe. Își pipăi brațele, încercând să regăsească tensiunea mușchilor lui tari și arcuiți. Trecuse atâta timp... Își prinse buza de jos cu dinții mușcând-o, pe când încerca să-și domolească dorința.

Tremura de jind. Beau. Îi pronunță mut numele și își cuprinse un sân cu mâna, simțindu-i rotunjimea fermă. Senzația îi deșteptă o durere înnebunitoare. Își întoarse fața înfundându-și-o în pernă, căutând să-și înăbușe orice sunet i-ar fi putut scăpa. Își încleștă încheietura mâinii strânse pumn între coapse.

Amintirile unei copilării de demult îi năvăliră în minte. Auzi din nou vocea mamei ei, stridentă și acuzatoare.

„Ce faci acolo, Mary Lynn? la mâna de-acolo imediat!" Dojana şi palmele usturătoare pentru o greşeală pe care n-o înţelegea. „Fetiţele cuminţi nu fac aşa ceva. Să nu te mai prind că faci asta!"

Cuvinte care o determinaseră să tăinuiască totul, în bezna nopţii, la adăpostul păturii, cuvinte care o provocaseră să caute uşurarea acelei tensiuni intense.

— Beau, şopti ea aproape cerându-şi iertare în vreme ce trupul i se relaxă liniştit pe salteaua subţire a patului.

❀

Veni şi vremea probei de zbor care încheia etapa a doua a programului lor de instrucţie. Cele care luau proba dată cu instructorii civili, urmau să dea încă una cu instructorii militari. Când totul luă sfârşit, rândurile seriei lor de cursante se răriseră considerabil. Şi Chicago fu printre cele care picară.

Salteaua patului ei acum liber fu făcută sul, iar tot ce-i aparţinea dispăru din încăpere.

— Credeţi că a plecat deja? se întrebă Mary Lynn.

— Da, răspunse Cappy.

— Pun prinsoare că a plecat în maximum două ore. Ei nu prea le lasă să se învârtă pe-aici odată ce au fost excluse din program. Prin omniprezentul „ei", Marty înţelegea personalul din conducerea bazei Avenger Field.

— Bănuiesc că a picat zborul „orb". Eden se lăsă pe patul ei şi-şi strânse un genunchi la piept.

— Probabil. Cappy ridică din umeri oarecum aprobator, conştientă că n-aveau să afle niciodată.

Unii dintre inspectorii militari erau deja celebri pentru respingerea vreunei cursante fără alt motiv

mai serios decât credința pilotului că femeia nu era destul de puternică să manevreze un avion în situații extreme. Da, chiar „simplul" fapt de-a fi femeie era un motiv suficient pentru unii.

— Mai țineți minte când le-am prins pe fetele alea două împreună în pat? își aminti Marty. În mai puțin de-o oră aveau bagajele făcute și erau expediate de-aici.

Eden aprobă din cap, dar nimeni nu zise nimic. *Inseparabilele* nu mai erau toate. Patul gol era dovada mută.

Torida vară texană găsi promoția 43-F-3 de cursante din Houston și Sweetwater intrând aproape înjumătățită în etapa avansată a instrucției. Aceasta era etapa finală.

Își luară rămas bun de la aparatele BT-13. Acum pilotau avionul AT-6, cunoscut sub porecla „Texanul", construit de Compania de Aviație Nord-Americană. Acest aparat de școală avansat avea în plus față de cei 450 de cai-putere ai avionului BT-13, încă 150 de cai-putere. Pentru prima dată fetele aveau de-a face cu trenuri de aterizare mobile-pliante, care nu numai că făceau avionul cu un singur motor și bot turtit să pară extrem de suplu la decolare, dar îi mai asigurau și o viteză de deplasare de peste 200 km pe oră.

Pregătirea se concentra acum pe navigație pe distanțe mari, pe zboruri de-a curmezișul țării care urmau să constituie experiențe neprețuite pentru viitorii piloți de transport. De multe ori experiențele fură dure, așa cum o dovedeau și piloții roșii la față care băteau la poarta vreunei ferme după ce, rămânând fără combustibil, executau o aterizare forțată pe pășunea sau plantația de bumbac a cine știe cui.

Triunghiul ce unea Sweetwater, Odessa şi Big Spring fu parcurs de nenumărate ori de către cursante, atât singure, cât şi însoţite de instructori. După un timp, majoritatea erau în stare să jure că l-ar putea parcurge şi legate la ochi.

Fiindcă soarele verii făcea cu regularitate mercurul termometrului să se înalţe peste 37 °C, era binevenit orice prilej de-a te urca într-un „Texan" AT-6 pentru a te ridica în văzduh. La fiecare 3 000 m câştigaţi în altitudine, temperatura scădea aproximativ cam cu 1,5 °C. Curentul de aer suflând prin sistemul de ventilaţie al avionului era cam tot atât de răcoritor ca un ventilator orientat pe o bucată de gheaţă.

La 2 500 m, Rachel îşi echilibră avionul de şcoală în zbor planat şi stabiliză indicatorul de echilibru până când acesta arătă zbor drept pe orizontală perfectă. Rafale de vânt răcoros năvăleau peste ea, răvăşind harta pe care se străduia s-o cerceteze. Abătându-se de la procedura de rutină, se decisese să zboare pe o rută nouă, către San Angelo, apoi către Abilene şi înapoi la Sweetwater.

Zborul de la Sweetwater la San Angelo fusese destul de banal. După ce Rachel virase spre nord, către Abilene, începuse a avea dificultăţi în localizarea punctelor de reper. Scoţându-şi micul „calculator de zbor", îşi calculă din nou viteza şi timpul de zbor pentru a aproxima distanţa, apoi o măsură pe hartă. Viteza vântului îi modificase probabil viteza la sol, dar chiar ţinând seama de această schimbare, Abilene ar fi trebuit să se zărească de ceva timp.

Lungindu-şi gâtul, Rachel se strădui să vadă în faţă prin despărţiturile verticale de geam ale apărătorii cârlingii. La orizont, în văzduhul nelămurit nu se zărea nici urmă de oraş. Înclină avionul pe-o parte ca să vadă în jos şi în spate, în caz că-l depăşise. Nimic!

Neavând o frecvență radio după care să se ia, nici măcar nu putea să-și verifice poziția. Neliniștea îi crescu când începu să se întrebe dacă nu se abătuse de la rută, rătăcindu-se. Dar era prea devreme pentru a intra în panică. Poate prin locurile astea curenții de aer la înălțime or fi mai puternici decât i se spusese ei. Ar fi o prostie să se întoarcă, mai ales dacă destinația sa se afla în față. Rachel se hotărî să-și mențină traiectoria încă o vreme.

După încă 20 de minute în văzduh, își dădu seama că se întâmplase ceva. Nu se știe cum, dar trecuse de Abilene fără să-l vadă, și acum se rătăcise. Dedesubt nu se zăreau decât tufișuri ghimpoase acoperind pământul roșu închis. Apoi zări șinele unei căi ferate care ducea spre un târgușor. Rachel își aplecă de îndată aparatul AF-6 într-o coborâre abruptă, trecând cu vuiet pe deasupra gării. FREDERIK, spunea placa de pe ea.

Necunoscând frecvența, nu putu comunica turnului de control că se apropie, pe când se înscrise în traficul de aterizare. Un amestec de neliniște în legătură cu situația ei de lipsă de experiență, cu acest aparat mai mare și mai puternic, o făcură să aterizeze cu vreo treizeci de kilometri pe oră peste viteza recomandată. A fost o aterizare „dură", de felul celor executate de regulă de piloți de luptă, cu multă experiență.

Încrederea în ea îi pălea treptat, mai întâi din pricină că se abătuse de la ruta stabilită, apoi pentru că această bază aeriană nu apărea pe hărțile ei, și în sfârșit pentru că aterizarea în forță o făcuse să-și pună la îndoială priceperea. Din clădirea administrației ieșiră bărbați în uniformă care se repeziseră s-o întâmpine, pe când Rachel rula spre linia de zbor.

Arşiţa toridă a după-amiezii o izbi când ieşi din carlingă şi păşi pe aripă. Mutrele soldaţilor care o aşteptau nu prea erau prietenoase. Rachel respiră adânc şi fără zgomot înaintă pe marginea aripii, scuturându-şi coama blondă.

Expresiile celor de jos deveniră uluite când ea sări pe pământ în faţa lor. Ofiţerul, un căpitan, înaintă pentru a o măsura cu suspiciune neliniştită şi mânioasă.

– Cine dracu' mai eşti şi tu? Şi ce naiba faci cu avionul ăla?

Rachel i-o întoarse arţăgos, apărându-se:

– De vreme ce eu sunt pilotul, îl pilotez, nu?

Tocmai atunci un jeep încărcat cu poliţişti militari îşi făcu în trombă intrarea în scenă. Brusc, ea realiză că nimeni n-avea nici cea mai vagă idee despre cine ar putea fi ea. Probabil că erau gata să-şi închipuie că e vreo sabotoare, posibilitate care i se păru din ce în ce mai probabilă, când poliţiştii militari se înghesuiră în jurul ei şi-al avionului, cu puştile pregătite.

– Păi ăla e un avion militar, sublinie căpitanul.

Şi iat-o în picioare lângă avionul AT-6, mai înaltă decât toţi ceilalţi cu cei aproape 180 cm, ai săi, o blondă frapantă cu ochii ca mura, încercuită de militari. Hotărât lucru, nu era momentul să fie amabilă.

– Da, să trăiţi! Rachel îşi doză vocea ca să răspundă cu un calm laconic. Mă numesc Rachel Goldman, sunt cursantă a Detaşamentului de Instrucţie de Zbor al Corpului de Armată 319 al Forţelor Aeriene.

– Dar nu te aştepţi să te şi cred, nu? O sfidă el brutal. Nu există femei-pilot în armată.

– Mă iertaţi, dar vă înşelaţi, domnule. În realitate suntem cam două sute de cursante la baza Avenger

Field, şi toate pilotăm aparate militare. Dacă aţi fi amabil să-mi spuneţi unde sunt?... Rachel se lupta să-şi ţină firea. Sunt puţin dezorientată pentru că harta mea nu specifică nici o bază aeriană pe lângă FREDERICK, statul Texas...

— Pentru că eşti în Frederick, statul *Oklahoma*...

Tot ce mai putu face fu să nu rămână cu gura căscată. Nu numai că deviase de la rută, se rătăcise de-a binelea. Nici măcar n-avea hărţi care să ajungă atât de departe.

— Acum ştii de ce nu există femei-pilot în armată, se răsti căpitanul batjocoritor. Femeia n-are ce căuta nici la volanul unei maşini, darămite să piloteze un avion. Făcu semn cu mâna poliţiştilor militari. Verificaţi avionul. Apoi se întoarse către tânărul ofiţer de lângă el. Ia legătura cu ofiţerul comandant, Crawford, şi informează-l despre toate astea. Şi tu, se întoarse el iar cu faţa către Rachel şi o apucă de braţ, vii cu mine.

Se smuci din mâna lui.

— Ascultaţi-mă, domnule căpitan. Reuşi să-i pronunţe rangul cu mult sarcasm, dar rezistă ispitei de a-l face „ticălos nenorocit". N-aveţi decât să contactaţi baza Avenger Field din Sweetwater şi ei pot confirma cine sunt.

— O să-i contactez, promise el, convins că astfel o va face să se dea de gol.

— Nu credeţi c-ar trebui să verificăm dacă e înarmată? sugeră unul dintre poliţiştii militari. Nu se poate şti ce-ar putea ascunde în salopeta aia lălâie.

— Aveţi dreptate, aprobă căpitanul din cap.

Nervii ei ţipară răzvrătiţi, dar Rachel încleştă din dinţi şi nu spuse nimic. Neclintită ca o statuie, stătu acolo supunându-se umilinţei controlului fizic. Toată

vremea cât mâini străine îi desfăcură fermoarul salopetei de zbor, i se strecurară sub brațe, în jos pe talie și șolduri și peste sânii bine strânși în sutien, îl fulgeră pe căpitan cu o privire încărcată de ură.

— Nimic, domnule căpitan, conchise polițistul.

— Voi avea grijă să raportez despre asta, domnule căpitan îl asigură Rachel cu o rigiditate de gheață. Și totuși știa că în credința lui că probabil ea era cine știe ce agent inamic, el urma procedura militară corectă.

Fu escortată în biroul lui în clădirea administrației, unde fu din nou interogată și povestea îi fu pusă din nou la îndoială. Eforturile ei repetate de-a-l determina să contacteze baza Avenger Field nici nu fură luate în seamă. Totul avea să fie verificat, îi spuse el.

Trecuse o jumătate de oră de când rulase cu avionul până în fața clădirii. Când sună telefonul de pe biroul căpitanului, Rachel începuse deja să creadă că urmau s-o închidă în clădirea pazei. Judecând după atitudinea servilă a căpitanului, la capătul celălalt al firului, era în mod evident ofițerul comandant. La sfârșitul conversației, Rachel surprinse o umbră de neplăcere pe chipul lui.

— Se pare că există totuși un fel de program de instrucție pentru femei-pilot, la Avenger Field, admise el înciudat pe când se ridica de pe scaun. Ești liberă să pleci, cursantă Goldman. Și-ți recomand ca data viitoare să te concentrezi pe ceea ce faci când pilotezi în loc să visezi la cai verzi pe pereți, și poate așa o să ai mai puține șanse să te rătăcești.

Nu urmară nici un fel de scuze și nici vreo tentativă de-a-și ascunde disprețul pentru ideea prezenței uneia de sex slab în carlinga unui avion. Lui Rachel îi trebui toată capacitatea ei de stăpânire pentru a nu-i

comunica ofițerului care era părerea ei exactă despre el.

— Am înțeles, să trăiți.

Cu o satisfacție considerabilă, Rachel se îndreptă de spate pentru a-l privi de la înălțimea ei pe căpitanul scund, apoi ieși din biroul lui, conștientă că era urmată. Un polițist militar stătea de pază lângă avionul ei AF-6, când ea ieși din clădirea administrativă. El schiță intenția de-a-i bloca accesul la avion, până îl observă pe căpitan făcându-i semn s-o lase să treacă.

Rachel era deja în carlingă, cu centura de siguranță prinsă, când realiză că nu i se dăduseră nici o hartă, nici indicații cum să ajungă înapoi în Sweetwater. Dar era decisă să se prăbușească cu tot cu avion mai degrabă decât să-i ceară ceva căpitanului.

— La o parte! strigă ea aplecându-se într-o parte a carlingii încă descoperite, și apoi răsuci întrerupătorul care aduse la viață paletele sfârtecând aerul ale elicei.

După ce decolă de la baza aeriană Oklahoma, Rachel regăsi șinele de cale ferată care o călăuziseră acolo, și le urmă cu încredere spre sud. Înserarea care o învăluia era pe cale de-a ascunde vederii punctele de reper de la sol, din apropierea orășelului Sweetwater. Câteva clipe mai târziu zări pistele de la Avenger Field, conturate de recipientele cu combustibil arzând.

Instructorul ei, Joe Gibbs, o aștepta la linia de zbor când ateriză. O făcu cu ou și cu oțet, dar nu cine știe ce, simțind că trăsese ea destul pentru propria greșeală. Rachel nu-i spusese tot ce s-a întâmplat. Era de ajuns că se rătăcise.

După ce se despărți de el, prietena lui Rachel, Helen Shaw îi ieși în întâmpinare din sala de pregătire pentru zbor. Fosta actriță de la Hollywood o măsură curioasă.

— Ce s-a întâmplat?

Nici nu începu să vorbească, și se trezi povestindu-i colegei ei despre întreaga întâmplare, despre tratamentul pe care-l suportase fiind la discreția căpitanului insolent și de bafta chioară pe care o avusese întorcându-se la Sweetwater.

— Bărbații ăștia!, zise Helen, împărtășind sentimentele lui Rachel.

— Ca să parafrazăm un vechi citat: „Bărbații au fost și vor rămâne ticăloși",* replică ea convinsă.

La barăci, Rachel și Helen se despărțiră pentru a se duce fiecare la dormitorul ei. Îmbulzeala obișnuită, fiecare din ele vrând să facă un duș și să se schimbe înaintea cinei, era în plină desfășurare când intră Rachel. Sosirea ei târzie nu-i scăpă lui Cappy.

— Unde-ai fost, Goldman? se interesă ea cu o curiozitate leneșă. Ai avut necazuri cu avionul sau ceva de felul ăsta?

După o șovăire de-o clipă, Rachel le istorisi întreaga poveste, cu învățămintele trase din această experiență, dar încă fierbând de mânie la amintirea felului în care fusese tratată:

— Reacția inițială a lui Marty fu să o umilească: „Oklahoma?! Cum ai putut greși în halul ăsta?". Dar când Rachel termină, ea se trezi zicând:

— Ofițer-neofițer, eu cred că i-aș fi tras un pumn în nas.

---

* În lb. engl. în orig. „Men are bastards ever", aluzie la un celebru vers Shakesperean din piesa „Mult zgomot pentru nimic", „Men were deceivers eve", „Bărbații au fost și vor fi înșelători".

Capitolul XII

Nu exista scăpare. Arşiţa de peste 37°C în plin iulie era năucitoare. Rândurile de barăci erau aliniate pe direcţia nord-sud, aceeaşi cu a vântului predominant pe perioada verii şi nefăcându-se curent, nu se aerisea deloc.

În tăcerea sufocantă a nopţii, Marty stătea întinsă pe patul ei, încinsă şi asudată. Îşi desfăcuse picioarele în lături ca să nu i se atingă coapsele lipicioase şi umede de transpiraţie iar braţele îi erau întinse în sus pe pernă ca să nu le simtă pe lângă corp. Dar nimic nu părea să uşureze arşiţa ticăloasă, apăsătoare, nici chiar prosopul ud în care se înfăşurase.

De afară se auzea şoapta îmbietoare şi totuşi îndepărtată a unei adieri. Dansa pe lângă ferestrele deschise şi pe lângă uşă. Dar niciodată nu pătrundea înăuntru. Şi Marty ciulea urechea, simţindu-se atât de transpirată şi de irascibilă.

— Ah, la dracu'. Se ridică în capul oaselor. Cum naiba să dormi în groapa asta fierbinte?

— Gura, Rogers. Vocea lui Eden era pe jumătate înnăbuşită de salteaua pe care era întinsă cu faţa în jos, nemişcată, cu braţele depărtate de corp cum fuseseră şi ale lui Marty.

— Tu n-ai decât să stai aici dacă vrei, dar eu plec. Marty se dădu jos din pat și apucă de capătul patului. Picioarele acestuia scoaseră un scrâșnet îngrozitor când începu să-l târâie pe podea. Îmi ține și mie cineva ușa?

— Ce mama naibii faci acolo? Cappy se ridică într-un cot privind-o apăsat.

— Vreau să dorm afară, unde măcar adie un pui se vânt, declară ea.

În câteva minute, toate își târau paturile afară și le instalau între bărăci. Pe măsură ce zarva se răspândi până la celelalte dormitoare, tot mai multe cursante li se alăturară, până când paturile se înșirară pe toată lungimea clădirilor. Adierea nu era cine știe ce, dar măcar punea aerul în mișcare și le mai înviora puțin.

— Ia uite ce de mai stele! Marty stătea întinsă pe spate și privea cu ochii mari la milioanele de cioburi luminoase ale stelelor de pe cerul de catifea neagră, fiecare cu strălucirea sa. Îi aruncă lui Mary Lynn o privire însoțită de o grimasă ironică. Ei, unde e acuma cowboy-ul ăla care voia să-mi arate mie Carul Mare? Chicoti la amintirea văcarului amorezat pe care-l cunoscuse la petrecerea câmpenească pe care un fermier, de prin părțile locului o dăduse în cinstea fetelor, pe 4 iulie.*

— E o noapte minunată, oftă Mary Lynn și-și sprijini capul pe brațe.

De partea cealaltă Cappy gândi cu glas tare:

— Nu mai e mult până o să începem să pilotăm aparate AT-17. Pilotarea avioanelor cu două motoare avea să fie ultima etapă, avansată, a programului de

* În lb. engl. în orig. „Fourth of July", patru iulie, sărbătoarea națională a S.U.A.

instrucție de zbor, oferindu-le o calificare superioară înaintea absolvirii care avea să aibă loc în prima săptămână a lui august.

— Drăgălașul „Bombardier de bambus", glumi Eden sec, făcând aluzie la construcția de placaj a avionului, poreclit „Râsul" de fabricantul său din Cessna.

Marty le auzi discuția.

— Vă referiți cumva la „Arzătorul Bunson"? ironiză ea. Nenorocirea aia arată gata să ardă ca un chibrit în orice clipă.

Întinsă pe patul ei, tăcută, Rachel asculta și ea discuția în șoaptă despre avionul cu două motoare. Își amintea ce spuneau Difezele din serii mai avansate despre AT-17. Avionul avea un loc în spatele pilotului și al copilotului, care era foarte jos, ca și scufundat într-o fântână. Chiar și cele care n-aveau rău de înălțime înșfăcaseră pungile de hârtie când stătuseră pe locul acela.

De undeva din rândurile de paturi veni un țipăt:

— Un șarpe! Un șarpe cu clopoței!

Țipătul se amplifică.

— Să-l omoare cineva!

Îmbulzindu-se sălbatic, unele dintre fete căutară adăpostul barăcilor, în vreme ce altele se cuibăriră în vârful paturilor trăgând cu ochiul peste margini, iar și mai multe începură să caute o armă. Șarpele, care se aventurase în drum atât de prostește, sfârși prin a fi omorât cu pietre.

— Bietul șarpe, zise Marty cu o milă absentă.

— Era un șarpe cu clopoței, protestă Eden.

— Am auzit că ăștia umblă întotdeauna în perechi, le informă o cursantă mai îndepărtată.

Urmă un moment de tăcere. Apoi zarva se porni din nou odată cu căutarea perechii şarpelui mort. Unele dintre cursante renunţară şi-şi cărară paturile înapoi în dormitoare; Marty căscă şi se întinse mai vârtos în patul ei. Cel de-al doilea şarpe nu fu niciodată găsit, dar majoritatea cursantelor petrecură o noapte agitată, cu urechea ciulită la cel mai mărunt foşnet al ierbii care ar fi putut trăda prezenţa unui şarpe sub paturile lor.

❀

Înainte de absolvire, orice cursantă trebuia să execute un zbor lung de una singură traversând ţara către o destinaţie indicată de instructor. Din pură întâmplare Mary Lynn primi însărcinarea de a zbura chiar în oraşul său natal, Mobile, în golful Alabamei. La jumătatea drumului se opri pentru realimentarea cu combustibil a avionului AT-6 şi pentru a telegrafia acasă ora aproximativă la care se aştepta să sosească, astfel încât să poată strecura în program şi un popas de un ceas sau poate mai mult în familie.

În ultima etapă a traseului vântul favorabil adăugă încă o oră răgazului care i se permitea la sol, în Mobile. Ateriză şi telefonă anunţând că e pe drum, neluând în seamă plângerile voalate ale mamei sale în legătură cu somnul ei întrerupt. Lucrând în schimbul de noapte, mamă-sa dormea ziua, pe când tatăl său lucra în port, în mult-râvnitul schimb de zi. Din păcate, pe el n-avea să-l poată vedea de data asta.

Odată ieşită din baza aeriană, prinse un autobuz către oraş. Macaralele uriaşe ale portului se înşirau pe cer, transformând prin prezenţa lor somnorosul portuleţ Mobile din golful Alabamei într-un oraş în creştere. Fumul plutea în straturi, susţinut de briza

mării, mirosul său pângărind aerul sărat. Trotuarele oraşului erau încărcate de mulţimea ce se revărsa.

Mary Lynn coborî din autobuz pentru a-l schimba cu unul care ajungea în cartierul ei, şi aşteptă nerăbdătoare la stop. La început nu observă grupul celor trei fete tinere care zăboveau în faţa prăvăliei din colţul străzii. Erau îmbrăcate cumva asemănător, în bluze şi fuste, şosete şi ghete de călărie şi erau machiate din gros: fard ţipător pe chipurile tinere, roşu aprins, nemilos, pe buze. O măsurară cu privirea pe Mary Lynn, în pantalonii ei bej de gabardină, în cămaşa albă cu mânecă scurtă şi cu chipiul ofiţeresc pe sub care ieşea părul ei negru ca noaptea, o măsurară cu neîncrederea celui mai tânăr faţă de cel mai bătrân şi al femeii faţă de o alta de acelaşi sex. Mary Lynn se îndoia că vreuna din cele trei îşi serbase a saisprezecea aniversare.

Întorcând capul, privi în josul străzii să vadă dacă vine autobuzul şi se întrebă dacă nu cumva un taxi ar fi mai rapid. După aproape şase săptămâni în Texas, se dezobişnuise de clima fierbinte şi umedă a sudului, de căldura aceea lipicioasă pe care nici măcar briza dinspre golful Mexic n-o domolea. Îi simţea apăsarea sufocantă pe când privea în lungul străzii aglomerate. Nu se vedea nici un autobuz. Mary Lynn se întoarse din nou spre cele trei fete în şosete.

— Când urmează să vină următorul autobuz?

Întrebarea ei fu primită cu ridicări din umeri, iar una dintre ele se miorlăi politicos:

— Nu ştiu, doamnă. Cred că repede.

Mary Lynn zâmbi scurt drept răspuns şi-şi reprimă un oftat adânc, resemnată să aştepte până când autobuzul îşi va face apariţia. Plimbându-se agale, apăru un marinar, făcându-le pe tinere să se por-

nească pe chicotit şi să se hlizească acoperindu-şi gurile cu mâna, dar cântărindu-l din ochi cu un interes pus pe flirturi. Mary Lynn, absentă, fu oarecum amuzată de cât erau de prostuţe adolescentele în faţa unui tânăr soldat, până când văzu felul plin de tupeu în care îl acostară.

— De unde eşti, marinare?

— Vai, ce drăguţ eşti! Aş fi onorată să-ţi ţin companie dacă eşti singurel.

— Nu faci cinste cu un suc?

Cele trei fete, aproape că se aruncară pe bietul marinar, înghesuindu-l cu îndemnurile încordate ale trupurilor lor tinere. O astfel de comportare din partea aparent bine-crescutelor tinere domnişoare i se păru lui Mary Lynn scandaloasă. Se ofereau pur şi simplu marinarului, pentru ca el să aleagă dintre ele. Şi fiecare din ele părea că se topeşte când el o privea.

— Cum te cheamă păpuşo? Şi-şi trecu cu familiaritate braţul în jurul taliei celei alese, lăsându-şi mâna să alunece până se odihni sugestiv pe curba şoldului fetei.

— Donna May. Expresia îi era marcată de adoraţie, lipsită complet de o cât de mică umbră de împotrivire faţă de contactul prea intim.

Marinarul se aplecă şi şopti ceva în urechea Donnei May, apoi se îndreptă din nou şi zise:

— Hai să te duc la un film? Ce zici?

— Minunat. Ea părea să tremure din cauza unei tulburări nestăpânite, triumfătoare, pe când celelalte două fete se îndepărtau, dezamăgite, dar privind deja în josul străzii în aşteptarea unei alte ocazii.

Când tânăra porni şi ea în compania marinarului, Mary Lynn nu mai putu tolera.

— Mama ta ştie că faci asta? Ceru ea să ştie. Câţi ani ai?

Fata se întoarse mânioasă, în defensivă, agăţându-se strâns de braţul marinarului de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l piardă.

— Nu-i treaba ta, cucoană.

Mary Lynn îşi întoarse privirea scăpărând de indignare spre marinar, găsindu-l şi pe el la fel de vinovat.

— E aproape un copil. Dar marinarul nu păru mişcat de protestul ei.

— Sunt destul de mare, insistă Donna May şi zvâcni din cap către autobuzul care se apropia. Ce-ar fi să te urci în autobuzul tău şi să ne laşi în pace! Nu ţi-a cerut nimeni să-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Frânele scrâşniră pe când autobuzul se hurducăni cu zgomot către staţia de pe colţ. Mary Lynn mai ezită o clipă, neputându-şi lua ochii de la marinar şi de la fetişcană, apoi se răsuci şi urcă. Autobuzul aglomerat trăznea a trupuri transpirate şi nespălate şi a fum stătut de ţigară, mirosuri pe care aerul fierbinte şi umed de iulie le făcea insuportabile. Pe una din banchetele din faţă era un loc liber şi Mary Lynn se strecură în despărţitura îngustă dintre cei doi pasageri, pe când autobuzul o luă brusc din loc.

Prin geamul acoperit de o peliculă de praf, Mary Lynn îi urmări pe marinar şi pe fată păşind agale pe trotuar, comportându-se ca doi amanţi mai degrabă decât ca nişte necunoscuţi ce erau. Pe chipul lui Mary Lynn, cu obrajii rotunzi şi îmbujoraţi ca merele se aşternuse o expresie severă şi dezaprobatoare. Femeia din dreapta ei, îmbrăcată ca o lucrătoare de la uzină, îi remarcă expresia şi nu-i scăpă nici motivul.

— Dezgustător, nu-i așa? își exprimă ea acordul.

— E prea tânără să-și dea seama ce face, sună protestul ei de frustrare.

— Patima kaki, așa i se spune, veni răspunsul sec și cinic. Unele din puștoaicele astea pur și simplu înnebunesc când văd o uniformă. Le-am văzut la magazinul universal încercând să cumpere... ei bine, știți... mijloace de protecție. Războiul ăsta ne-a dat peste cap pe toți. Își aprinse o țigară cu ceva bărbătesc în felul în care expiră fumul și scăpără chibritul. Nu știu. Poate că au dreptate și ar trebui să nu lăsăm să ne mai scape nimic începând chiar de azi.

Mary Lynn rămase tăcută, nedorind să continue conversația deprimantă. Atâta vreme cât autobuzul se mișca, un curent de aer pătrundea prin ferestrele deschise aducându-le călătorilor oarecare ușurare. Dar n-avea viață lungă, murind la fiecare colț de stradă pe când autobuzul slobozea pe unii, absorbindu-i pe alții, lăsând totodată aerul sufocant, înnăbușitor, să pătrundă înăuntru. Case vechi, cu acoperișuri mansardate, cu garduri de fier forjat sugrumate de viță și cu coloane înalte la intrare, dădeau o eleganță ponosită orașului ce înnebunise o dată cu explozia economică a războiului, războiul care îi înghesuia oamenii pe străzi și îi umplea șanțurile și rigolele cu gunoi ce atrăgea roiuri de muște.

În fața unui cinematograf, îngrămădiți la ghișeul de bilete, erau copii de toate vârstele, de la un sugar adormit ținut în brațe cu greu de un puști de șapte ani, până la dictatorul de nouă ani, fumător, supraveghindu-și atent alaiul de frați și surori. Nu prea se zăreau adulți.

— Încuiați afară, majoritatea, zise femeia.

— Poftim?

— Sunt lăsați pe-afară din casele lor încuiate. Mamele lor lucrează pe undeva și nu vor să-și lase copiii singuri acasă așa că încuie lăsându-i pe afară și trimițându-i la filme, cinematograful fiind o guvernantă ieftină, îi explică femeia. Mai sunt de altfel, copiii cu cheie. Ăstora li se leagă cheia casei de gât ca să n-o piardă. E trist. E tare trist.

Trecură pe lângă teatru și vântul suflă încă o dată prin geamuri. Autobuzul întoarse luând-o pe o străduță umbrită de copaci și Mary Lynn se strădui să vadă casa cea albă cu veranda prelungă.

Primirea pe care i-o făcu mama sa fu mai puțin decât călduroasă, când Mary Lynn ajunse acasă. O expresie mai obosită și mai hăituită se întipărise pe chipul mamei ei, dar ochii îi rămăseseră întunecați, ca niște cărbuni de lumină arzând mocnit, mânioși și însetați de ceva, Mary Lynn nu știa de ce. Acum primea chiriași, folosind camerele libere.

— Muncești prea mult, mamă. Simți cum urcă-n ea mila pentru oboseala pe care simțea că a acumulat-o mamă-sa. Avem patru chiriași, aflase ea, ocupând cu schimbul paturile libere. Să-ți păstrezi și munca în schimbul de noapte plus să ții casa și să dai camere cu chirie.

— Locurile de dormit valorează enorm în orașul ăsta, declară mama sa. Dacă mai ține războiul ăsta încă vreo câțiva ani, tatăl tău și cu mine o să putem plăti ipoteca pe casa asta și să ne mai rămână și ceva economii pentru la bătrânețe.

Lăcomia ce răsună în vocea mamei sale o făcu pe Mary Lynn să se simtă răscolită. Să-ți dorești să continue războiul doar pentru că din asta puteau

ieşi bani, o izbi pe Mary Lynn ca o dovadă de egoism şi împietrire nesimţitoare. Şi Beau lupta în acest război. Dacă se prelungea, el ar continua să fie expus pe aceeaşi durată.

Dar deşi lăcomia maică-sii o umplea de resentiment şi amărăciune, Mary Lynn o înţelegea. Pe vremea Crizei, părinţii ei pierduseră foarte mult, reuşind cu chiu cu vai să păstreze locuinţa familiei. Mama ei urâse întotdeauna sărăcia şi necesitatea de a te descurca în pofida lipsurilor. O acrise şi îi crease o obsesie a banilor.

Fără să se gândească, Mary Lynn îşi scoase o ţigară din mica ei poşetă. O bătu uşor de masă pentru a presa mai bine firele răzleţe de tutun. Mamă-sa o urmări cu o privire rea.

— Ce alte năravuri respingătoare ai mai căpătat în Texas, în afară de fumat şi de purtatul pantalonilor bărbăteşti? întrebă ea cu reproş.

— Mamă, e cam greu să urci şi să cobori din avion toată ziua în fustă. Mary Lynn apăra aspectul practic al ţinutei ei, dar nu încercă deloc să justifice ţigara pe care o ţinea în mână.

— În orice caz nu ţine deloc de comportarea unei doamne.

Îşi aprinse ţigara şi trase din ea. Răspunse la această remarcă, slobozind dâre de fum.

— Poate ar fi timpul să te priveşti în oglindă, mamă.

Vizita la părinţi şi compania mamei ei nu erau ceva plăcut. Când veni vremea să se întoarcă la bază executând lungul zbor înapoi la Sweetwater, se simţi aproape uşurată. La următoarea vizită acasă, avea să stea mai mult, dar o pereche de aripi argintii avea să-i înnobileze uniforma.

❀

Vântul fierbinte şi nepotolit îi azvârlea lui Rachel tot praful în obraz făcându-i ochii să o usture din cauza minusculelor particule, dar oferea totuşi şi o vagă uşurare, având în vedere temperatura dogoritoare a acelei după-amieze opărite de iulie târziu. Stătea în uşa de pregătire pentru zbor cu Helen Show şi alte două difeze, aşteptându-şi instructorii. Avioanele Cessna Bobcat cu două motoare erau parcate la linia de zbor, pregătite pentru o după-amiază de exersare a navigaţiei pe bază de semnale radio. Absolvirea era atât de aproape acum, încât aproape că-i simţeau gustul.

— Părinţii mei vor veni cu trenul de Oklahoma, când o să mi se prindă la rever aripioarele alea de argint, zise Helen şi adăugă autoironică, bineînţeles presupunând că trec de proba de zbor.

— O să treci, zise Rachel încrezătoare.

Un instructor în cămaşă cu mânecă scurtă ieşi din clădirea din spatele lor.

— Gata, hai să lăsăm pălăvrăgela şi să verificăm avionul.

Ordinul li se adresa lui Helen şi partenerei ei de zbor din acea zi, Carla Ellers.

— Se pare că vom fi primele în văzduh azi. Poţi să ne urmezi în „Arzătorul Bunson" al tău. Aşa măcar n-ai să rătăceşti calea spre Big Spring, o împunse Helen pe Rachel şi-i făcu cu ochiul pe când se îndreptă spre avioanele cu fuselaj burduhănos din placaj.

În ciuda avansului de cinci minute pe care-l avusese Helen la start, Rachel îi putu vedea avionul AT-17 la foarte scurt timp după ce decolase de la

baza Avenger Field. Ambele aparate reuşiseră cu succes să prindă semnalul radio ce le îndruma spre Big Spring şi murmurul neîntrerupt al acestuia le torcea în urechi. Avionul cu două motoare al lui Helen conducea. Se menţinea permanent în raza vederii lui Rachel pe când ea îşi pilota avionul ghidându-se după semnalul radio, cu instructorul pe locul copilotului şi cu o colegă de program, Barbara Frye, într-o situaţie deloc de invidiat ocupând locul din spate.

Dealul scund de formă neregulată, punctul de reper pe care îl asocia întotdeauna cu Big Spring, începu a se contura la orizont. Destinaţia ei era chiar în faţă. Rachel se întinse să reducă sonorul semnalului radio aşa încât să fie pregătită să perceapă scurtul răgaz de tăcere când avea să treacă pe deasupra emiţătorului.

Cu coada ochiului, surprinse o izbucnire de lumină în văzduh, chiar în faţa ei. Ridică privirea şi văzu cum aparatul AT-17, celebrul „Arzător Bunson" care zbura înaintea lor explodă prefăcându-se într-o singură minge de pălălăi aurii dezlănţuite, care la rândul său se schimbă repede în fum şi rămăşiţe sfârtecate, arzând.

— Oh, Doamna! Şoapta fu rostită de Joe Gibbs, instructorul ei.

Rachel îşi simţi gâtul paralizat, nu putu scoate nici un sunet. Într-o tăcere oripilată, privea frânturi şi schije în flăcări fumegând, împrăştiindu-se prin văzduh în vreme ce miezul avionului se prăbuşea în spirală, o spirală lentă, şerpuită, a morţii. Nu era nevoie să te uiţi după paraşute, nu mai fusese timp pentru catapultare.

Cutremurată de priveliștea de coșmar a rămășițelor arzânde prăbușindu-se, Rachel se holba, întorcând capul să le urmărească pe când trecură pe deasupra lor. Totul fusese mistuit de flăcări în răstimp de câteva secunde. Moartea ocupanților avionului survenise fulgerător, poate imediat după ce auziseră explozia sau zăriseră primele flăcări. Poate trăiseră doar o secundă vibrând de spaimă, înconjurați de foc, și-apoi totul luase sfârșit.

Sudoarea îi ieșea prin toți porii, secătuindu-i pielea. Îi era teamă să închidă ochii; putea deja vedea flăcări învăluitoare țopăind în jurul ei cu o bucurie răutăcioasă. Rachel începu să tremure de spaimă pe când primul suspin i se ridică în gât.

— Gata, Goldman, potolește-te, ordonă Joe Gibbs cu asprime. Fii atentă la ce faci. Te-ai îndepărtat cam mult de semnal. Ce fel de pilot oi fi fiind? Nici nu mă mir că te tot rătăcești.

Critica lui severă o obligă să-și deturneze atenția de la dârele de fum ce se ridicau pe locul unde se prăbușiseră rămășițele. În căști auzea „da-dit, da-dit", confirmarea că se abătuse mult la stânga transmițătorului, dar puțin îi păsa. Se întoarse cu o privire îndurerată, încețoșată de lacrimi.

— În avionul ăla se afla prietena mea. Dinții îi erau încleștați într-o combinație de durere intensă și mânie.

— Ai de gând să pilotezi avionul ăsta, sau nu? o provocă el rece.

— Da! îl fulgeră Rachel, și readuse revoltată avionul pe traseul normal, localizând semnalul, în vreme ce el repeta prin radio, bazei din Big Spring, despre accident.

Abia târziu în seara aceea își aminti Rachel că instructorul lui Helen, Frank Lawson, fusese prieten apropiat cu Gibbson. Deși aparent imperturbabil, acesta răcnise la el însuși răcnind la ea, dar ea nu putu totuși să-i uite câinoșenia din acele clipe, așa cum nu putea uita rugul din văzduh.

Baza Avenger Field era zguduită și consternată de moartea celor două cursante și a instructorului lor. Tragedia depăși meschina dihonie dintre jumătatea de la Houston a seriei și fetele de la Avenger. Zborul fusese întotdeauna o experiență provocatoare și palpitantă, ceva ce le dădea fiori. De data aceasta, în ajunul absolvirii, erau obligate să se confrunte cu realitatea și să realizeze că era și periculos. Putea pilotajul să pară o datorie răsunătoare și impresionantă în slujba efortului de război, dar își riscau și viețile făcându-și această datorie.

În noaptea aceea în dormitor, Cappy o îmboldi pe Rachel să le spună ce se întâmplase. În bază deja se răspândise zvonul că fusese martoră a întregii explozii aeriene.

Când termină, Rachel își plecă fruntea și-și aminti cu amărăciune:

— La linia de zbor, Helen și-a numit în glumă avionul „Arzătorul Bunson". Toate îi ziceam așa, parcă. Dar maliția dispăruse, fără urmă, din ele.

❀

În ziua absolvirii, seria 43-F-3 defilă pe lângă avionul Texan cu un singur motor, spre podiumul de onoare de unde le trecea în revistă Jacqueline Cochran, așteptând să le prindă la rever aripile argintii, în vreme ce patru alte serii de cursante, în diverse faze ale instrucției, priveau. Toate femeile-

pilot, atât ţinând de Forţele Aeriene ale Armatei, sau instruindu-se, cât şi cele din divizia transbordării a Comandamentului de Transport Aerian, se aflau acum sub unica jurisdicţie a Directoarei femeilor-pilot, Jacqueline Cochran, ale cărei birouri se aflau în recent construitul Pentagon. Nancy Harkness Love urma să continue ca directoare a Forţelor Aeriene Feminine din Comandamentul de Transport Aerian.

La cinci august 1943, femeile-pilot până atunci cursante, primiră în sfârşit o denumire oficială: Femei-pilot în Serviciul Forţelor Aeriene. De atunci înainte, aveau să fie cunoscute sub numele de W.A.S.P.*.

* În lb. engl. în orig. W.A.S.P. = Woman Airforce Service Pilot, femeie-pilot în serviciul forţelor aeriene.

Capitolul XIII

Etalându-şi cu mândrie aripile de argint atât de greu câştigate, pe gulerul cămăşii albe, Marty ridică valiza şi se îndepărtă de taxi pe drumul către casă. Detroit-ul se schimbase. Numeroasele fabrici de armament atrăseseră mii de muncitori către oraş. Pe drumul dinspre gară către centru, Marty observa-se mulţimea tot mai mare de şoproane şi barăci acoperite cu carton asfaltat, pivniţele umede ale caselor care nu vor fi niciodată construite cu adevărat, poreclite „vizuini de oameni".

Urcă scările din faţă ale casei cu două etaje, din ce în ce mai conştientă de zăpuşela înnăbuşitoare şi crescândă a zilei de august. Un steag militar spânzura în fereastră, alb cu o dungă roşie şi o stea albastră, ceea ce însemna că proprietarii aveau un singur copil înrolat. Uşa din faţă se deschise sub mâna ei şi Marty intră, cu valiza grea lovindu-i-se de picioare.

— Hei! E cineva acasă?

— Cine este? se auzi întrebătoare vocea unei femei.

— Surpriză! Eu sunt. Am venit acasă, strigă ea cu o voce răguşită dar veselă.

— Te aşteptam abia diseară. Mama ei apăru în holul de la intrare.

— Am prins un tren mai devreme. Ţi-aminteşti de fata aia bogată — de care v-am scris — din acelaşi dormitor cu mine? Şoferul ei îi ducea maşina înapoi la New York, aşa că am făcut o cursă cât se poate de rapidă până în Dallas, şi am reuşit să iau alt tren. Îşi lăsă valiza jos la piciorul scării şi se lăsă studiată cu atenţie, pieptul înainte şi boneta aşezată peste buclele-i scurte, de culoarea nisipului.

— Ei, ce spui de ele?

Althea Rogers se opri brusc din îmbrăţişarea pe care se pregătea să o dea fiicei sale, şi se încruntă.

— Ce spui?

— Aripile mele! spuse Marty exasperată şi trase de gulerul cămăşii. Uite!

— Sunt foarte drăguţe, spuse femeia micuţă şi zveltă, cu un oarecare entuziasm, dar Marty simţi nota de indiferenţă din tonul ei. Trecerea timpului dăduse părului întunecat al mamei o umbră argintie şi îl purta într-un coc sever, lungi şuviţe mătăsoase încadrându-i cu delicateţe chipul înainte de a fi fost strânse iar la ceafă. Ochi critici întunecaţi studiară îmbrăcămintea lui Marty.

— Martha Jane, sper că nu ai călătorit în ţinuta asta, nu-i aşa? Cu pantalonii ăştia pe tine?

— Ştii cât urăsc numele ăsta. Aş fi vrut să nu mi-l fi pus, protestă Marty domolindu-i-se tot elanul. Şi, da, chiar aşa am călătorit cu trenul. E uniforma noastră, până vom primi una oficială.

— Chiar aşa? Tatăl ei — doctorul — apăru în hol, înalt şi cu trupul ţeapăn, un bărbat cu chip sever, obişnuit să-şi stăpânească emoţiile şi să nu se implice prea mult în problemele altora.

– Tată! Marty îl îmbrățișă și primi o sărutare pe frunte. Am fost numite în mod oficial W.A.S.P. de către guvern – continuă ea să le explice – adică prescurtarea de la Serviciul Femeilor Pilot din Armată. Așa că acum ai doi copii înrolați, deci poți pune încă o stea pe steagul de afară.

– Mi-e teamă că nu se poate – îi replică el cu o privire afectuoasă dar distantă. Stelele acelea sunt pentru cei înrolați într-unul din serviciile active. Tu ești într-o organizație civilă alipită armatei, dar nu o parte a ei.

– Vom fi, insistă Marty. Acum avem statutul unui ofițer cu toate privilegiile rangului. Dacă David ar fi fost acasă, ar fi trebuit să mă salute pentru că el este doar un simplu soldat.

– Aș fi vrut să fii și tu aici când a fost acasă în permisie, la sfârșitul lui iunie. Arăta așa de bine în uniformă, spuse mama sa prinzând-o de braț. Vino, vreau să-ți arăt fotografiile făcute în concediul lui. Avea așa multe șnururi și insigne pe uniformă – tot felul de medalii și alte lucruri.

O conduse pe Marty în camera de zi.

– A avut un ghinion teribil. El venise în permisie și voia să iasă în oraș să se distreze, iar Detroit-ul era în stare de asediu, fără să poți părăsi casa, plin de trupe federale, patrulând pe străzi. I-a dat peste cap tot concediul.

– Am auzit. Resentimente vechi se deșteptau în ea: întotdeauna conversația se rotea în jurul lui David și nu trecuseră nici cinci minute de când venise acasă.

– Ți-a scris mama că David s-a îmbarcat? Tatăl ei își întinse trupul lung și uscățiv într-un fotoliu în timp

ce mama se aşeză pe canapeaua alăturată şi deschise un album de fotografii legat în piele.

– Toată Divizia 101 Aeropurtată a fost trimisă undeva în Anglia.

– Bănuiesc că zvonul ăsta a ajuns şi la Jacqueline Cochran la Pentagon. Câteva dintre noi am primit aceleaşi ordine, aşa că nu ştim ce vom face. E mai degrabă misterios.

– Mă aştept ca David să intre în luptă destul de curând, spuse tatăl ei.

– Uită-te la fotografia asta, a lui David. Am făcut-o chiar în ziua în care a venit în permisie. Mama ei îi întinse albumul şi scoase fotografia din el. Nu se vede prea bine, dar deasupra uşii de la intrare era un mare „Bine-ai venit acasă!"

Paginile albumului erau pline de fotografii iar fratele ei David, se afla în centrul fiecăreia din ele. Cu un gust amar, Marty realiză că poate Detroit-ul se schimbase, dar acasă totul rămăsese la fel.

❀

Înconjurată de oglinzi, şi pereţi albi, cada, din marmură neagră se afla în mijlocul camerei, plină cu apă fierbinte parfumată şi spumoasă.

Eden îşi lăsă corpul să alunece înăuntru. Părul îi era strâns în creştetul capului într-o legătură de bucle roşcate, pentru a nu se uda în apa parfumată.

Zări, printre pleoape, menajera intrând, o femeie în vârstă cu părul grizonat, care nu părea să fie prea în elementul ei în uniforma neagră, apretată. Se apropie de cada de marmură, urcând două trepte până la platforma pe care se afla.

– Băutura dumneavoastră, domnişoară.

Cu o mișcare plină de senzualitate, Eden luă paharul cu Scotch de pe tavă.

– Mulțumesc. Nu-și putea aminti numele servitoarei.

În lipsa ei se perindase o adevărată armată de servitori în apartamentul părinților ei din Manhattan. Luă o înghițitură din lichiorul vechi și îi simți căldura arzătoare coborându-i încet pe gât.

– Domnișoară? Menajera continua să stea lângă baie și Eden deschise nemulțumit un ochi să o privească.

– Un gentleman dorește să vă vadă. Ce să-i spun?

– Spune-i că nu mă simt bine și să sune mai târziu. Ba nu, așteaptă! Eden ridică paharul cu Scotch cu un gest reținut. Cine este?

– Un domn Steele, domnișoară.

– Ham?! Poftește-l să intre, spuse ea încântată deodată la gândul de a-și revedea prietenul credincios.

Nu prea avea motive să-i bată inima mai repede din cauza lui Hamilton Steele, dar oricum era un prieten bun. Ignoră dezaprobarea evidentă a servitoarei, pentru felul în care îl primea pe Ham – lungită în cada spațioasă.

Eden mai luă o înghițitură de Scotch și îi savură gustul catifelat.

Trecură doar câteva minute înainte ca servitoarea să se întoarcă cu descendentul unei vechi familii de bancheri new-yorkezi.

Conservator prin educație, Hamilton Steele era îmbrăcat în costumul negru cu dungi subțiri obișnuit bancherilor și cu cravată de mătase.

Scund, era bine construit în ciuda stilului său de viață și a celor peste patruzeci de ani, scoși în evidență de părul rar și ochelarii cu rame de aur, care-i aduceau sclipiri luminoase în priviri.

Eden izbucni în râs văzându-i expresia deconcertată cu care o privea, așa cum stătea lungită în cada plină de spumă.

— Ham, dragule, intră. Mâna în care se afla paharul arătă către scaunul fragil, îmbrăcat în catifea albă, din colțul camerei.

Ezită doar câteva clipe înainte de a se întoarce să-i dea pălăria servitoarei.

— Când vine maseuza, spune-i să aștepte, îi spuse Eden menajerei, apoi îi aruncă lui Hamilton o privire amuzată.

— Vrei să bei ceva, Ham?

— Nu. Nu cred. Privi în urma servitoarei care ieșea din baie, apoi ridicându-și puțin pantalonii se așeză pe scaunul fragil cu fața către cada de marmură. Recăpătându-și siguranța, încercă să glumească:

— Cunoștințele mele de istorie s-ar putea să fie nesatisfăcătoare, dar nu cred că doamnele se întrețineau cu domnii în budoarele lor — ca să nu mai pomenesc de baie — încă din epoca Victoriană.

Eden râse din nou și se lăsă și mai adânc în cadă, bucurându-se de senzația pe care i-o dădea spuma și adâncimea apei fierbinți.

— Dacă ai ști cât de mult mi-am imaginat această clipă, după șase luni de dușuri călduțele, murmură ea. Apoi, în mijlocul unei înghițituri:

— Am și uitat să-ți mulțumesc pentru flori. Mă așteptau ieri când am sosit. A fost cu atât mai drăguț din partea ta, cu cât nici mama, nici tata nu erau acasă să-mi spună „Bun-venit".

— Îmi pare rău. Dacă aş fi ştiut, aş fi venit să te iau de la gară.

Ea îl privea lung printre baloanele de spumă fără să-l mai audă. Era ciudat cum timpul aşternea uitarea peste memoria unui om. Părul lui întunecat era mai rar decât îşi amintea, deşi era pieptănat cu grijă pentru a-i acoperi începutul de chelie. De asemenea, se gândise că era mai scund, când de fapt era la fel de înalt ca şi ea. Ochelarii cu rame de aur îi dădeau un aer intelectual, dar aproape uitase felul în care ochii lui sclipeau câteodată. În general, era un bărbat acceptabil. Cu siguranţă n-ar fi putut face o prostie mai mare, decât aceea de a se mărita cu el. Eden aproape că izbucni din nou în râs când îşi dădu seama la ce se gândeşte.

— Dacă chiar ai fi vrut să-mi demonstrezi ce înţelept eşti, Ham, m-ai fi aşteptat cu o sticlă din cel mai bun Scotch New Yorkez, spuse ea. Nu-ţi poţi imagina, cât mi-au lipsit toate astea. L-am şi avertizat pe tata că am de gând să mă distrez ca niciodată, în concediul ăsta. Mi-am câştigat câteva zile pe care să le petrec în oraşul ăsta şi am de gând s-o fac. La teatru, la cele mai bune restaurante, să port cele mai grozave haine şi să dansez până când o să cad jos. Ridică paharul în semn de noroc, planurilor ei. Fără tonomate, cizme texane sau tocană!

Mărturisirea ei îi linişti îngrijorarea care-i măcinase gândurile de când ea plecase.

Dragostea şi pasiunea pentru zbor nu o făcuseră să uite felul ei de viaţă obişnuit. Ceea ce pierduse în farmec şi virilitate, câştigase în răbdare. Trecuse peste afacerea cu şoferul şi peste acea aventură cu contele italian falit şi alţi pretinşi iubiţi care nu aveau puterea lui de a aştepta. Întotdeauna se întorsese la

el. Hamilton Steele era sigur că în cele din urmă se va mărita cu el. Deşi părea egoistă şi răsfăţată, era o femeie grijulie. Hamilton ştia asta, aşa cum ştia că visul unei mari iubiri încă dăinuia, chiar dacă ea nu ar fi recunoscut. I-ar fi putut spune că totul era aşa de romantic, irealizabil. Era mai mare cu aproape optsprezece ani decât ea şi mai înţelept, aşa că ştia să aibă răbdare. O căsnicie solidă, de durată, nu se putea realiza decât între doi oameni cu aceleaşi gusturi şi din acelaşi mediu, aşa cum erau ei, cu personalităţi suficient de diferite ca să nu se plictisească împreună. Firea ei neobişnuită, îl obliga să nu devină prea plictisitor şi fără simţul aventurii, în timp ce stabilitatea lui o făceau să fie mai prudentă în comportare. Făceau o pereche bună — maturitatea şi experienţa lui cu vitalitatea şi tinereţea ei.

— Mă bucur aşa de mult să te aud vorbind astfel, draga mea Eden. Hamilton căută în vesta costumului şi scoase un plic din buzunar: Tocmai se întâmplă să am două bilete la premiera din seara asta, „Oklahoma"! Criticii au ridicat-o în slăvi şi speram să te pot convinge să mă însoţeşti.

— Ham, eşti un scump! Bineînţeles că voi merge. Şi după aceea putem cina la Twenty One sau poate la Stark Club, apoi să mergem la Copacabana şi Cartierul Latin... Sau de ce nu la Wedgwood Room? Putem merge acolo. Vreau să mergem peste tot!

Eden încheie cu un gest de nerăbdare şi entuziasm.

Privirile lui alunecară de pe faţa ei, distras de strălucirea corpului ei alb ca laptele. Era poate un bărbat răbdător, dar nu un sfânt. Era imposibil să rămâi calm şi să-i priveşti nuditatea tot mai evidentă

fără să lași impresia asta, sau să te prefaci cu nonșalanță că nu observi nimic.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți atrag atenția asupra acestei chestiuni, Eden, dar... spuma care te acoperă începe să se topească, murmură el discret.

— Săracu' Ham, râse ea la auzul rugăminții lui pline de modestie, dar îi dădu dreptate. Mai umple-mi un pahar în timp ce ies din baie.

Aproape în fiecare noapte a concediului său, Hamilton Steek o însoți undeva pe Eden — la teatrele de pe Brodway sau la cluburile de noapte excesiv de luxoase.

Reuși să ignore mulțimea de muncitori de la fabricile de armament, ocupând cele mai bune locuri și acoperind ringurile de dans, făcând față, cu siguranță, mult mai bine decât el.

Dar atât timp cât plătea prețuri de necrezut, putea obține bilete la orice spectacol din oraș, și o hârtie de o sută de dolari îi asigura cea mai bună masă la orice local de noapte. Se aflau într-un asemenea loc, în mijlocul unor podele acoperite de covoare groase, cu pereții îmbrăcați în catifea — cei care nu erau acoperiți de oglinzi și perdele de mătase, — toată extravaganța și risipa pe care și-o permitea și o dorea o mulțime flămândă de clipa prezentă.

— Snobism! Eden sorbi din Scotch-ul vechi de doisprezece ani în timp ce își spunea părerea despre „Victoria Aripilor" a lui Moss Hart. Să ne ajute Dumnezeu, dacă piloții noștri de război sunt la fel de neajutorați și lipsiți de minte ca cei din piesa asta.

— Aș putea să fiu de părerea nevestelor, începu Hamilton. Mai ales când unele dintre ele se plâng că soții lor vorbesc doar despre avioane.

– Vrei să spui că și eu fac asta? întrebă ea cu inocență.

– Draga mea, cu greu s-ar putea spune că ai vorbit despre altceva. Probabil că acum și eu știu la fel de multe ca și tine despre idiosincraziile unui AT-6, replică el sec. Pentru cineva care s-a plâns și a vociferat atât de tare ca tine despre greutățile pe care le-ai îndurat, arăți o afecțiune remarcabilă pentru astfel de lucruri. Dacă ai urî asta atât de mult pe cât pretinzi, ar fi trebuit să renunți.

– Iubesc ce fac, admise Eden. Nisip, soare și cerul.

Cu o rară modestie, adăugă: Bineînțeles, știam că era doar temporar, ceea ce făcea să crească senzația de aventură.

– Asta-i adevărat. Hamilton se relaxă.

– Nu-ți place să zbori, nu-i așa? Îl studie cu o privire piezișă.

– Dacă omul ar fi fost făcut să zboare... Nu îndrăzni să termine gândul prea evident. Hai să discutăm despre altceva în seara asta.

– Ce, de exemplu? Nimic n-o interesa la fel de mult, așa că privi în jur, căutând o diversiune. Privirea îi fu atrasă de o blondă înaltă, impunătoare, care tocmai ieșea din culise de după o perdea laterală. Fără salopeta familiară, trecu un minut întreg înainte ca Eden să o recunoască pe femeia aceea strălucitoare. Rachel! O strigă pe nume, relațiile lor, atât de puțin cordiale, fiind uitate pentru moment în surpriza de a întâlni o colegă de zbor.

Auzindu-și numele, Rachel se întoarse și privi de jur împrejurul luxosului local. Când o zări pe Eden, păru să ezite înainte de a se apropia de masa lor.

Hamilton se ridică politicos, conștient de sine, în timp ce Rachel îl privea de la înălțimea celor 180 cm ai ei.

Eden făcu prezentările, apoi nu-și mai putu ține curiozitatea făcând o remarcă inutilă.

– Nu mă așteptam să te întâlnesc. Asta dovedește că, în fond, New York-ul e un oraș mic.

– Am trecut pe la niște prieteni în culise. Rachel era reținută și prudentă sub privirea întrebătoare a lui Eden. Am dansat și eu în spectacolele de aici.

– Vrei să bei ceva cu noi? Hamilton arătă scaunul gol.

– Sunt cu cineva. De parcă l-ar fi chemat, un bărbat își făcea loc prin mulțimea de mese spre Rachel. Avea părul negru închis și ochii albaștri pătrunzători; deși era mai scund decât Rachel cu doi inchi, nu era pus în inferioritate.

– Alți prieteni de-ai tăi? întrebă, obligând-o pe Rachel să-l prezinte.

Ceea ce și făcu cu oarecare șovăire.

– Eden, Zach Jordan, un prieten al meu. Nu părea prea sigură de asta.

– Eden van Valkenburg. Rachel și cu mine zburăm împreună la Sweetwater, adăugă Eden în timp ce îl privea admirativ pe bărbatul brunet și arătos, îmbrăcat în uniformă, un pic surprinsă de faptul că era un simplu soldat, de vreme ce – cel puțin teoretic fetele din W.A.S.P. nu trebuiau să se încurce cu soldați.

– El este Hamilton Steele.

– Încântat.

Cu o anume aroganță, Zach Jordan strânse mâna lui Hamilton, cu o mică înclinare.

Hamilton își repetă invitația de mai devreme.

— Tocmai întrebau dacă n-ar trebui să bem ceva — iar eu le explicam că tocmai plecăm, îl întrerupse Rachel, în timp ce Zach Jordan părea să fie amuzat de situație.

— Altă dată, poate, sugeră el încercând să tempereze refuzul nepoliticos al lui Rachel.

Gânditoare, Eden îi urmări cum își făceau drum către ieșire. Când dispărură din privirea ei, sorbi absentă din pahar și observă cum o privea Hamilton.

— S-a întâmplat ceva? întrebă.

El ridică din umeri ca pentru a-și alunga gândurile, apoi spuse:

— Este un soldat bine-făcut.

Peste buzele ei roșii trecu un zâmbet.

— Ham, sper că ești gelos.

— Gelos. Păru să mediteze asupra acestei posibilități. Poate. Dar știu că va veni ziua în care vei descoperi că mă iubești.

Un minut lung, doar îl privi, gândindu-se la o replică care să nu-i rănească sentimentele. Ținea la el, dar era acel gen de afecțiune pe care o ai față de un câine. Cel mai bine ar fi fost ca relația lor să se fi încheiat cu ani în urmă, dar egoismul ei o făcuse să nu renunțe la prietenia lui.

În spatele unei perdele diafane, se auzi începutul unui cântec, dând semnalul pentru spectacolul care trebuia să înceapă, așa că nu mai avu nevoie să răspundă.

Afară, era o noapte caldă de vară în Manhattan. O pală de vânt rătăcită își căuta drumul printre construcțiile înalte.

Cu pasul suplu, al unei dansatoare, Rachel mergea singură pe trotuar, ignorându-l pe soldatul care abia ținea pasul cu ea. Oamenii stăteau pe terasele

clădirilor tineri şi bătrâni, bucurându-se de aerul nopţii.

Întorcându-şi capul, Zach Jordan îi studie frumuseţea profilului.

— De ce mă ignori?

Rachel se opri şi se întoarse spre el privindu-l provocator.

— Uite, nu te-am rugat eu să vii cu mine în seara asta. Te-ai invitat singur. Tot ce faci este să vorbeşti despre Palestina. Şi tot ce face tata, e să se roage.

Îi apăru imediat imaginea tatălui ei, cu şalul de rugăciune alb cu negru pus pe umeri în timp ce se ruga şi vorbea cu Dumnezeul lui. Cu cât ajungeau în Statele Unite mai multe istorii despre persecuţiile lui Hitler, sau veneau mai mulţi evrei, cu atât tatăl ei părea să devină din ce în ce mai religios. Pentru Rachel, mica senzaţie de teamă, din inimă, pentru sănătatea bunicii sale, creştea din ce în ce mai mult.

— Fără poveşti. Un zâmbet grav îi apăru în colţul gurii strâmbându-i-o.

— Tu şi cu mine suntem la fel, Rachel. Ceea ce-l face pe tatăl tău să se roage, ne îndeamnă pe noi să luptăm.

Bărbatul o enerva, iritând-o cu aroganţa lui, care-i strălucea în ochi stăruitoare, şi care îi punea la încercare răbdarea.

Pe Zach Jordan îl cunoscuse la două zile după ce se întorsese acasă. Departe de casă, îşi petrecea permisia la o familie de evrei cu al cărui fiu era camarad de arme.

Locuiau în aceeaşi zonă ca şi părinţii lui Rachel. La acea întâlnire absolut întâmplătoare, firile lor se înfruntaseră spunându-şi totul în faţă.

— Nu lupt. Pilotez avioane. Insistase asupra micului detaliu pentru a desființa orice cauză comună. Armata nu e de părere că o femeie poate lupta.

— N-am auzit niciodată de Deborah,* replică el moale.

— Ce importanță are? Nerăbdătoare, ar fi vrut să plece mai departe, dar el o ținea de umeri. Atingerea lui era caldă pe pielea ei fermă, fără să-i provoace durere.

Comportarea lui o forța să nu poată face nici o mișcare, prinsă între două răspunsuri emoționale.

— Are, spuse Zach. La terminarea războiului tu și cu mine ne vom căsători.

— Nu! Refuzul șocant, veni abrupt la această cerere în căsătorie venită de la un străin, aproape.

Dar el continuă, ca și când ea n-ar fi spus nimic.

— Vom merge în Palestina. Niciodată nu vom mai fi evrei fără țară. Mâna lui îi prinse obrazul în palmă, mângâind-o ușor cu vârful degetelor, într-o alintare, în timp ce privirea lui îi cercetă trăsăturile și se opri apoi pe buzele ei. Copiii noștri se vor naște acolo, adevărați bărbați.

O atrase către el cu putere. Înainte ca buzele să li se întâlnească, Rachel simți căldura din respirația lui și bărbatul. Apoi toate simțurile îi fură prinse în vârtejul gurii lui care o apăsa pe a ei. Îi plăcea gustul și senzația pe care i-o dădea sărutul, ardoarea care o determina să-i răspundă.

Când se depărtă de ea, ochii lui îi trecură peste față, pentru a-i prinde reacția. Un zâmbet mic de satisfacție îi apăru pe buze, lumina aceea intensă din

* Deborah — conducătoare israelită în perioada judecătorilor care a învins oștile Canaanilor conduși de Iabin.

ochii albaştri întunecându-se puţin. Zach Jordan era aşa de al naibii de sigur de el, încât Rachel ar fi vrut să nu fi simţit o plăcere aşa de mare în sărutarea lui.

Voalul greu alunecă la loc şi-i acoperi din nou vulnerabilitatea, în timp ce se întoarse şi începu să meargă din nou pe stradă, privind drept înainte.

— Presupui un lucru îngrozitor, Zach Jordan, spuse ea batjocoritoare. Ce te face să crezi că-mi pasă de vreunul din lucrurile astea?

El păşea lângă ea, cu privirea înainte, şi zâmbetul încă-i plutea în colţul gurii.

— Pentru că amândoi suntem la fel. Vrem aceleaşi lucruri — inclusiv libertatea de a fi evrei şi dorim să luptăm pentru asta.

— Ce idealism! Dar tonul vocii ei era întărâtat de el. Şi vrei să cred tot nonsensul ăsta?

— Vorbesc serios, insistă el moale.

— Cu alte cuvinte — Rachel îi aruncă o privire oblică — mă ceri în căsătorie?

Fără să ţină cont de privirea ei sceptică, spuse scurt:

— Da.

Surprinsă de răspunsul lui simplu, când se aştepta să-l încolţească, Rachel privi ţintă, drept înainte.

— Spui asta pentru că eşti sigur că voi refuza? Vocea ei îl acuza.

— În parte. Dar crede asta, ne vom căsători şi-mi vei purta fiii, spuse Zach cu o siguranţă calmă.

Rachel era zguduită de cât de mult ar fi vrut să-l creadă. Când trecură mai departe, se deschise o uşă aruncând pentru o clipă o rază de lumină asupra lor.

Privirea ei prinse culoarea cafenie a uniformei lui.

— Eşti un soldat care urmează să plece în război, îi aminti ea.

El o prinse de mână în timp ce zâmbetul i se adâncea.

— Îți promit că n-am de gând să mor.

O irita că trata în glumă o asemenea posibilitate.

— Glumești, îi reproșă Rachel.

— Iar tu o iei prea în serios, replică Zach, cu privirea aceea arogantă.

Ruga lui, deodată, fu imposibil de negat.

— Rachel, Rachel. Îi murmura numele cu o asemenea așteptare plină de răbdare. Permisia mea se va încheia curând, și va trebui să mă întorc la compania mea. Hai să petrecem timpul care mi-a mai rămas, împreună.

❀

Ferestrele întunecate ale camerei de hotel erau deschise, lăsând să intre orice suflare rătăcită de vânt. Cearșafurile foșniră când trupurile lor se mișcară, răsturnându-și capetele pe pernă, pentru a se privi unul pe celălalt prin întunericul nopții. Sunetele din josul străzii — un geam închis sau un strigăt în noapte — nu îi deranjau.

Cercetându-i fața, cu părul moale și negru, și ochii neobișnuit de albaștri, Rachel simți toată căldura și disperarea din sufletul ei. Clipa era plină de o intimitate care depășea apropierea sexuală de care se bucuraseră puțin mai devreme.

— Nu ți-am spus că va fi bine? Șopti Zach. Se întoarse să-i sărute alunița de pe umăr, apoi rămase așa aproape, mâna lui alintându-i trupul în locurile cele mai intime.

— Știi că nu-mi aduc aminte să fi fost de acord cu nimic din toate astea? pară ea, zâmbetul de satisfacție nepărăsindu-i buzele.

— Asta pentru că nu te-am întrebat.

În acea clipă atât de plină de el, lui Rachel îi era imposibil să se supere pe vorbele maliţioase ale bărbatului de lângă ea. Mai ales când Zach începu să-i alinte umărul cu buzele, coborând mai jos, şi mai jos. Degetele ei se înfipseră în părul lui negru până la piele, iar corpul i se arcui după forma trupului lui. Limba lui umedă îi mângâie sânul până când inima lui roză se întări din nou. Greutatea trupului tare şi musculos o apăsa iar, în timp ce picioarele lui îi cuprinseră coapsele într-o îmbrăţişare plină de iubire.

Cuvintele erau de prisos, dar îşi murmurau încetişor, nesfârşite vorbe de dragoste, în timp ce mâinile rătăceau şi mângâiau cele mai intime locuri de pe trupurile lor. Curând dorinţa îi împinse iar spre o şi mai strânsă îmbrăţişare, trupuri, buze şi mâini arzând ca focul. Umbrele întunecate ale războiului făceau o necesitate din orice. Fiecare clipă de fericire trebuia trăită şi savurată până la ultima picătură. Lui Rachel nu-i păsa dacă timpul urma să o lovească. Cu toate promisiunile lui, Zach n-ar fi putut garanta că va supravieţui războiului. Era doar o chestiune de zile până la plecarea lui — fără întoarcere, poate. Timpul petrecut împreună nu însemna nimic rău.

Când întunericul de afară începu să se risipească, Zach o conduse pe Rachel acasă.

— Am să-i vorbesc tatălui tău despre noi.

— Nu. Rachel nu dorea să spere într-un viitor al lor, împreună. Crezi că te vor trimite în Pacific?

— Armata a şaptea luptă în Sicilia, răspunse el după o mică pauză, apoi continuă: Coastele din Pacific aparţin Marinei. Lupta de artilerie este un război al nervilor. Cea mai mare parte va fi trimisă în Europa. Îşi lipi trupul de al ei, mângâindu-i braţul

încetișor, într-o alintare absentă, care părea să spună că nu se săturase încă de ea.

— Ne-au mai rămas doar două zile.

Așa de puțin timp. Rachel ar fi vrut să plângă, dar era totuși război. În adâncul sufletului ei, își dorea, doar să plece odată cu Zach și să lupte alături de el. Privi o clipă către casa părinților ei, apoi spuse:

— Hai să mergem să mâncăm undeva.

❀

Washington D.C. era îngrozitor de aglomerat. Hotelul Mayflower de pe Bulevardul Connecticut nu făcea excepție. Clienții din restaurant erau umăr la umăr; mesele și scaunele ocupau orice locșor disponibil, lăsând prea puțin loc de trecere. Uniforme militare de toate felurile și din toate armele colorau încăperea, altădată populată de bărbați îmbrăcați sobru și elegant, o colecție asortată de oficiali din guvern, oameni de afaceri și „cinci procente".

Ultimii își câștigaseră porecla datorită comisionului pe care îl percepeau din contractele guvernamentale pe care le negociau. Ceilalți primeau salarii, suplimentate de ei înșiși prin folosirea influenței în scopuri personale, ori de câte ori li se ivea prilejul. Peste tot se auzeau accentele străine ale demnitarilor și diplomaților.

Cappy strivi țigara în scrumieră, dând afară fumul și privi peste masă către mama sa.

— Și eu pot fi la fel de încăpățânată ca și el, spuse, regretând că mama ei se afla prinsă la mijloc în acest război dintre ea și tatăl său. Nu vin acasă, decât dacă mă invită.

— E un om mândru.

O rugă pe Cappy să fie înțelegătoare.

— Nu este doar el mândru, replică ea. Apoi scrise pe nota de plată, numărul camerei ei. Cu cecul de la restaurant şi poşeta în mână Cappy se ridică de la masă.

— Mergem?

Fără să aştepte încuviinţarea mamei, începu să-şi croiască drum prin labirintul de mese şi scaune, spre casier. După ce-i arătă acestuia cheia camerei şi lăsă nota de plată, Cappy se îndreptă către holul somptuos al hotelului, ca de obicei plin de lume. Ajunsă aici, se opri să-şi aştepte mama.

— Nu înţeleg cum de-ţi poţi permite să locuieşti aici. Sue Hayward privi împrejur, cu o expresie plină de îndoială.

De fapt nu putea, dar Cappy nu ar fi recunoscut asta. Fusese norocoasă că în primele două săptămâni din concediu stătuse în apartamentul unei prietene. Dar nimeni din Washington nu-şi putea permite să întreţină pe altul. Cappy contribuise cu partea ei cât timp stătuse la Anny, dar apoi fusese nevoită să vină la Mayflower.

— E doar temporar, îi aminti ea mamei. Trebuie să mă prezint la baza unde am fost trimisă, peste două zile.

În realitate, faptul că locuia la hotel era mai temporar decât şi-ar fi închipuit mama ei, de când direcţia hotelului limitase şederea fiecărui client la trei zile. Cappy tocmai petrecuse aici ultima noapte. Dacă nu reuşea să convingă conducerea să facă pentru ea o mică excepţie, trebuia să-şi găsească o cameră într-un alt hotel.

— Îmi pare aşa de bine că vei fi încartiruită în apropiere, spuse mama ei.

Mi-a fost teamă că te vor trimite în California sau oriunde în altă parte.

— Știu. Deși mama ei negase, Cappy își bănuia tatăl că intervenise pentru acest aranjament, la o bază aeriană chiar la periferia Washington-ului. Ca și când ar fi vrut să o atenționeze că va fi cu ochii pe ea.

În hol se crease o mică învălmășeală când o siluetă înaltă cu un minunat păr roșcat intră în hotel, urmată de o adevărată curte compusă dintr-un bărbat bine îmbrăcat și sigur pe el, o servitoare ce căra cutii cu pălării și trei hamali aducând fiecare câte un cufăr. Un zâmbet de încântare apăru pe chipul lui Cappy când o recunoscu.

— Eden! O strigă bucuroasă și își târî mama de-a lungul holului către femeia îmbrăcată elegant într-o rochie de olandă albastră.

— Uite cum trebuie să-ți faci o intrare, o tachină Cappy, după ce o strânsese, într-o îmbrățișare plină de surpriză. Aruncă o privire la cuferele de jos.

— N-ai învățat nimic la Sweetwater, nu-i așa?

— A, nu. Nu mai fac încă o dată greșeala aceea, o asigură Eden. Două din cuferele astea, vor fi trimise înapoi la New York *înainte* de plecare. Ham și cu mine am hotărât să venim cu câteva zile mai devreme, și am vrut să fiu sigură că am suficiente haine, explică ea cu un zâmbet nepăsător pentru extravaganța ei. Cine știe când voi mai avea ocazia să le port din nou.

Se făcură apoi prezentările. După ce Cappy își prezentă mama, îi fu recomandat bărbatul care o însoțea pe Eden. Își aminti de numele lui Hamilton Steele, și îl privi curioasă pe cel care, după cum spusese Eden, dorea să se însoare cu ea. Cappy

se întreba dacă avea vreo semnificație această călătorie a lor – dacă nu cumva absența îi făcuse inima să bată mai repede. Dar Eden părea să-și trateze însoțitorul foarte firesc.

– Vă rog să mă iertați, trebuie să mă duc să văd dacă rezervările noastre sunt în ordine. Hamilton Steele zâmbi politicos spre Cappy și mama ei, apoi dispăru.

– Pare un om de treabă. Dar privirea lui Cappy către Eden era întrebătoare.

Un umăr se ridică cu o mișcare plină de eleganță.

– Toți sunt sau prea tineri, sau prea bătrâni, spuse ea. Dar cred că dacă sunt mai în vârstă, e mai bine.

– Asta nu-i prea politicos din partea ta. Era surprinsă de atitudinea aparent rece a lui Eden.

– Nu, fu ea de acord. Dar atunci nici eu nu sunt prea drăguță față de Ham.

Semnificația acestui schimb de cuvinte păru să scape doamnei Hayward al cărui interes era îndreptat către fiica ei.

– Și dumneavoastră, veți fi încartiruită la aceeași bază ca și Cappy, domnișoară von Valkenburg? După ce ați zburat împreună la Sweetwater, ar fi minunat să puteți continua împreună.

– Nu știu nimic în legătură cu angajamentul meu, răspunse Eden. Totul este foarte secret și misterios. Ordinul meu spune doar să mă prezint la Jaqueline Cochran, camera 4D957, la Pentagon. De fapt, toate din dormitorul nostru – cu excepția lui Cappy – am primit aceleași instrucțiuni.

– Ce ciudat, murmură doamna Hayward.

– Da. Ați mâncat? întrebă Eden, schimbând subiectul.

— Da, răspunse Cappy în timp ce mama ei se uită la ceas.

— E timpul să iau autobuzul spre casă dacă vreau să evit aglomerația din timpul prânzului. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnișoară van Valkenburg. Cappy. Își sărută fiica pe obraz.

După ce se îndepărtă, Eden întrebă:

— Tot nu ți-ai rezolvat problemele cu tatăl tău?

— Nu, recunoscu Cappy fără remușcare.

— Unde stai?

— Am avut aici o cameră. Cappy îi explică regulamentul hotelului, și faptul că habar nu avea unde urma să doarmă la noapte.

In ciuda considerabilei atenții față de Eden și prietenul ei, Hamilton Steele, direcția hotelului nu cedă, insistând asupra faptului că nu puteau face excepții. În cele din urmă, Cappy își făcu bagajul și chemă băiatul de serviciu să i le ducă în holul hotelului.

— Cunosc pe cineva din conducere, la Carlton, se oferi Hamilton Steele când Cappy li se alătură. Dacă dorești, eu...

— Cappy!

Mânia și disperarea din vocea bărbatului, când o strigă pe nume era evidentă. Cappy se întoarse și-l văzu pe Mitch Ryan în uniforma lui de maior, împingând mulțimea de oameni din hol pentru a ajunge la ea.

În drum fu nevoit să se oprească o clipă pentru a saluta un ofițer superior. Iritarea i se păstrase în voce când ajunse în cele din urmă lângă ea.

— Am încercat să dau de tine în ultimele trei zile. Ce faci aici? Trebuia să stai în apartamentul lui Anne

Kramer. În cele din urmă m-am dus la ea la serviciu și mi-a spus că te găsesc aici.

Cappy îi explică pe scurt situația în care se găsea și într-un târziu își aduse aminte să-i prezinte pe Eden și Hamilton. Mitch îi salută și apoi își potoli puțin din nerăbdare.

— Am fost într-o inspecție în ultimele două săptămâni, începu el. Privirea i se fixă undeva dincolo de Cappy, când se opri și salută un maldăr de stele de general pe o uniformă militară cafenie. Apoi continuă.

— Te-am tot căutat de când m-am întors.

— N-am știut, se apără ea.

— Ăsta-i bagajul tău? Arătă spre câteva valize de lângă Eden și începu să le ridice, când Cappy încuviință.

— Sunt cu un jeep afară, spuse Mitch luând-o de braț și scuzându-se față de Eden și Hamilton. În timp ce se îndreptau către ieșire, trecu prin fața lor un alt ofițer, un colonel de data asta, obligându-l din nou pe Mitch să se oprească să-l salute.

— Hai să ieșim o dată de-aici, îi șopti la ureche. N-am văzut niciodată atâtea caschete militare la un loc.

Afară, Mitch o ajută să urce în jeep-ul deschis și așeză bagajul în spate.

— N-am avut timp să-mi iau o cameră la alt hotel, îl preveni Cappy.

— Nu-i nimic. Știu unde poți sta. Sări în jeep și se așeză la volan, cu cascheta coborâtă pe frunte.

Aglomerația de pe străzile capitalei îi cereau lui Mitch toată atenția. Iar Cappy nu-l incomodase cu întrebări asupra destinației lor în timp ce conducea printre mașini și tot felul de alte vehicule. Lăsând în urmă Memorialele Lincoln și Washington, traversară

fluviul Potomac şi se îndreptară către Cimitirul Naţional Arlington.

Arătând cu capul, Mitch îi atrase atenţia asupra lui. Groparii tocmai îşi terminau treaba, un dreptunghi întunecat de pământ, o groapă tăiată în iarba galbenă.

— O să fie şi mai multe până la sfârşit, spuse el. Cappy ştia că aşa e, dar replica lui nu cerea un răspuns. Repede, trecură de clădirea uriaşă a Pentagonului şi apoi Mitch îndreptă jeep-ul din bulevardul principal, pe o stradă laterală. Când se opriră, se aflau în faţa unui bloc de locuinţe.

— Cine locuieşte aici? întrebă Cappy, privind clădirea bine făcută, în timp ce se dădea jos din maşină.

— Eu. Luând bagajul ei sub braţ, Mitch se îndreptă către intrare.

— Nu stau aici. Îl urmă până la uşa apartamentului, încăpăţânată şi nu prea sigură de intenţiile lui.

— E mai bine decât la o cameră de hotel costisitoare, spuse el şi descuie uşa, împingând-o apoi cu valiza.

— Tu unde o să stai? întrebă Cappy în timp ce intră în apartamentul compus din două camere. Era cald şi înăbuşitor, înăuntru, din cauză că fusese închis toată ziua, dar păru să fie foarte confortabil, mai ales canapeaua mare, cu perne moi.

După ce-i lăsă bagajele pe podea, Mitch începu să-şi descheie jacheta uniformei militare şi o dezbrăcă.

— De ce nu deschizi ferestrele să intre puţin aer?

El îşi descheiase cămaşa la gât şi îşi scosese cravata.

În câteva minute, sufla puțin aer, Cappy ținea un pahar cu bere rece în mână iar Mitch îi aprindea țigara. În timp ce ea trase primul fum, el se așeză pe canapea și își întinse picioarele cât erau de lungi pe măsuța joasă din față. De câte ori îl văzuse până atunci, întotdeauna fusese în uniformă. Privirea ei se ațintì pe pielea cafenie care se vedea prin deschizătura cămășii, și pe firele de păr de pe piept, care ieșeau din maieu. Găsea toate detaliile astea prea familiare.

— Mai ești supărată pe mine pentru cele întâmplate la Sweetwater?, dori Mitch să știe, tăcut și intens în felul în care o privea.

— Nu. Se uita la lichidul chihlimbariu din paharul brumat.

— Am stricat totul, Cap? întrebă Mitch, continuând să o privească din poziția lui.

Întrebările erau prea directe și prea aproape de cele din mintea ei. Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre fereastră.

— Ce este cu ordinul de transport care mi-a fost dat, știi ceva?

În spatele său, Cappy îl auzi punându-și picioarele pe podea, ridicându-se și îndreptându-se către ea. Degetele ei se strânseră și mai tare pe paharul cu bere.

— Vei transporta generali, colonei... și chiar maiori... Mâinile lui i se așezară pe umeri și o mângâie absent... către diferite baze din zonă. O să fie foarte dur — să stai în cele mai bune hoteluri și să mănânci la Clubul Ofițerilor.

— Tatăl meu are vreo legătură cu asta?

— Ce te face să crezi așa ceva? Mitch își aplecă capul și începu să-i sărute lobul urechii.

Respirația păru să i se oprească și Cappy se îndepărtă de sub sărutarea lui mângâietoare, ca să-l privească în ochi.

— Are sau nu?

Insistă, încercând să-și ignore bătăile inimii, deodată neregulate și repezi. Toată atenția lui părea să se fi concentrat pe buzele ei. Coborî repede capul și se întoarse iar spre fereastră trăgând încă o dată din țigară.

— Aș fi știut dacă ar fi fost așa, spuse Mitch. Doar cei mai buni piloți sunt aleși pentru astfel de misiuni, Cap, iar tu te afli pe cel mai înalt loc dintre toate absolventele de la Avenger Field.

— De unde știi? Era din ce în ce mai conștientă de respirația lui care-i răsfira părul.

— Asta-i treaba mea, să știu. Oftă lung. Cappy ce trebuie să fac, ca să te uiți la mine? Eram gata să întorc tot orașul pe dos, numai să te găsesc. Am scos-o pe Annie dintr-o ședință, și a trebuit să-mi dau puțin osteneala.

Supărată, Cappy se întoarse pentru a-l privi.

— Mitch, oprește-te.

— Nu. Nu vroia să mai audă nimic. Îi acoperi buzele cu gura lui, sărutând-o apăsat, însetat de dorință.

Îi luă din mâini țigara și paharul de bere pentru a o putea cuprinde întreagă în brațele lui. Cappy nu se aștepta la plăcerea pe care i-o provoca sărutul lui apăsat, dar nu vroia să pună stăpânire pe simțurile ei. Când buzele lui se dezlipiră puțin de ale ei, îi simți respirația înfierbântată de dorință.

— Cappy, te vreau. Vocea lui era răgușită și înecată de pasiune.

Luată de valul tulburător al emoției lui, al trupului și al mâinilor care o căutau, se dezmetici deodată.

Îl împinse cu brutalitate.

— Tocmai mi-am amintit Cappy îi întoarse spatele, cu capul aplecat într-o parte. Simțea o amețeală și în același timp încordare — nu mi-ai răspuns când te-am întrebat unde o să stai tu.

Mitch scrută zidul de gheață pe care-l ridicase între ea și lume. Pe dinăuntru era numai foc, plină de o pasiune nimicitoare. Își înăbuși dorința potolindu-și simțurile.

— O să găsesc eu un pat undeva.

— Nu-i nevoie. Pot să fac rost de o cameră la hotel începu ea.

— Nu. Mitch o înconjură iar cu brațele, dar ușor, fără pasiune. Zâmbetul apărut în colțul buzelor avea o urmă de încordare, de parcă ar fi fost forțat.

— Rămâi aici. Vreau să știu unde te pot găsi.

— Bine, păru să accepte, dar precaută.

— Deoarece tatăl tău te-a dat afară din cuib, tot ce pot să fac este să te iau sub aripa mea, în astea două zile ce-ți mai rămân până te prezinți la datorie. Era ceva ocrotitor în cuvintele lui, o grijă de a vedea lucrurile aranjate și de a-și ascunde motivele personale și egoiste în spatele lor.

Privirea îi deveni și mai albastră.

— Dacă n-ai observat încă, te anunț că am propria mea pereche de aripi.

Din nou manifestarea aceea de independență, acea negare. Refuz al oricărei nevoi de o altă persoană.

— Iar începi. Îi studie chipul de aproape. Întotdeauna te îndepărtezi atunci când m-am apropiat prea mult. De ce, Cap?

— Nu e nici un mister. Îi răspunse direct, fără ocolișuri. Nu vreau să mă apropii prea mult de tine. E război și fiecare din noi avem o datorie de îndeplinit. Tonul ei era categoric.

— Dar avem și timpul nostru liber, îi aminti Mitch. Ce-i rău dacă îl petrecem împreună?

— Nu-i nici un rău, presupun, atât timp cât nu mă confunzi cu una din tipele astea din Washington prinse în febra războiului, amețite de uniforma militară și de gloria victoriei, trăind doar pentru prezent și lăsând pentru mâine regretele.

Părea atât de rece și de furioasă pe el.

— Toți regretăm ceva. Cel mai trist lucru este să nu te bucuri de viață.

Mitch lovisé mai aproape decât ar fi crezut. Plecă de lângă ea să-și aprindă o țigară și nu văzu expresia ei plină de regret.

— Ce-ai zice să mâncăm? Unde ai vrea să mergem?

Cinară la un restaurant italian, liniștit și mai ferit, unul din puținele locuri neaglomerate din capitală. Apoi se odihniră sub copaci și stătură pe treptele Memorialului Lincoln, discutând și împărtășind împreună unele din rarele momente de liniște. Era o seară liniștită, fără vorbe. Mitch se îndoia că va putea întreține o asemenea relație platonică prea multă vreme. Și în timp ce Cappy se bucura de tovărășia lui, se întreba totuși cât timp se va mulțumi doar cu atât, înainte de a vrea mai mult.

Capitolul XIV

Când intrară în clădirea nouă a Pentagonului, cea mai mare clădire afectată birourilor, cele două duzini de absolvente de la Avenger Field habar n-aveau ce roluri trebuiau să joace în acest război. Ultimele două zile şi le petrecuseră plimbându-se prin Washington, cu excepţia călătoriei cu autobuzul la Bollig Field din Virginia, unde fuseseră testate în camera de înaltă altitudine şi li se dăduse acceptul de zbor la 3 800 de picioare.

La intrare li se dădură legitimaţii pe care le agăţară de cămăşi, după care un însoţitor le conduse în coridorul lung. Pentagonul îşi merita renumele, de vreme ce cuprindea între zidurile lui echivalentul populaţiei unui orăşel, treizeci şi cinci de mii de angajaţi.

— E mai rău decât o vizuină de iepure, spuse Marty pe un ton răguşit. Privea cu atenţie la tabloul unui general complet necunoscut pentru ea şi clătină din cap. Privirea absentă a lui Mary Lynn, fu singurul răspuns la remarca ei.

Curiozitatea lor atinsese culmi aproape necontrolabile şi le întărise convingerea că toate astea nu puteau să conducă decât la un lucru foarte impor-

tant. De-a lungul ultimelor două zile, nu făcuseră altceva decât să întoarcă pe toate fețele, toate posibilitățile, așa că acum se așteptau la orice.

Undeva în față, ritmul încetini, ceea ce însemna că însoțitorul lor le părăsise, sau că se apropiau de destinația lor, decise Eden confuză. Chiar în fața lor se deschise o ușă și apăru un ofițer. Aștepta cu o urmă de nerăbdare, să treacă grupul de femei.

După ce trăise atâta vreme printre militari, Eden era aproape convinsă că toți bărbații în uniformă semănau între ei. Dar era ceva familiar în ținuta rigidă a acestuia, cu părul negru strălucitor.

— Maiorul Ryan. Nu mă așteptam să vă întâlnesc aici.

Eden se opri să-i vorbească, ochii ei întunecați sclipind interesați în vreme ce-l privea, asigurându-se în același timp că nu rămăsese prea mult în urma grupului din care făcea parte.

Expresiile erau încremenite pe fața lui, nedându-i la iveală sentimentele.

— Domnișoară van Valkenburg. Înclină din cap, politicos dar distant.

— N-am mai avut vești de la Cappy. Am sperat să mă sune, să luăm o dată cina împreună. Și-a găsit o cameră la un alt hotel?

— A găsit o locuință potrivită. O parte a gurii lui încercă o urmă de zâmbet. Cred că grupul dumneavoastră merge în sala de conferințe. Poate ar trebui să vă alăturați lor.

— Mulțumesc. Făcu un pas înainte, apoi se opri. Știți cumva despre ce e vorba, domnule maior?

În spatele acestor ochi liniștiți și a disciplinei de fier din armată, bănuia o inteligență ascuțită — și o putere care opera din culise. Trăise prea mult în

preajma tatălui ei ca să nu-şi dea seama de asta. Poate că lucra la un birou oarecare, dar în orice caz făcea mult mai mult decât să plimbe nişte hârtii. Aproape că-i părea rău că ţinea atât de mult la Cappy, dar oricum nu erau pentru ea, restricţiile militare.

Dar el, abia îi răspunse la întrebare:

— Veţi afla curând.

Un răspuns tipic militar. Grăbindu-se, Eden intră odată cu ultimele din grup. Se aflau într-o sală de şedinţe, dominată de o masă mare şi rotundă în jurul căruia fură aşezate de directoarea programului lor, Jacqueline Cochran. Scaunele tapiţate în piele de culoarea vinului roşu păreau o pată de culoare printre culorile milităreşti obişnuite. Liniştea ce se lăsase, fu spartă când intră generalul iar scaunele fură împinse repede înapoi în timp ce se ridicară automat să salute. Înalt, cu o ţinută de invidiat generalul „Hap". Arnold avea un zâmbet molipsitor care părea să se transmită tuturor. Ochii lui străluceau, plini de umor, iar părul îi era de un alb plin de distincţie.

După ce le salută, generalul le felicită. Le informă de asemenea că doar cei mai buni piloţi dintre toate cele care absolviseră cursul, fuseseră selecţionate să participe la acest program, fără să le spună în fapt, în ce consta el. Eden nu se putu abţine să nu se întrebe de ce Cappy fusese exclusă dintre ele, dar nu era timp pentru asta acum, când generalul tocmai îi dădu cuvântul lui Jacqueline Cochran, care acum purta titlul de Directoare a Femeilor Pilot.

Când se ridică în picioare, îşi odihni mâinile pe masă dorind să transmită fiecăreia din ele importanţa acelei clipe. Apoi începu să vorbească, spunându-le mai întâi că era vorba de o misiune strict-secretă,

care se executa pe avioane mai mari şi mai rapide decât orice pilotase o femeie până atunci.

Nu vor pilota aparate, cu care se obişnuiseră până atunci în ultimele şase luni. Noua lor misiune era una dintre cele mai importante, organizată de Forţele Aeriene Armate.

De cât de bine se pregăteau ele, depindea trimiterea femeilor-piloţi în alte baze aeriene pentru a fi capabile să riste, eliberând în felul ăsta mai mulţi bărbaţi, care puteau fi trimişi în luptă.

Mitch se afla în anticameră cu alte noi ordine în mâini, când generalul reveni în biroul lui la sfârşitul acestei întâlniri. Când se aşeză la birou să se uite peste ele, privirea lui Mitch trecu prin uşa deschisă şi le văzu pe tinere ieşind. Generalul Arnold îi urmări privirea.

— Mi-ai spus că pot zbura, domnule maior, spuse el pe un ton glumeţ, ca şi când ar fi cerut prea târziu confirmarea acestui lucru.

— Da, sir. Un zâmbet slab îi apăru pe buze, dar Mitch părea vag distrat, cu gândurile plecate în altă parte şi cu siguranţă nu prea concentrat asupra acestui moment.

— În orice caz nu este cea mai populară decizie pe care am luat-o vreodată, oftă generalul sever. Să tragi ţinte pentru antrenamentele începătorilor şi artileriei nu este cea mai sigură treabă, dar este una din cele mai importante misiuni domestice pe care le avem. Izbucni într-un hohot de râs scurt şi strident. Piloţii ăştia avizi de luptă, cu visele lor de glorie, vor resimţi iadul şi mai mult când vor afla că am însărcinat cu slujbele lor nişte femei pilot.

— Da, sir. Oricum ai da-o, pică prost sir, încuviinţă Mitch.

— Am nevoie de piloții aceia pentru misiunile de luptă. Dacă experimentul ăsta reușește, vom avea mai mulți bărbați în tranșee. Se opri, privindu-și tânărul ofițer. Nu prea ai încredere în programul ăsta, nu-i așa, domnule maior.

— Cred că e un program bun, sir, îl asigură Mitch după o clipă de surpriză.

— Am băgat de seamă că ai exclus-o din grup pe tânăra aceea Hayward și i-ai schimbat ordinele. Era una dintre cele mai bune din clasa ei. Este evident că n-ai vrut să remorcheze țintele astea în timp ce o adunătură de recruți își încearcă îndemânarea.

— Și transportul avea nevoie de un pilot calificat. Cum ați spus, sir, tânăra W.A.S.P. Hayward, este una dintre cele mai bune din clasa ei, răspunse Mitch, susținând privirea generalului.

— Bineînțeles, spuse în cele din urmă generalul, cu o privire înțelegătoare în ochi în timp ce îi dădea înapoi ordinele lui Mitch și își îndreptă atenția către lucruri mai importante.

❀

Priveliștea amurgului prin hublourile avionului DC-3, varianta de pasageri a avionului militar cargo de transport C-47, era spectaculoasă, câmpurile verzi, derulându-se sub ele, amestecate cu tonurile roșii și aurii ale apusului de soare. Rachel se întreba asupra destinației lor în timp ce avionul zbura spre sud cu cele două duzini de femei W.A.S.P. la bord, îndreptându-se către noua lor datorie, de piloți ai avioanelor ce remarcau țintele. Chipurile tuturor exprimau același entuziasm plin de speranță pentru întrecerea și aventura pe care această nouă experiență le-o putea aduce.

Întotdeauna singuratică, Rachel stătea izolată față de celelalte, fără să se amestece în conversațiile lor.

Din cele douăzeci și cinci de tinere W.A.S.P. care fuseseră alese pentru această misiune, trei dintre ele erau foste colege de dormitor — Marty Rogers, Eden van Valkenburg și Mary Lynn Palmer. Dar niciodată nu deveniseră cu adevărat prietene, iar Rachel era la fel de încântată că Eden nu încercase să se apropie mai mult după întâlnirea aceea întâmplătoare din New York.

Tot timpul acelui zbor lung, Rachel ascultă absentă la discuțiile aprinse din jur și privi prin hublou.

Cum cerul se întuneca, observă apele scânteietoare ale Atlanticului. Dedesubt se aflau Carolina de Nord, cu țărmurile ei înșelătoare care își luaseră partea lor, de la sute de nave, de-a lungul vremii.

Fâșia îngustă de plajă de-a lungul coastei era ca un deget subțire în oceanul întunecat și sclipitor. Rachel căută silueta întunecată a unui vapor urmându-și drumul spre est dar nu văzu nimic.

Undeva dedesubt, se afla Kitty Hawk, locul în care zburase prima dată un om. Rachel se uită, întrebându-se care din dealurile insulei fusese punctul de decolare pentru mașina zburătoare a fraților Wright.

Avionul se înclină, zburând către destinație și începu să coboare.

— Camp Davis chiar în față, strigă unul din piloții din carlingă către pasagerele lui.

Nici o lumină de avertizare de pe pistă nu era aprinsă în această bază de pe țărm, de lângă Cape Fear. Rachel abia putea să distingă ceva. Avionul uriaș cu două motoare zbură iar, pe deasupra mlaștinilor, înainte să aterizeze pe pistă.

— Cred că asta este, spuse cineva.

Camp Davis era una dintre cele mai vechi și mai mari baze de antrenament pentru artileria antiaeriană. În interiorul teritoriului, de la Wrightsville până la Cape Fear, era aproape în întregime înconjurată de mlaștini; Holly Shelter și Angola Swamp la nord, și est, Green Swamp la vest și sud-vest. Dincolo de coastă era Wolf Swamp.

Încartiruite în barăcile infirmierelor, a doua zi dimineață, când se trezi, Marty stătea pe marginea patului ei, încercând să-și alunge amețeala din cap. Afară, zgomotul unui motor de avion se apropie din ce în ce mai tare transformându-se într-un adevărat muget până când făcu să vibreze ferestrele barăcilor. Marty sări din micul pat, sigură că avionul se va zdrobi de clădire. Dar zbură pe deasupra acoperișului.

O infirmieră îi văzu expresia uimită și zâmbi înțelegătoare.

— O să te obișnuiești, o asigură pe Marty.

— Părea ca și când...

— Părea doar. Infirmiera îi confirmă bănuiala. Ne aflăm la capătul unei piste.

Având acum statutul de quasi-ofițeri, tinerele W.A.S.P. luară micul dejun la popota ofițerilor, apoi se prezentară la linia de zbor, gata pregătite. Bărbații piloți din camera de pregătire pentru zbor le aruncară priviri sceptice și amuzate.

Comandantul escadronului de remorchere a țintelor căruia îi fuseseră repartizate era un bărbat mic de statură, scurt, cu un trup îndesat. Maiorul Stevenson vorbea cu un pronunțat accent sudist și toată atitu-

dinea lui era marcată de imaginea sudistă asupra femeii și a rolului ei tradițional.

Mary Lynn se îndoia că părerea lui despre ele ca piloți era mai bună decât a celorlalți bărbați din bază.

În timp ce-l urmau pe comandant de-a lungul liniei de zbor prin soarele strălucitor al acelei dimineți din statul Carolina*, trecură de bombardiere, și de cele cu două motoare precum și de aparatele de transport. Când ajunse la rândul micilor Piper Cubs, el se opri și le informă că după ce vor zbura cu L-4 și L-5, poate le va lăsa să îndeplinească câteva misiuni administrative.

— Glumește, spuse Marty nevenindu-i să creadă.

— Nu prea cred, murmură Mary Lynn.

— Doamne, ăsta nu știe că am pilotat deja AT-6 și avioanele cu două motoare B-17? protestă Eden. Astea sunt avioane pentru copii.

— Cred că a uitat cineva să-i spună în ce constă programul nostru, declară Marty și se îndreptă către cel mai apropiat aparat. Să se certe, n-ar fi rezolvat nimic. Se părea că vor trebui să-și demonstreze din nou toate aptitudinile în fața altor militari, că de fapt puteau pilota aproape orice avea aripi.

Simți o undă de nostalgie când se urcă în carlinga avionului Piper Cub. Nu mai pilotase vreunul de când își luase licența de pilotaj a unui L-4, unde o dusese David, fratele ei. Observă că și alte W.A.S.P. o urmează, se înscrise pe pista activă de lucru și-și luă zborul.

După rapidele aparate militare, micul avion părea o jucărie. Rămase în traficul obișnuit pentru a încercui baza și a face câteva exerciții.

* Carolina — stat în S.U.A.

Când veni la aterizare Marty apăsă cu piciorul pe pedalele de direcție. Un mic semnal de avertizare i se aprinse în minte, dar era ceva foarte vag. În clipa în care roțile atinseră pista și Marty încerca să direcționeze avionul cu cârma de direcție, își aminti caracteristica neobișnuită a acestui avion. Frânele în loc să fie în vârful cârmei de direcție, așa cum se întâmplase cu toate aparatele pe care le pilotase, în ultimele două sute de ore de zbor, aici se aflau la baza pedalelor.

Pe ecranul bordului, corectă greșeala, stabilind direcția și evitând pedala de călcâi. Marty scoase avionul din nou în afara pistei și făcu un viraj. Din zbor, își privi prietenele coborând cu avioanele lor, fără să știe de această diferență majoră. Avioanele se smuceau, săltau, și se apropiau unele de altele gata să se ciocnească. Indiscutabil, dădeau impresia unui lot de piloți neexperimentați. Marty le privi și gemu, dorindu-și să-și fi amintit de toate astea mai devreme pentru a-și fi prevenit colegele.

Erau o colecție dezamăgită și amărâtă de femei care se regrupau la linia de zbor. Bărbații piloți se aflau în jurul lor, făcând haz de ele fără să se ascundă. Cele mai multe dintre ele erau prea exasperate de neîndemânarea lor, dar Marty era amărâtă simțind că au fost trișate. Își încleștase dinții și pumnii erau îndesați în buzunarele salopetei de zbor. Privirea din ochii ei gri-verzui era la fel de violentă ca și Atlanticul în timpul furtunii, atunci când intră în camera de pregătire de zbor cu Mary Lynn și Eden.

— Se pare că avioanele astea Cubs sunt chiar și ele peste puterile voastre, spuse un pilot pistruiat, un băiețandru, după părerea lui Marty.

Se opri și se îndreptă spre el, depășindu-l bine cu un inchi.

— Pot să iau orice avion de aici şi să zbor în jurul tău oricând doreşti.

Dar el dădu înapoi cu un respect batjocoritor şi râse împreună cu ceilalţi.

Se pare că avem un pilot al naibii de bun printre noi.

Luptându-se cu o îngrozitoare senzaţie de neputinţă, Marty se întoarse şi spuse amărâtă spre Mary Lynn:

— Aş vrea să-l pot lovi.

Dincolo de linia de zbor, văzură pe multe dintre colegele lor a nu fi în stare să stăpânească micul avion. Se aşteptaseră să eşueze ca piloţi, şi aşa se întâmplase, dar erau hotărâte să câştige şi să le arate bărbaţilor că erau la fel de bune ca şi ei. Între timp, trebuiau criticile aspre, un amestec de răcnete de lupi şi batjocură masculină.

În a treia zi, Eden era aproape gata să izbucnească. Nu ăsta fusese motivul pentru care se înrolase în W.A.S.P., şi nu-i plăcea să fie ridiculizată. Un alt L-5 se îndrepta către linia de zbor, aşa că Eden aşteptă în căldura fierbinte şi plină de praf, decât să se ducă singură în camera de pregătire pentru zbor şi să îndure remarcile pline de superioritate din partea rivalilor bărbaţi.

După ce Cub-ul se opri în linie cu celelalte, se uită la blonda cu picioare lungi care ieşea din carlingă.

— Frumoasă treabă, o complimentă pe Rachel Goldman pentru îndemânarea cu care îşi pilotase avionul.

Rachel îi aruncă o privire scurtă şi surprinsă după care îşi trecu degetele prin părul lung, dezlegat din eşarfă, şi continuă să meargă în direcţia camerei de

pregătire, indiferentă la faptul că Eden încerca să țină pasul cu ea.

— Ar fi trebuit să mă vezi, spuse Eden cu un scurt gest de exasperare. M-am descurcat bine, de fapt aproape perfect, în timp ce-l duceau la linia de zbor înainte de a opri Cub-ul. Și am încercat să cârmesc cu degetele mari de la picior și să-l aduc înapoi în linie cu celelalte.

— Da, nu e prea grozav, spuse Rachel cu o urmă de simpatie.

În depărtare, puteau distinge zgomotul vag al focurilor de artilerie trase în țintele de pânză, trase de avioane. Asta le amintea cu amărăciune că veniseră la Camp Davis să facă altceva, nu să fie forțate să piloteze Piper Cubs, să ajungă la ultima treaptă a ierarhiei piloților.

Zumzetul unui motor puternic le atrase atenția către pista de aterizare. Eden crezu că recunoaște aparatul cu elicea lui uriașă, care se apropia de sol, și se opri. Își prinse buza de jos cu dinții, cu un aer gânditor, și încercă să zărească cine era pilotul care ieșea din carlingă.

— Dacă este cine cred eu, îi șopti ea lui Rachel a cărei curiozitate era slabă, s-ar putea să se schimbe câte ceva pe aici.

Sigură pe ea, Jacqueline Cochran sări din avion. Când le zări pe cele două femei care așteptau, se îndreptă către ele, studiindu-le plină de interes cu ochii ei mari căprui. Expresia ei era severă, dar plăcută, încălzindu-se ușor când o recunoscu pe Eden.

— Bună. Cum vă simțiți aici? Dar nu era pregătită pentru răspunsul direct al lui Eden.

— În orice caz, nu bine.

Greutățile prin care trecuseră la antrenamente, condițiile spartane de viață de la baza Sweetwater, toate avuseseră o strălucire și un grad de aventură. Dar acum era cu totul altceva. Eden găsea că situația în care se aflau era degradantă și uimitoare, și refuza să fie înjosită.

— Ce vrei să spui? întrebă Directoarea Femeilor Piloți.

— Maiorul Stevenson ne-a dat pe mână Piper Cubs. În acel moment un L-5 aterizează cu un scrâșnet și rulă de-a lungul pistei.

— Tocmai vine cineva din grupul nostru, spuse Eden și băgă de seamă privirea ușor întrebătoare din ochii superioarei ei. Nici unul din avioanele militare nu are frână de picior.

Buzele directoarei lor se îngustară până când gura deveni o linie subțire.

— Am să-i vorbesc, fu tot ce spuse Jacqueline Cochran, după care se întoarse și se îndreptă către clădirea administrativă.

— Cred că vom asista la niște modificări, mustăci Eden.

Un camion militar de transport se apropia de ele zumzăind și încetinind. În spate era plin de soldați în uniformă. Când se opri în fața camerei de pregătire pentru zbor, din cabină sări un ofițer și intră înăuntru. Când Eden și Rachel se apropiară, le asurziră fluierăturile celor din camion, care le înconjurau cu un interes normal deși lasciv.

Nici una din fete nu reușise să se obișnuiască cu atenția sporită pe care le-o acordau miile de bărbați din bază. Singurul lucru pe care puteau să-l facă și cel mai bun, era să-i ignore. Eden ar fi făcut la fel și de data asta, dar i se păru că recunoaște pe unul dintre

soldați. Îl privi o clipă, apoi se întoarse uimită spre Rachel.

– Tipul ăla din camion seamănă cu prietenul cu care erai în noaptea aceea la club. Aș putea să jur că e el, spuse. Îl chema parcă Zach... sau cam așa ceva.

– Zach Jordan. Nu poate să fie el, pentru că s-a îmbarcat pe – Rachel se opri la jumătatea cuvântului. Zach era în spatele camionului.

Vocea lui reuși să treacă printre „bună, scumpelor", și „ce faceți diseară, fetelor".

– Rachel, ce faci aici?

Nu voia – nu putea – să-i răspundă. La început, pur și simplu se simțise trădată. Apoi își dădu seama că picase în capcana cea mai veche din lume. O făcuse să creadă că urma să se îmbarce, că era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Cum putuse să fie atât de naivă?

Când trecură de camion, Zach o strigă din nou.

– Hei, Rachel. Așteaptă-mă.

Rachel încercă să-l ignore, conștientă de privirea curioasă a lui Eden. Se acuza tot timpul că fusese atât de proastă. În timp ce se îndreptau spre ușa camerei de pregătire, auziră zgomotul sec al unor cizme sărind din camion și apoi vocea lui foarte aproape.

– Rachel, pot să-ți explic. Zach venea alergând după ea, o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el.

– Dă-mi drumul, soldat, îl avertiză Rachel.

– Jordan! Un ofițer ieși afară din sala de pregătire, strigând numele lui Zach.

– Urcă înapoi în camion.

– Imediat, sir. Privirea lui întunecată o scruta în continuare pe Rachel.

– Acum, soldat.

— Domnule locotenent. E o prietenă de acasă. Lasă-mă doar câteva minute să-i explic ceva.

— Nu în timpul instrucției. Înapoi în camion dacă nu vrei să te scot la raport.

Rachel nu spuse nimic când Zach, amărât, se întoarse și o porni spre camion. Cu amărăciune, își spuse din nou că fusese o proastă. Era o zi fierbinte de august, uscată și mizerabilă. Iar durerea pricinuită de incidentul umilitor nu făcea altceva decât ca totul să pară și mai rău.

Capitolul XV

Vizita lui Jacqueline Cochran la Camp Davis își atinse scopul. Se terminase cu avioanele Piper Cubs. Tinerele W.A.S.P. fură autorizate să zboare pe aparatele Douglas Dountless A-24. Eden avusese dreptate. Carlinga din spate care de fapt, era locul trăgătorului, nu avea instrumente de bord, așa că putea doar să ghicească ce trebuia să facă pilotul și când anume.

Capul o durea încă, acolo unde și-l lovise de locul trăgătorului, când avionul făcuse un salt neașteptat cu o clipă înainte de aterizare. Acum stătea în carlingă, familiarizându-se cu poziția și mânuirea instrumentelor de pe Dountless. Instructorul plecase și o lăsase acolo, fără să se obosească s-o întrebe dacă avea vreo nelămurire.

Iritată, Eden privi în jur, dar singura ființă care trecea pe lângă avionul ei, era un mecanic militar cu o pereche de pantaloni mânjiți de ulei.

— Hei! Îl strigă mai tare. Vino puțin!

El se opri, și privi nesigur în direcția ei.

— Vorbiți cu mine? Vocea îi era plăcută, cu accent texan, când arătă spre el însuși cu o expresie puțin sceptică.

– Da, tu, încuviință Eden, cu răbdarea ajunsă la capăt. Dar era dificil să fie nervoasă cu sergentul acela înalt și frumos, care se săltă pe aripa avionului și veni spre carlingă. Totul în legătură cu el era deschis – la fel de deschis ca și Texas-ul, obrajii, gura și zâmbetul. Iar când zâmbea își punea toată inima în acel zâmbet. Rezultatul era grozav.

– Ce po' să fac pentru dumneavoastră, ma'am? Politețea aceea caldă și plină de respect, rezultată din educația primită, n-avea nimic în comun cu disciplina militară.

– Poți să-mi spui ceva despre avionul ăsta? Privi din nou tabloul de bord, colțurile gurii adâncindu-i-se și mai mult într-o exasperare plină de amărăciune.

Mecanicul chipeș, încercă să nu-și arate surpriza dar ochii lui căprui se uitau la ea în timp ce-i explica.

– Flapsurile acționează ca un fel de frână. Vedeți, avioanele astea au fost construite în special pentru uzul Marinei – când veniți la aterizare, centrați botul avionului chiar pe mijlocul pistei, și apoi îl puneți jos puțin mai înainte să împingeți manșa.

Îi arătă cum acționează flapsurile hidraulice, ca o extensie a aripilor, o informă asupra decolării, aterizării și a vitezei de zbor, precum și alte lucruri importante. Atitudinea lui înțelegătoare o făcură pe Eden să pună și mai multe întrebări în legătură cu caracteristicile avionului Douglas Dountless.

– Ați consultat Raportul de întreținere al avionului ăstuia? o întrebă mecanicul după ce Eden își epuiză întrebările.

– Raportul de întreținere? La Avenger Field, instructorii le învățaseră ca întotdeauna să verifice aparatul și să semnaleze orice reparație necesară.

Era un lucru atât de firesc, încât Eden nici nu-i dăduse atenție.

Era mai mult decât un procedeu de rutină, dar îl ascultă pe mecanic.

— Aveți noroc, spuse el amuzat.

— De ce? Eden simți că ceva nu e-n regulă.

— Avionul ăsta se prezintă aproape bine. Multe din cele aflate aici sunt marcate cu roșu.

Când un avion era scos din folosință pe el se marca un X roșu. Dar jumătate dintr-un X sau doar o linie roșie diagonală, arăta faptul că avionul, deși avea ceva în neregulă, se putea zbura cu el totuși.

— Câteodată dacă aripile și coada sunt în stare bună iar motorul merge, este totul în regulă.

Mecanicul surâse cu zâmbetul lui cât toată fața.

— Grozav. Eden nu știa dacă să-l creadă sau nu. Putea să fie doar o încercare de a o speria puțin. Bărbații de pe aici nu păreau să fie prea receptivi la imaginea unei femei în carlingă.

— Asta-i tot, ma'am? O privi, ducându-și mâinile la buzunarele pantalonilor lui uzați.

— Da, cred că da. Apoi își aminti încă un lucru, și scoase un pachet din plastic pe care-l găsise într-o parte a carlingii. Pentru ce e asta?

— Nu aveți nevoie de asta, ma'am. Îi luă punga din mână și o îndesă în buzunar, atât de repede, încât nici nu mai putuse adăuga ceva.

— Dar ce este? insistă Eden.

— Este o... este o valvă de eliberare a presiunii, mormăi mecanicul, jenat și nesimțindu-se în largul lui, iar apoi sări de pe aripa avionului înainte ca ea să-i mai poată pune vreo întrebare. În timp ce se îndepărta de avionul ei, îi strigă.

– Aterizați cât mai ușor cu putință, ma'am. Sunt cam obosite aparatele astea.

– Nu poți să faci unele noi?

– Suntem în război, ma'am, îi aminti el răbdător. Aproape fiecare piesă de schimb a fost trimisă peste ocean, pe front. Cel mai bine e să fii atent cu piesele la avioanele astea.

❀

În seara aceea în barăci, stăteau de jur împrejurul camerei comune și schimbau informații, câteva din ele. Eden fusese norocoasă. Cu excepția unui zgomot ciudat la motor, zborul ei fusese fără incidente. Altele nu fuseseră așa de *norocoase.*

– Motorul meu n-a mers. A tușit un pic și apoi a tăcut. Cu greu am atins o altitudine suficient de mare ca să mă pot înscrie pentru aterizare.

– Eu am apucat doar să aterizez. Pierdusem controlul când, deodată, parcă cineva mi-a redresat avionul spre dreapta. Mi-am adunat toate forțele și am apăsat cu putere pe pedala de direcție dar pur și simplu nu mi-a răspuns la comenzi. M-am gândit „Asta este, am pățit-o". Dar avionul s-a oprit în cele din urmă. Când m-am strecurat afară mă simțeam extenuată până la epuizare. Mă întreb dacă a mai fost vreodată, cineva, atât de speriat cum fusesem eu.

– Avioanele astea nu sunt sigure protestă Marty, stând pe scaun, sprijinindu-și bărbia de spetează. Încep să înțeleg acum ce voia să spună comandantul atunci când afirma că avioanele sunt disponibile – așa suntem și noi. Doamne, nu ne-a vrut aici să facem asta – iar acum a găsit un mijloc să scape de noi.

— Şi bărbaţii zboară cu avioanele astea. Era o slabă consolare.

— Nu sunt piese de schimb. Avioanele de luptă au prioritate întotdeauna. Nici una nu fu impresionată nici de justificarea asta.

— Dacă tot vorbim de piese se amestecă Eden, are vreuna din voi habar, cum funcţionează o valvă de eliberare a presiunii? Nimeni nu ştia despre ce vorbeşte, aşa că Eden descrise punga de plastic.

Marty izbucni în râs.

— Nu ştii ce este? Într-adevăr este o valvă de eliberare a presiunii. Este un tub urinal pentru bărbaţi.

— Acum înţeleg de ce săracul mecanic era aşa de stânjenit când l-am întrebat despre el. Eden îşi aminti expresia lui şi izbucni şi ea în râs.

O infirmieră îşi băgă capul pe uşă.

— Hei, este printre voi un pilot pe nume Rachel Goldman?

Rachel ridică o mână, din locul în care stătea, de la marginea cercului.

— Ce este? Stătea pe podea, cu picioarele ei lungi îndoite într-o poziţie semi-lotus.

— M-a oprit un soldat afară şi m-a rugat să-ţi transmit un mesaj, spuse infirmiera, iar Rachel se ridică în picioare cu o mişcare plină de graţie, fără să bage în seamă privirile pline de interes pe care le stârnise.

Probabil că soldatul era Zach. Sperase pe jumătate că va încerca să ia legătura cu ea. Se gândise că asta ar putea dovedi că simte ceva pentru ea, că nu făcuse totul doar pentru a o aduce în patul lui. În acelaşi timp, era încă furioasă şi rănită, incapabilă să-i ierte minciuna. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca vreuna din colegele ei să afle cum fusese ea dusă de

nas de acest Romeo evreu, şi mai ales fostele ei colege de dormitor de la Sweetwater. Aşa că nu avea nici o intenţie ca mesajul lui Zach să-i fie transmis de faţă cu toate.

În pustietatea relativă a holului de afară, Rachel o întrebă pe infirmieră.

— Ce voia?

— Te aşteaptă afară, să-ţi vorbească. Infirmiera o privi cu ochii uşor dezaprobatori. Amândoi aţi putea să aveţi necazuri dacă vă găseşte vreun ofiţer împreună. Nu aveţi voie să întreţineţi legături cu soldaţii.

— Sunt încă civil, spuse Rachel, deşi ştia că este un punct slab.

Infirmiera continuă:

— N-am nimic împotrivă să te întâlneşti cu tipul ăsta dar mai sunt şi alţii, care nu văd lucrurile la fel ca mine. Vă dau doar un sfat prietenesc — aveţi grijă să nu fiţi găsiţi împreună.

Odată cu privilegiile ofiţereşti pe care le cuceriseră tinerele W.A.S.P., trebuiau respectate şi anumite restricţii.

— Mulţumesc.

Ferestrele barăcilor erau acoperite de perdele închise la culoare. În întreaga bază nu se vedea o lumină. Rachel ieşi în noaptea de august, în căldura umedă temperată de briza mării. Scrută umbrele întunecate de lângă ea. Mlaştina, copacii înalţi începeau chiar la marginea câmpului, umplând aerul cu ţipetele păsărilor de noapte. O umbră se ridică în faţa ei şi Rachel izbuti cu greu să-şi stăpânească surpriza.

— Rachel. Vocea lui răsuna plăcut în interiorul ei, şi trebui să-şi repete că era toată, împotriva lui.

— Nu eram sigur că vei veni.

— Nu? spuse; își ascunse satisfacția și încrederea ce-i răzbăteau în voce.

— Mi-am spus că sunt trei posibilități — nu vei veni, o să pui să mă aresteze pentru că fac avansuri unui ofițer, sau... sau vei veni să te întâlnești cu mine. Zach făcu un pas pentru a o lua în brațe, dar Zach îl respinse, iritată de aroganța lui.

— Deci nu știai unde-ți vor trimite divizia, repetă ea batjocoritoare. Dar erai aproape sigur că va fi în Sicilia. Ce ciudat, dar locul ăsta nu prea seamănă cu Sicilia.

— N-am spus niciodată că mă voi îmbarca imediat, îi reaminti Zach cu răbdare.

— Poate, nu așa de explicit, încuviință furioasă Rachel. Dar ai lăsat să se înțeleagă. Plecai în război și era posibil să nu ne mai vedem niciodată.

— Ți-am promis că voi supraviețui, îi aduse aminte aproape tachinând-o, mai degrabă amuzat decât surprins de purtarea ei rece.

— Dar știai că așa voi gândi, îl acuză.

— Speram să faci asta, admise Zach. Te doream, Rachel. Încă te mai doresc.

— Sunt sigură că vrei să reluăm din locul în care am rămas. Nu îl privea, de teamă că farmecul lui ar fi putut-o îndupleca. Cât de proastă crezi că sunt?

— Am trucat adevărul un pic, dar imediat ce terminăm cu exercițiile de tragere aici, vom pleca în luptă.

— Zach, nici prin cap nu-mi trece să mai repet o dată prostia pe care am făcut-o, îl avertiză Rachel.

— Mă pregăteam să-ți scriu că voi fi trimis aici pentru antrenamente, insistă el.

— Cred și eu că te pregăteai. Îndoiala ei era de nepătruns.

— Cum să te conving că este adevărat? Un zâmbet i se juca în colțul gurii în timp ce Zach o implora să-l creadă. Umbrele nopții îi dezvăluiră trăsăturile frumoase.

Din stânga ei se auzea un murmur de voci bărbătești și sunetul pașilor. Când Rachel se întoarse, abia distinse contururile întunecate a două figuri. Când se mai apropiară, conturul caschetelor o avertizară că erau ofițeri.

— Vine cineva, șopti ea și îl împinse pe Zach în întunericul din afara drumului, călcându-i pe urme.

Trunchiul gros al unui copac, le oferi adăpost, dar situația, îi obligă să se apropie unul de celălalt, umăr la umăr. Cum se străduia să prindă momentul când aveau să treacă ofițerii, toate simțurile îi erau sensibilizate. Era conștientă de senzația trupului lui musculos și de adierea vagă a unui parfum pe pielea lui. Chipul lui frumos, cu sprâncenele și părul atât de negre, erau foarte aproape. Și peste toate astea, Zach se lipi de ea profitând de avantajul acestei apropieri forțate.

— Nu ești atât de supărată pe mine cât pretinzi, îi șopti el la ureche.

— Sșș... o să te audă, murmură Rachel.

Brațele lui îi înconjurară mijlocul, în timp ce Rachel încerca să stea cât mai țeapănă, dar Zach nu era deloc încordat. Mâna lui îi trecu peste braț și umăr până la gât, urmărindu-i linia dulce a bărbiei. Era sigură că el era încântat de situația în care se găseau.

În clipa în care ofițerii nu-i mai puteau auzi, Rachel îi spuse:

— Vrei să-mi dai drumul? Vroia să-i dea un motiv de a fi mai agresiv.

— Ții într-adevăr la mine, nu-i așa? întrebă el.

— Sunt sigură că eşti suficient de încrezut ca să crezi asta, îi replică Rachel.

— E adevărat. Dacă chiar vroiai să scapi de mine puteai să-i laşi pe ofiţerii ăia să ne găsească. Şi poate că, încercă el, o să-mi explici de ce te-ai ascuns o dată cu mine?

— N-am să te las să-ţi baţi joc de mine, încă o dată. Era singurul fel în care se putea apăra de el, dar era o apărare slabă.

— Of Rachel, prostuţă mică, Zach râse uşor şi se apropie mai mult, până ce trăsăturile lui deveniră vizibile. Nu ţi-ai dat seama că te iubesc? Fetiţa mea din Deborah.

Gura lui coborî asupra buzelor ei. Satisfacţia adâncă, a sărutului îi consolă mândria rănită. Simţea în trup un impuls, cald şi plin de viaţă. Nu era nimic neadevărat în dragostea pe care o simţea pentru el. Era doar sinceră şi mândră de ceea ce simţea.

❀

Aşezată în carlinga avionului Dountless, Eden aruncă o ultimă privire tabloului de bord, conştientă de o mică neliniştе a nervilor. Deschise aparatul radio şi îşi apăsă degetele pe microfonul din dreptul gâtului.

— Stai bine acolo? Cum te cheamă? Frank? Eden se străduì să-şi amintească numele soldatului care îi fusese repartizat ca operator.

— Da, sir, — ma'am. Se corectă imediat.

Eden presupuse că răspunsul afirmativ era pentru amândouă întrebările sale, dar nu se obosi să mai insiste. Soldatul se afla în spate, într-un separeu al carlingii. Ştia totul despre imensa cerere de trans-

ferări a operatorilor, din clipa în care aflaseră că vor zbura în avioane pilotate de femei.

— Decolăm imediat Frank, spuse și își luă mâna de la gât.

După ce primi permisiunea de decolare, Eden porni puternicul motor, Curtiss-Wright. Un om din echipa de sol îndepărtă penele de la roți și apoi fugi cât îl țineau picioarele.

Motorul porni cu zgomot și începu să vibreze puternic după care tot avionul păru să fie scuturat de tremurături. Lui Eden nu-i plăcu zgomotul lui.

Cu aparatul radio deschis vorbi din, nou în microfon.

— Ceva nu-i în regulă cu avionul ăsta. Îl duc înapoi în hangar, Frank.

— Da, ma'am! Vocea ce ajungea la ea prin căști era ca a unui om condamnat.

Se întoarse înapoi către linia de zbor și îi ordonă operatorului să cheme un mecanic. Lăsă motorul să meargă ca să vadă dacă nu se potolește, dar zgomotul acela suspect continua. Frank se întoarse cu un mecanic tânăr care mesteca gumă și căruia abia îi dădeai douăzeci de ani.

— Care-i necazul? Sări pe aripa avionului, îndreptându-se spre carlingă. Eden săltă geamul și el se întinse înăuntru aruncându-i o privire fugară.

— Ascultă-i motorul. Aparatul oprit în loc vibra atât de tare, încât nu-nțelegea de ce mecanicul mai putea pune o asemenea întrebare prostească.

— E un pic cam zgomotos, fu el de acord, cu o indiferență evidentă. Toate sunt la fel.

Lui Eden nu-i venea să-și creadă ochilor, când îl văzu că se întoarce să plece, fără să mai insiste asupra problemei.

— Vrei să spui că n-o să verifici ce este? protestă ea.

— Ascultă, doamnă, am lucruri mult mai bune de făcut cu timpul meu liber. Dacă ți-e prea frică să zbori cu el așa, scrie în raport și găsește-ți alt avion. Sări apoi pe pământ. Furioasă de atitudinea și insubordonarea lui, Eden opri aparatul cu precizie și sări din carlingă înainte ca elicea să se fi oprit din rotire.

Mecanicul se oprise să discute ceva cu operatorul. Când o văzu pe Eden venind către el, părea amuzat la culme de furia ei, mai mult decât orice altceva.

— În regulă, doamnă — începu el.

— Nu așa te adresezi unui ofițer. Îl privea de la înălțimea rangului pe care îl avea.

— Da, sir... ma'am, se corectă el, repede.

— Vreau să-mi verifici motorul, chiar acum. Arătă cu degetul către Dauntless-ul parcat, cu picioarele bine înfipte în pământ și cu brațele încrucișate.

— Dar v-am spus că n-aveți de ce să fiți îngrijorată. Motorul doar face puțin zgomot, asta-i tot. Îmi cunosc meseria.

— Un pic, da? Ți-ai pune viața în joc doar pentru atât? De ce nu te urci atunci în avion să zbori cu mine puțin, în jurul bazei? Eden îl provoca.

Se vedea clar că invitația nu era pe placul lui, după cum făcu un pas înapoi, privind-o țintă pe femeia cu părul roșcat din fața lui, care era cât el de înaltă, dacă nu chiar mai înaltă.

— Asta nu pot să fac, ma'am, se împotrivi el.

Vocile lor ridicate atraseră atenția altor membri din echipa de la sol. După ce se lămuriseră despre ce e vorba, unii îi ignorară, dar cei mai mulți priveau scena cu un amuzament prost ascuns. Un mecanic lăsă avionul la care lucra, în hangar și ieși afară să afle ce se întâmplă.

— Ce s-a întâmplat, ma'am? Acea voce plină de respect avea ceva familiar.

Când Eden se întoarse, recunoscu chipul puternic, deschis, acum puțin încruntat, dar cu nelipsitul zâmbet texan. Era mânjit din cap până-n picioare, chiar și pe boneta de pe cap, dar îl recunoscu fără greșeală pe mecanicul care o ajutase să se familiarizeze cu avionul.

— Aș vrea să fie verificat motorul avionului ăstuia. Iar soldatul acela care pretinde că e mecanic, nu vrea să se uite la el. Afirmă că nu are nimic.

— Doar puțin... — încercă bietul mecanic să se apere.

— De ce nu te duci să termini ce-ai început la avionul din hangar, Simpson, în timp ce mă uit eu la motorul doamnei? Era mai mult un ordin decât o invitație.

— Da, sir. Scos din încurcătură, mecanicul se îndreptă în direcția hangarului.

De data asta texanul zâmbea atunci când Eden îl privi.

— Nu pot deloc să-i bag în cap băiatului ăsta că întotdeauna clientul are dreptate. Replica conciliantă aduse pe buzele lui Eden un zâmbet.

— Am să mă uit eu la avionul dumneavoastră.

— Mulțumesc. Eden avea de gând să stea lângă el. Nu pentru că n-ar fi avut încredere; pur și simplu nu vroia ca cineva să creadă că avea nevoie doar să-și împrăștie teama. Înainte de a-l urma la avion, îi spuse operatorului ei.

— Poți să aștepți în camera de pregătire pentru zbor și să bei o cafea. Spune-le că avem o defecțiune tehnică și că întârziem puțin.

El își arătă dezamăgirea la auzul cuvântului „întârziere", lăsând să se înțeleagă că ar fi preferat ca misiunea să se anuleze.

— Da, ma'am.

Priceputul sergent localiză rapid defecțiunea, și scoase mai mult de o cană cu apă din carburator.

— Cred că asta este, spuse el. Careva din echipa de la sol o fi uitat să închidă rezervorul aseară și vaporii de apă au condensat. Sau poate au provenit de la vreun rezervor golit, care ar fi putut avea ceva apă condensată în ea, continuă el.

— Asta sună, ca o neglijență îngrozitoare. Dar văzuse mai multe exemple de indiferență din partea celor de la sol. Cu nici unul din avioanele astea nu ești în siguranță, acolo sus. Era un protest plin de mânie în privința condițiilor în care erau obligate să zboare. Instrumentele nu lucrează cea mai mare parte din timp, așa că nu poți avea încredere în ele. Scaunele sunt rupte. Aparatele radio sunt de obicei așa de pline de paraziți încât aproape întotdeauna nu auzi nimic. Lista era fără sfârșit.

— Nu pot să vă contrazic, ma'am, încuviință mecanicul. Chiar dacă am avea toate piesele de care avem nevoie, nu avem suficienți oameni să ținem avioanele în formă. Tot ce putem face este să ținem motoarele în funcțiune, astfel ca misiunile astea, să poată fi îndeplinite. N-avem nici măcar suficient carburant. Câteodată suntem nevoiți să punem benzină cu o cifră octanică mai mică decât recomandă fabricantul pentru ca motoarele să funcționeze bine.

Eden realiză deodată cât de periculoasă era misiunea în care se angajaseră toate. Nu era de mirare că piloții bărbați evitau să se angajeze în

asemenea misiuni riscante, ținute pentru exerciții de artilerie cu avioane aproape nesigure.

— Cum te cheamă? întrebă ea brusc.

El îi aruncă o privire scurtă.

— Sergent William Jackson, dar prietenii îmi spun Bubba. Ochii lui o priviră fix. De ce?

— Bubba, pe mine mă cheamă Eden van Valkenburg. Dădu mâna cu el, apoi se șterse pe mâini, cu o batistă scoasă din buzunar.

— Aș vrea să verifici tu avionul, de fiecare dată, înainte de a mă sui în carlingă, așa încât să știu măcar la ce să mă aștept și deci să pot hotărî dacă zbor cu avionul acela sau nu. Când el dădu semne de ezitare, Eden adăugă:

— Te asigur c-o să merite, Bubba.

— O s-o fac cu plăcere, ma' am. Și nu trebuie să-mi dați pentru asta nici un ban. Nu cred că vă dau banii afară din casă, ca și pe mine, de altfel.

— Poți să fii sigur, că îmi pot permite, Bubba. Și apoi izbucni în râs la gândul că ar fi în situația să-și numere fiecare bănuț. Niciodată în viața ei nu dusese grija banilor. Răspunsul ei păru să-l încurce.

— Nu știu dacă se cade să iau bani de la dumneavoastră, ma'am.

— O să vorbim despre asta altădată, spuse ea și numele meu e Eden.

— Da, ma'am, repetă el în felul lui respectuos.

❀

Era o dimineață senină de august cu soarele strălucind ca un diamant peste apele Atlanticului și valurile rostogolindu-se pline de spumă pe țărm. Dar totul era plin de prezența bateriilor antiaeriene care se întindeau pe mai mult de o milă chiar pe plajă.

Aflată încă destul de departe de bateriile antiaeriene, Rachel activă microfonul din dreptul gâtului, cu degetele.

— E chiar în fața noastră, îi spuse operatorului ei. Mă duc să văd dacă sunt pregătiți pentru noi.

— OK, veni răspunsul puțin nervos.

Cu un zâmbet ușor, Rachel, își aminti din nou felul în care o privise bărbatul. Cu siguranță își închipuia că fusese pus să zboare cu o amazoană. Se purtase de parcă i-ar fi fost frică de ea, de avion, și chiar de umbra lui.

Deschise aparatul radio și stabili legătura cu ofițerul de artilerie, raportându-i poziția și altitudinea de opt sute de picioare. În timp ce se apropiau de rândurile de artilerie, putea să zărească deja siluetele mici ale bărbaților mișcându-se în jurul tunurilor. Se întrebă dacă Zach era acolo undeva. Ofițerul îi răspunse cu ordinul de a desfășura ținta.

— Roger, răspunse ea și dădu un bobârnac la potențiometru.

— Am înțeles, răspunse.

— Ai pregătit-o?

— Ținta este gata, confirmă operatorul ei.

Ținta era o fâșie lungă de muselină, prinsă cu un cablu pe care operatorul o înfășurase ținând cont de restricțiile troliului. Când îi dădu drumul, avionul A-24 începu să încetinească. Rachel mări turația pentru a-și menține viteza, conștientă de fiorii dați de prima ei misiune.

Din fericire, astăzi condițiile de zbor erau ideale. Trebuia să facă totuși câteva corecții din cauza vântului. Încercă să-și alunge gândurile și să se concentreze la linia lungă de tunuri antiaeriene de pe plajă. Tunurile mari de trei inchi erau primele,

urmate de cele de 40 şi de 35 milimetri ale artileriei, iar ultimele şiruri de soldaţi o obligau să zboare la joasă altitudine astfel ca trăgătorii să poată lovi ţinta.

Ţevile uriaşe, ale armelor grele aveau nevoie de spaţiu de manevră. Trăgătorii puteau să tracteze ţintele, în timp ce ţevile legănându-se stângaci în locaşurile lor, cu ciocurile în aer la cincisprezece-20 de picioare. Fuseseră învăţaţi cum să-şi urmărească ţinta şi să tragă puţin în faţa ei.

Cu ţinta albă desfăşurată în urma Dauntless-ului Rachel zbură de-a lungul plajei. Privi gogoşile de fum alb al armamentului şi auzi exploziile surde. Ochii ei priveau pe altimetru pentru a se asigura că are altitudinea optimă.

Elicea avionului sfâşie aerul cu un mormăit gros şi vibraţiile lui puternice părură să i se transmită prin mână înăuntrul trupului.

Avionul începu să sară în sus şi-n jos, turbulent. Zgomotul armelor părea să devină mai puternic. Apoi Rachel observă că norişorii albi de fum punctau văzduhul din faţa avionului. Asta era moarte sigură! Gândul o lovi cu toată forţa. Auzi ca un clopoţel de alarmă interior atunci când descoperi cum e când zbori pe un adevărat câmp de luptă. Odată cu gustul fricii urcă în ea un val de adrenalină şi sentimentul acela ciudat de excitare.

Cu degetele pe microfonul de la gât, îşi chemă comandantul de la sol.

— Suntem atacaţi, îl avertiză.

Câteva clipe mai târziu, aerul din jur se limpezi, şi apoi veni şi explicaţia.

— Îmi pare rău. Câţiva dintre trăgători au crezut că trebuie să tragă în avion în loc de ţintă. I-am oprit.

— Am înţeles.

Începură să tragă și Rachel coborî avionul la o altitudine mai mică pentru ca ele să poată atinge ținta, în timp ce exploziile tunurilor rămâneau în urma ei. Soldații erau aliniați ca niște omuleți de lemn în nisip, ofițerii supraveghetori stând în spatele lor, unii dintre ei mergând în sus și-n jos. În jurul lor se aflau dunele, înțesate de stânci cu scoici de mare, și mai jos, culorile oceanului de la acvamarin la umbre turcoaz și verde mai în adânc. Pentru Rachel frumusețea sălbatică a coastei părea total nepotrivită cu antrenamentul artileriei.

La capătul șirului de trăgători, efectuă o întoarcere ușoară. Apoi comandantul de la sol îi ordonă să arunce ținta în zona indicată. Misiunea ei luase sfârșit.

Zburând jos, deasupra zonei de aruncare, îi spuse tăcutului ei operator să dea drumul țintei. Avionul avu o ușoară zmucitură când dădu drumul țintei. Pe când întorcea avionul, Rachel văzu un jeep grăbindu-se de-a lungul plajei către zona de aruncare pentru a lua ținta și a verifica exactitatea și îndemânarea trăgătorilor. În cursul scris, aflase că fiecare armă era încărcată cu gloanțe marcate în diferite moduri, astfel încât culoarea ca și numărul loviturilor să poată fi verificate de ofițeri.

— Cum ai spus că te cheamă? întrebă ofițerul de artilerie.

— Goldman, W.A.S.P. Goldman. Încercă un moment de mândrie că într-un fel trecuse de prima ei misiune.

— Da... ai făcut o treabă bună, Goldman. Felicitările erau cu parcimonie date, marcate de o undă de surpriză.

— Mulțumesc, sir.